

Giới thiệu Thằng Chồng Hai Mặt

Thể loại: Ngôn Tình, Truyện Tự Sáng Tác

Dương Thần và Trần Thái Tuyết đã được định mệnh sắp đặt là mảnh ghép của nhau.

Tình yêu của họ không giống như các câu chuyện ngôn tình càng không chết đi sống lại hay đơn phương. Tình yêu của họ đến tự nhiên và nhẹ nhàng.

Cả câu chuyện tình của họ đều được phủ kín bởi những điều đáng yêu, dễ chịu và nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tại biệt thự rộng lớn trong khu phố đang xảy ra cuộc vật lộn giữa cặp vợ chồng nhà nọ.

"Khốn kiếp, dậy cho bà nhanh"

"Vợ yêu, sớm..."

"Dậy... tôi cho anh 5s gấp chăn, 15s vệ sinh 10 s thay đồ 5s có mặt dưới sảnh. Thiếu 1 or thừa 1 hậu quả tự biết đi"

Roẹt nhanh như chớp tên được gọi làm chồng làm việc rõ năng suất.

Quá quen vs cảnh này, khẽ nâng khoé miệng quay móng xuống nhà. Quả nhiên 30s sau hắn đã có mặt dưới nhà. Vẻ đẹp của hắn rạng rỡ như nắng mai, đôi mắt hoa đào liên tục phóng điện

"Thu hồi ánh mắt ghê tởm của anh đi"

"Vợ ak em thật tuyệt tình"

"Anh có ý kiến"

"No no, come on baby"

"Anh đi trước đi em đi sau"

"Vợ em lại vứt bỏ anh"

"Không hề"

"Vậy sao em không đi cùng anh mình là vkck cơ mà"

"Ai bảo anh đẹp trai cho lắm vào quá nhiều người thèm khát, họ mà biết em là vợ anh không giết em là còn may"

"Em thì kém"

"Được rồi, muốn gì"

"kẹo"

Chụt "xong rồi"

"Ồ môi môi cơ"

Mặc kệ tên dở nào đó bất mãn, nâng gót ra lấy xe phóng thẳng ra cổng. Thấy chiếc xe quen thuộc lướt qua mà không hề dừng lại anh chàng bất chấp hình tượng đuổi theo. Sau khi chạm tới được xe, không bất mãn phàn nàn ga lắng mở cửa xe mời cô chuyển ghế còn mình lên ghế lái đưa vợ yêu đi làm. Chạy trên con đường quen thuộc, thả lỏng tâm hồn một mảnh kí ức nào đó ùa về, đó là khoảng thời gian quen nhau của vợ chồng cô.

1 năm 3 tháng lẻ 2 ngày, năm ngoái.

Cô- Trần Thái Tuyết đang trên đường trở về quê hương. Cô xa quê năm 18 tuổi khi vừa tốt nghiệp cấp trung học phổ thông. Mang theo vali với lòng nhiệt huyết tuổi trẻ cô đến xứ sở xương mù xinh đẹp. 7 năm xa quê thoát khỏi vòng tay bao bọc của ba mẹ cô tới sống ở một đất nước phồn hoa nhiều cạm bẫy, ở đây nó dạy cô rất nhiều không còn ngây thơ nữa cô bây giờ rất khôn ngoan có khi còn đánh đá dữ dằn và hơi hơi cáo già. Cô đã nghĩ thôi thì cứ ở đây luôn cho rồi nhưng đời không như nghĩ đột nhiên mẹ gửi tới hậu thư đến: " Con gái yêu quý, chơi thế đủ rồi. Mẹ thả rông con 7 năm rồi đến lúc nên hồi hương đi thôi. Trong 1 tuần tới mẹ muốn thấy con ở trước mắt mẹ ko thì con sẽ chết, ba con cũng không giúp được gì đâu"

Đó nhận được lệnh triệu hồi bất ngờ, tính mẹ thì cô biết rõ nhất nên đương nhiên phải về thôi. Bây giờ thì cô đang đứng trước sân bay, người ta thì tập nập người đốn đưa mình thì cái bóng cũng không có. Đã thế từ này tới giờ còn chẳng bắt được chiếc taxi nào. Ra tạm cái ghế ngồi đã.....Bỗng " CỘT " " Ui da tên nào tên nào chơi xấu ném cái bút vào chị hả" Mẹ kiếp trời thì nắng nóng bức bách thêm chưa quen mùi giờ và nhiệt độ không nói không bắt được xe thì thối vừa nghĩ nghĩ thì từ trời hạ xuống cái bút máy, đau muốn rơi lệ luôn à...

" Xin lỗi tiểu thư, tiền sinh nhà tôi trong lúc kí sổ sách làm rơi cây bút trúng phải cô mong cô bỏ qua"

" Hừ. Có cái bút cũng cầm không xong. Tay run vì bệnh hay ngấm gái quá đà định trệ tứ trí"

" Xin lỗi". Gạt tên thư kí ra Dương Thần lên tiếng.

Ngước mắt lên nhìn tên chủ. Oa đẹp trai nha hơn cả mấy boy bên kia luôn. Dáng to lớn hơn mình cả nửa đầu. Trán cao đôi môi khêu gợi cùng đôi mắt hoa đào khê lóe sáng. " YÊU QUÁI" mẹ ơi nhưng mà đẹp cũng không thể đều ném bút vào đầu chị cũng phải trả giá.

" Xin lỗi thì chị nhận nhưng mà chị có điều kiện".

Ừ con bé này thật đẹp khuôn mặt tròn búng ra sữa. Tóc dài ngang vai hơi xoắn màu vàng khá tây, mắt to tròn đang trợn lên thật dễ thương. Cái miệng liến thoắng thật quyến rũ. Trời ơi gọi nhỏ là " TAI HẠI" quá đúng mà nhỏ bảo điều kiện chắc nó rồi. Lật áo véc lấy ví chìa tới 1 triệu.

" Được rồi chứ"

" Mẹ cậu này là cái gì chị có nhiều này lắm chị muốn cậu cho chị đi ké về khu X cơ"

Ồ muốn đi nhờ thế mà tưởng ăn vạ đòi tiền chứ. " Tai họa " trông đánh đá mà phẩm chất thật được không biết bao nhiêu tuổi mà từ này cứ xưng chị với mình thế nhĩ???

" Được thôi"

" Cảm ơn "

Sau một hồi bị bơ cuối cùng anh thư kí cũng được sai đến với nhiệm vụ không thể vơ vãng hơn đó là đi lấy xe. Nhắc nhở một hồi anh để thư kí lái xe tha cô ta về còn mình xách hành lí về trường. Đi công tác vài hôm giờ phải về xem tình hình trường học mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Sau khi được ké về, nhiều nhà quá không biết cái nào của nhà mình cuối cùng cũng hỏi thăm được nhà mình ở phía trước. Vào nhà thả bừa hành lí ở một phòng còn mình thì đi thăm quan nơi gọi là nhà. Ừ có vẻ vẫn giống ngày xưa trừ ngoài sân mọc thêm một cái sân bóng, một vườn hoa hồng trồng bao quanh hồ sen.

Cái kiểu hoa bao hoa này chắc do papa siêu cấp lạnh lùng chế tạo còn cái sân bóng thô kệch kia ngoài mama phù thủy lập ra thì còn ai nữa. Gớm có vài năm không về mà thay đổi nhiều quá. Bao nhiêu trò chơi của mình bị hai lão yêu này phá hết rồi. Lần này về phải cải tạo cải tạo lại hết....

" Này"

" Ôi trời giật cả mình mẹ về khi nào thế sao chẳng tiếng động gì thế"

" Cha chị, chị kêu la cái gì. Sao giờ mới về chị quên mất chị còn hai già cần nuôi dưỡng à"

" Nào có con bận việc nên không về được thôi sao con dám quên hai người chứ"

" Lần này ở lại luôn hay..."

" Con ở lại"

" Tốt đi xa chắc mệt rồi về phòng nghỉ ngơi đi năm nay mẹ sẽ tặng cho chị một món quà. Quà này đặc biệt hơn cả sinh nhật có ý nghĩa to lớn với chị đấy"

" Quà gì mà ghê giùm vậy mẹ"

" Bí mật không thể bật mí"

" Gồm lại còn không thể bật mí"

" A Thần xong việc chưa con"

" Có việc gì không hả mẹ"

" Cũng chẳng có gì sang năm mới đến nơi rồi mẹ muốn mua tặng bà già kia vài món quà. Cái bà đi năm nào cũng đi chùa mua vòng ngọc chúc bình an cho mẹ, mẹ muốn mua quà tặng lại bà già đó thôi"

" Vâng mai đi hôm nay con bàn giao lại công việc để nghỉ Tết luôn"

" Được chào con"

" Chào mẹ"

####

Kể từ hôm về nước đến giờ đã qua hai ngày, không khó để cô quen thuộc lại địa bàn, điều chỉnh thời gian cùng công việc. Hôm nay là ngày cuối cùng của năm cũ, vì quá nhàn rỗi nên cô bị mọi người trong nhà đùn đẩy đi đón chị họ và anh rể. Mặc dù vô cùng bất mãn vì lúc mình về có ai đón mình đâu, chị họ đi giám sát thị trường ngay cái thành phố bên ngược lại của nơi này thì mình phải đích đi đón. Rõ là phân biệt đối xử nhưng thôi dù sao lâu rồi không có gặp chị yêu mà thêm không biết mặt anh rể đi đón cũng tốt.

" Hú. Tiểu Tuyết, Thái Tuyết mỹ nhân, Trần cô nương chị ở đây nè"

" Aaa Tiểu Đồng Đồng em đến đón chị nè"

~~~~~

" Tiểu Tuyết thật lâu không gặp em người ta nhớ em quá à"

" Tiểu Đồng Đồng em cũng rất nhớ chị"

" Nhớ mà không thêm về gặp chị"

" Em bận mà chẳng phải em đã đích thân đến đón chị sao"

"..."

" Hai người..."

"..."

Khổ thân A Văn rõ ràng người đi cùng đi về cùng về thế mà có người thì ôm nhau kể lẻ mình thì bị bơ không thương tiếc nói không ai nghe.

" Ôi thiên quên mất chồng, gái ơi đây là chồng chị cũng anh rể của em, đi không đổi họ ngồi chẳng thay tên Ngô Văn"

" Chào em đã nghe Đồng Đồng nhắc đến em, anh là Ngô Văn chồng của chị em"

" Ồ xin chào anh rể đẹp trai em là Trần Thái Tuyết, rất vui khi lần đầu quen biết anh "" Hai người đi xa cũng mệt rồi em chở hai người về nhà hai bác nha hay về nhà anh chị đây"

" Em cho chị về nhà trước đi chị hơi mệt"

" OK"

*****

"AAAAA.....Góm giếc.....OH MY GOD.....Bùm.....

Đó là toàn bộ tiếng kêu thảm thiết của mỹ nữ Thái Tuyết sau khi đưa hai bạn về nhà. Uể oải về nhà chẳng màng cha mẹ định vào phòng tắm rửa rồi ngủ sớm ai dè nhìn thấy cảnh hot. Ôi trời ơi hoảng muốn chết.

30 phút trước...

" Má Trần Ba Trần mẹ con nhờ con mang chút quà cho hai người"

" A Thần đây hả, ngồi đi con má bảo chị Phụng lấy nước cho con"

" Vâng"

Chị Phụng, A Thần sang chơi mang nước và đi nấu cơm thôi.

" Vâng bà chủ. A Thanh đi pha nước mang ra".

" A Thần là ai vậy quản gia"

" Lắm chuyện bảo pha nước thì đi pha đi"

" Dạ"

Oa người này là A Thần sao đẹp trai quá đi cứ như diễn viên điện ảnh vậy. Thật là úi.....chết rồi ly cafe...cậu Thần..Thần...áo..

Mãi ngắm zai nên chị giúp việc mới đã rất anh dũng hất cả ly nước lên cậu Thần, khiến cho cái áo somi trắng hóa vàng rất đẹp. Trước sự dũng cảm của chị giúp việc mới ba mẹ Trần cũng phải hóa đá. Cổ kim nén lăm anh mới không chửi bậy, cũng may bình thường có việc gần đây anh toàn ngủ ở đây luôn nên có vài bộ đồ, xin phép hai người anh lên phòng tắm. Vì có thói quen không chốt cửa nên anh rất hồn nhiên tắm rửa. Đang hoàn thành khâu gội rửa tự nhiên trần trụi trước mắt một cô gái. Thật khiến anh khiếp sợ phải biết anh bề ngoài ít nói, có việc mới mở miệng nên anh ít tiếp xúc với mọi người. Hơn nữa là một hiệu trưởng trẻ của trường có danh tiếng rất nhiều người soi mói vì vậy dù có con gái tiếp cận anh cũng sẽ nói không. Với anh đạo đức rất cần thiết nên suốt 28 năm qua tấm thân này vẫn được bảo tồn rất cẩn thận, cha mẹ anh còn không có được thấy đâu vậy mà tự dưng bây giờ phô diễn trước mặt con nhỏ này. Mà con nhỏ này còn có vẻ sợ hơn anh, rõ ràng người bị hại là anh thế mà con nhỏ này còn thét ầm ĩ cả lên còn dám chửi cái...của anh là góm giếc, có biết cả hàng dài xếp hàng muốn thấy nó mà chỉ dám nằm mơ không. Mà nhỏ chạy đi đâu kia cửa bên đấy là hồ bơi mà, chưa kịp nhắc đã " TUM..."

Căn phòng này thiết kế rất đặc biệt ngoài là giường ngủ trong là phòng vệ sinh bên cạnh phòng vệ sinh là phòng tắm. Phòng tắm có hai cửa cửa màu xanh là nơi ra vào giữa giường và nhà vệ sinh. Cửa đỏ mở ra là đến ngay với bể bơi, bên trong thì mở được cửa này còn bên ngoài thì không. Thiết kế như vậy rất hay nhưng đối với bản thân cô hiện tại thì thật đáng ghét, ta hận ta hận.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Sau khi vật lộn kịch liệt cuối cùng nàng cũng leo lên bờ. Chưa bao giờ nàng hận cái thiết kế phòng tắm của mình như thế. Mà khốn nạn hơn sao tên " yêu quái" sản bay lại ở nhà nàng còn còn tắm trong phòng nàng và sơ sẩy nhìn thấy toàn bộ bí mật của hân cũng là nàng. Kinh khủng bao nhiêu năm trong trắng của nàng giờ tan biến hết rồi. Lê lét thân xác tàn tạ vào cửa chính phòng khách trước ánh mắt ngỡ vực của mọi người, nàng vô cùng ngại ngùng vì lâu lắm rồi nàng không có ngại hìh.

" Mama papa ai kia" vừa nói vừa chỉ tay chăm chăm vào tên yêu quái với ánh mắt căm phẫn.

" A Thần, cục cưng của cô chú Dương"

" Cô chú Dương nào con không biết sao hân có thể tự tiện vào phòng của con".

" Cô chú ấy chính là bạn thân của mẹ cái người hay bế con đi chơi lúc bé đó, sau đó vì công việc phải ra nước ngoài vài năm nên chắc con quên, còn về phần thằng bé vào phòng con là vì những năm con du học A Thần hay ngủ lại đây cũng ngủ chính phòng đó"

" Nhưng..."

" Thôi đi thay đồ đi nước lênh láng khắp nhà rồi mau rồi ăn cơm còn ý kiến để xem mẹ chị cho phép không đã"

"..."

" A Thần đi ăn cơm"

Nãy giờ im lặng quan sát dù bị dính không ít laze nhưng anh đã hiểu sự có mặt của nhóc con thích làm chị. Thì ra cô ấy chính là con gái duy nhất của ba má Trần. Mấy năm trước đi du học mới trở về vài ngày. Thật có duyên nếu hai người lớn biết mình đã gặp cô ta rồi lái xe chở cô ta về rồi thú vị đến nỗi cô ta đã chiêm ngưỡng toàn bộ những tính tú nhất của mình nữa sẽ sao đây??? Còn cái thứ vô duyên kia rõ ràng cô ta được lợi vậy mà cứ trợn mắt lên nhìn mình lại còn lăm bầm chửi thề nữa. Cô ta không muốn sống sao!!!

" A Thần ăn cơm..."

" Vâng"

Không thèm chơi trò trẻ con anh vào phòng ăn cô sang phòng ngủ. hứ chuyện chưa xong đâu.

Cuộc chiến còn liên tục kéo dài trong bữa ăn đến khi mẹ Trần nói ra câu" Mẹ xin giới thiệu A Thần chính là món quà mẹ tặng con con gái"

Dứt lời cả hai người dù là kẻ rất phép tắc như anh cũng phải phụt đồ ăn ra ngoài" Quà còn là quà người thời đại gì đây"

" mẹ à người nói sai gì phải không"

Người ít nói DT cũng nhin không được lên tiếng." Má à quà gì cơ"

Là thế này con gái con đã 25 rồi, con trai con cũng đã gần 30 vì để " Phù sa không chảy ruộng ngoài" mẹ chính thức tặng hai con cho nhau

Con phản đối. all

Phản đối vô hiệu. Ba mẹ con cũng đồng ý rồi mẹ con bảo chỉ chờ Tiểu Tuyết để rước về thôi đấy. Cái này đã định sẵn từ 20 năm trước cơ thánh cũng không có đổi được đâu. Các con xem món quà mẹ dành cho các con quý giá làm sao phải không lão công.

Phải.

Nhưng thời đại gì rồi con mới có 25 chưa có nếm mùi vị chua ngọt của tình yêu dựa vài đầu bắt con lấy hấn.

Tôi mới không cần cô.

Tôi mới không cần anh.

"....."

"....."

" Im quân lệnh như sơn, giải tán các con lấy nhau rồi tìm hiểu vị ngọt của tình yêu cũng không muộn nếu có chấp thì đừng nhìn mặt ta nữa. Ta nói cho mà biết từ rất lâu về trước không ai dám chống đối ta đâu".

" Mẹ....."

Thằng thừng không tiếp chuyện lời ông xã của mình về phòng chỉ bỏ lại câu" theo ta thì sống chống ta thì chết".

Trước thông báo có phần trấn động kia hai người không hẹn cùng đơ. Thì ra là âm mưu của mẹ già gạt mình về nước(suy nghĩ của Tuyết) mẹ thật là còn mang quà sang cho ba má Trần âm mưu đón con dâu thù có(suy nghĩ của người còn lại)

Sau sự kiện " QUÀ" lần đó hai người nghiêm nhiên trở thành cô dâu chú rể mới, vừa ăn Tết xong bị mọi người quay như chong chóng làm tiệc mừng. Trước đám cưới họ thỏa thuận với nhau thôi thì mình chơi trò chơi cô dâu chú rể, xong thì mình thân ai nấy lo.

***

Mệt mỏi rồi cuối cùng đám cưới cũng xong. Leo lên xe họ trở về biệt thự riêng của DT. Trước đó TT nhà ta đã chuyển đồ qua, dưới cặp mắt cú cáo của hai cặp già họ ở chung một phòng, nửa bên phải cái giường của anh, phần còn lại của tôi. Thay đổi địa điểm có thêm người trong nhà nhưng họ sống

khá thoải mái, khá êm đẹp không giống bao cặp oan gia họ coi nhau như bạn bè lấy đá kích nhau làm niềm vui cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tại biệt thự trắng xinh đẹp trên phòng khách có hai người đang ý ý với nhau.

Anh sao vậy lần đầu tiên à

Phải

Thế anh phải cố gắng học hỏi đi

Được

Đề tôi chỉ cho

Ừ

Anh thích nói một từ vậy hả

Chắc thế

Anh thật kì lạ

Có lẽ thế

Thật là khó hiểu.

Chuyện là thế này chị này sáng ra báo anh ý làm người mẫu. Bệnh nghề nghiệp tái phát lại bên cạnh có người đẹp chỉ anh ý đi. Cụ thể chị này sang Anh học thiết kế ma sui thế nào đổi nghề thành quản lí kiêm chuyên gia đào tạo người mẫu. Thấy dáng anh chồng mới thật perfect mang ra đào tạo luôn dù người đẹp này không chút năng khiếu. Chị còn hỏi lần đầu à không lần đầu thì anh thành người nổi tiếng rồi dù anh cũng nổi với vai trò hiệu trưởng trẻ của thành phố X. Thời gian này được nghỉ kết hôn mai đi hưởng tuần trăng mật dù không thích nhưng đi chơi cũng được.

Tốt anh rất thông minh đi thẳng lưng thẳng hơi ưỡn ngực. Tốt chuẩn anh đi còn đẹp hơn cả học trò lâu năm của tôi.

Trưa, Dương Thân anh đi nấu cơm.

Không biết nấu.

Vậy lau nhà đi.

Có nhân viên quét dọn rồi.

Thế phơi quần áo đi.

Không biết phơi.

"...."

Vậy anh biết làm gì

Sổ sách

Thật tẻ nhạt.

Ừ

Anh có thể nói nhiều chút không???

Nói gì???

"...???...."

Tối, anh dọn đồ vào vali, tôi tắm trước.

Ừ

"DT tôi xong rồi anh tắm đi"

"Ừ"

Trong lúc DT đi tắm T T suy nghĩ, người đàn ông này không đơn giản, trực giác mách bảo hần không đơn thuần như vậy rất biết nghe lời rất ít nói khi cần mới nói. Với trực giác khá nhạy bén, cô tin ở hần không chỉ có như vậy, có lẽ cô sẽ sớm lật mặt tên này, chồng à để em vạch trần bộ dáng con ngoan của anh nhé!!!

Sau vài tiếng đồng hồ ề mộng trên máy bay họ đang an nhàn trên bãi biển hawaii kiêu diễm. Hawaii tên Hán Việt là Hạ Uy Di, thuộc tiểu bang Hoa Kỳ. Đây là một bãi biển được biết đến là thiên đường du lịch. Nơi đây nổi tiếng với những núi lửa hùng tráng, rừng núi Pali vĩ đại. Hơn nữa đến với Hawaii bạn sẽ được khám phá cuộc sống vô cùng thú vị của trung tâm văn hóa thổ dân. Vân vân và vân vân. Chết lác đề quay lại quay lại.

Theo hướng dẫn của anh xé hai người mang đồ dùng vào cất trong phòng đã đặt của khách sạn Pololoo. Quá mệt mỏi hai người lăn ra ngủ tới tận 7 giờ sáng hôm sau(theo giờ Việt Nam).

Sáng sớm nhìn dáng ngủ không mấy thực nữ của nàng anh khẽ nhếch mép. Cô vợ mới của anh thật đặc biệt, bên cạnh mỹ nam như anh không có xuất hiện tia ngượng ngùng. Mấy ngày ở chung cô rất to gan dám sai việc anh, còn bảo anh làm người mẫu để cô huấn luyện. Ok dù sao vỏ bọc con ngoan anh mang 28 năm rồi mang theo hình tượng chồng tốt thêm chục năm cũng không sao. Anh chẳng thích con gái cũng không mê con trai thôi thì lấy vợ chiều lòng ba mẹ cũng được. Anh không hần chán ghét dù sao đóng kịch với vợ của mình cũng vui mà. Xem cô nhóc chua ngoa này thực không tệ anh phân vân có nên sai bộ mặt thật hừ cô tí cho có không khí nhỉ.

Oài tỉnh rồi khi nào thích hợp sẽ sai sau có lẽ không nên dùng bộ dáng thật, anh thích làm diễn viên hơn.

" Tỉnh rồi à, thay đồ đi ăn sáng"

"Ừ mấy giờ rồi"

"7 h 30 phút 03s"

"Đã muộn vậy rồi tôi còn đang muốn ngắm mặt trời mọc"

"Mai chúng ta được chơi 1 tuần lận"

"Cũng phải đi tận hưởng bữa sáng của" thiên đường" thôi.

Lắc đầu mỉm cười. Nhóc con thật cũng có bộ dáng đáng yêu. Coi chừng trời bão, lại tốn công đi du lịch biển cũng nên. Tâm tình thật thoải mái nha.

***

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Theo chân ông chồng ra khỏi phòng, đích đến là nhà ăn. Có thể nói cảm giác hiện giờ rất tuyệt. Không phải cô chưa từng đi đâu nên thấy hứng thú mà vì đây là đi chơi đi du lịch nên trong lòng không tránh khỏi chút mong chờ. Ngày trước vì tính chất công việc nên hầu hết thời gian cô ngồi máy bay. Bay đi bay lại rất nhiều nơi theo chân người đẹp của cô. Mỗi lần quay show cô phải sắp xếp hợp đồng cho người mẫu, liên hệ với các stylist, nhà thiết kế chính xong truyền lại tất cả những điều cần nhớ cho các bạn. Công việc này nói dễ không dễ khó thì không khó. Một mối chung của tất cả là thiếu ngủ nhưng bù lại cô luôn được ngắm các người đẹp. Còn có sự việc vô cùng hài là các ông chủ lớn mỗi lần gặp cô lại hỏi sao cô có bề ngoài như vậy lại không đi

làm người mẫu mà lại đi làm quản lý. Những lúc như vậy cô chỉ muốn cười to và nói: 1- làm quản lý rất nhiều tiền; 2- được làm đại ca của một đàn nổi tiếng; 3- làm người mẫu bất tiện làm quản lý sướng hơn. Nhưng rất may cô luôn kìm chế và nói "I dislike...".

Đó quãng thời gian chu du bên ngoài của cô đại khái là như vậy. Cho dù công việc này khá hấp dẫn với bao người nhưng việc nào cũng có cái bất tiện của nó. Việc này bất tiện nhất là dù thời gian có dài thế nào cũng không đủ. Hiếm khi lần này ra ngoài không phải vì công việc, trong lòng khó tránh khỏi có chút háo hức. Vậy nên cô muốn khám phá tất cả ở đây tất cả...

Nhưng trước tiên phải lấp đầy cái bụng đã.

"DT mau lên đôi muốn chết"

"Từ thôi"

"Nhanh". Dứt lời cô quay phắt lại kéo tay anh mà không biết người nào đó khá bất ngờ bởi hành động vô tình của cô. Từ trong tim anh chợt lóe lên cái gì đó là lạ, rất lạ.

***

Dùng xong bữa, hai người đi bộ ra bãi biển. Hawaii là một hòn đảo được ví như một chuỗi ngọc kéo dài từ đông nam đến tây bắc thái bình dương. Bãi biển Lanikai thơ mộng được sự che chở của những làn gió Oahu tươi mới đầy dễ chịu. Dắm mình vào làn nước màu lam đậm thắm cảm nhận sau sắc câu nói "hòn đảo thiên đường". Trước vẻ đẹp ấy cô không kìm lòng nổi kéo anh nhảy thẳng xuống biển. Làn nước trong veo như gột rửa bụi trần của cả hai tâm hồn được thư thái nhin không được nở nụ cười hạnh phúc.

"Thích quá đi, mát quá đi, sung sướng quá đi; chết nè chết đi mưa đây chồng ơi mưa có dạt mắt không có sướng không...hahaha"

"Cô nghịch quá lớn rồi còn té nước"

"Kệ tôi chết đi chết đi chê bà hả, cho chưa nè"

"Thôi.... Phán công, tiếp tay nhỏ ngọc"

"Aaaa, khôn kiếp, chơi đùa bà cho nguoi chết"

".....!!!!....."

Giữa không gian rộng lớn của biển trời xinh đẹp, Lanikai ghi dấu hạnh phúc của hai người. Trong không gian xanh thắm vời vời như vậy như chỉ còn lại hình ảnh duy nhất của họ. Tạm thời quên đi mệt nhọc, quên đi công việc, quên hết quên tất cả của quá khứ; trước mắt họ bây giờ chỉ có niềm vui, niềm vui của hạnh phúc. Có lẽ thứ xa xỉ mà con người thèm khát không phải tiền bạc danh vọng, mà chỉ là một hạnh phúc nhỏ nhoi quý báu. Bây giờ đây niềm hạnh phúc xa xỉ ấy đang ở bên họ, một sự hạnh phúc thật bình dị thân thương. Và bây giờ đây một tình yêu đang bắt đầu, đang lớn dần trong tâm khảm mà họ không hề hay biết. Đây chính là bắt đầu, bắt đầu một tình yêu chân chính.

... End chap....

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Vui đùa quên thời gian, họ lẻ từng bước tiếc nuối về phòng thay quần áo mới. Nghe nói hôm nay trên hòn đảo này tổ chức lễ hội. Lễ hội này khá thú vị được người dân nơi đây tạo nên dành riêng cho những bạn trẻ tin vào định mệnh - Lễ hội trao duyên. Mới nghe thôi đã thích rồi, tuy họ là vợ chồng hợp pháp, định mệnh đã là thứ cổ tích xa vời rồi nhưng kệ chứ đi cho vui, biết đâu gặp ai đó là định mệnh thật lại hay. Nghĩ thế họ quyết định sẽ tham gia lễ hội này.

Trên bãi cát trắng mềm mại, sừng sững một hậu trường tráng lệ. Phủ trên nền cát là những nhành hoa tươi rực rỡ bóng bay bay trong làn gió hun hút. Những ánh đèn đủ màu sắc lung linh nhấp nháy mờ ảo trong khung cảnh đêm càng trở nên huyền ảo.

"Oa, thật đẹp. Ở đây toàn sản vật của biển nữa cơ. Cả ánh nền lung linh và...."

"Ngốc, ở biển thì toàn sản vật biển là đúng rồi"

"Tôi biết nhưng mà tôi kêu cho sướng"

"Thế mới nói cô ngốc"

" Anh mới ngốc chị đây rất thông minh, kệ anh bỏ anh tôi đi trước"

~~~~~

" Haha, sao lại có người dữ dằn mà xinh đẹp vậy nhỉ? Thật vui nha mà sao nhỏ đi nhanh vậy, ấy đi đâu mất rồi. Mà cái giấy gì đây, 06 là số gì thế? Kệ cất tạm đã có khi là giấy quan trọng của nhỏ kia. Phải đi tìm nhỏ thôi chạy đâu không biết?

Aloalo thử mịch thử mịch, Lanikai xinh đẹp ngày 23/9/2016 xin kính chào các du khách. Hôm nay ngôi nhà lớn Lanikai tổ chức lễ hội Trao duyên. Đây là một lễ hội phổ biến ở hòn đảo này, duy chỉ có Lanikai xinh đẹp. Đến với chúng tôi bạn sẽ được trải nghiệm tất cả những gì là tuyệt vời nhất. Lễ hội này diễn ra thường xuyên 1 tháng 1 lần dành riêng cho các bạn trẻ muốn tìm nửa kia của mình. Tham gia trò chơi này biết đâu định mệnh đã mỉm cười với bạn ở nơi non nước hữu tình này; còn những bạn kém may mắn hơn thì hãy coi như chúng ta làm quen thêm bạn bè. Tóm lại các bạn sẽ luôn có những niềm vui khi đến với trò chơi này. Lanikai nơi đây luôn chào đón các bạn ghé thăm, mong rằng các bạn sẽ thật vui khi tới đây khi hoà chung không khí của lễ hội này. Chúng tôi những người dân bản xứ sẽ cố gắng tạo ấn tượng sâu sắc với các bạn để khi trở về quê hương của mình rồi các bạn vẫn luôn nhớ tới chúng tôi nhớ tới Hawaii nói chung và Lanikai nói riêng. Lời cuối cùng chúc các bạn buổi tối vui vẻ....

Bốp bốp trước lời diễn văn cảm động của quản lí mọi người dưới khán đài đều đồng loạt hưởng ứng.

" Vâng, không để các bạn chờ lâu sau đây tôi chính thức thông báo " Trao Duyên" mở màn. Trước khi tham gia trò chơi này tôi xin thông báo vài quy tắc mong các bạn lắng nghe để hiểu rõ hơn về lễ hội cũng như trò chơi này....

Trao duyên, tức là mình đi trao mối duyên này với người kia. Không phải trao cho một người mà bạn biết mà sẽ trao cho ai là định mệnh của bạn. Trước khi vào trò chơi chúng tôi có gửi tặng các bạn những con số may mắn. Những con số này sẽ là ông tơ bà nguyệt gắn kết các bạn với nhau. Chúng ta hãy sẽ ăn uống chờ đợi tên của mình được kêu lên. Ví dụ như trên khán đài này theo thứ tự chúng tôi gọi số 01, hai người có số 01 phải hô to lên. Khoảnh khắc các bạn đồng kêu lên là lúc đoán xem ai là của bạn. Nhưng chúng tôi xin nhắc có thể người kêu lên là cả hai nam hoặc đều là nữ khi ấy bạn sẽ là bạn tốt của nhau, còn nếu là 1 nam 1 nữ thì có lẽ cả hai là duyên phận của nhau rồi đấy. Rất thú vị phải không? Khi các bạn đến với nhau rồi chúng tôi sẽ luôn có những điều đầy thú vị dành riêng chỉ các bạn. Mong các bạn thực sự tham gia với chúng tôi, hãy nhớ đây chỉ đơn giản là món quà gặp mặt của Lanikai, các bạn nhận cũng được không thì cùng xem cho có không khí. Sau tối nay có thêm bạn thì cũng không mất gì cả, nhưng những cặp đôi thực sự đến với nhau yêu nhau thậm chí là còn kết hôn với nhau thì hãy chia sẻ với chúng tôi, để chúng tôi chia vui cùng các bạn và cũng như khẳng định thêm sự ý nghĩa của lễ hội mà chỉ ở nơi đây mới có.

Bây giờ 8h đúng tôi tuyên bố trò chơi chính thức bắt đầu. Nổi nhạc lênnnnn..

Nào nào vòng quay may mắn này thuộc về...69. Xin hỏi ai số 69...

Thưa các bạn không phải ai cũng may mắn được định mệnh ghé thăm. Trò chơi này cũng như vậy ai ai trong các bạn cũng có những tấm giấy mang con số may mắn nhưng duy nhất chỉ có 5 cặp, 5 cặp duy nhất được gắn kết. Đến giờ phút này đã có 2 cặp được bên nhau và họ đều đang trò chuyện ở phòng nghỉ ngơi của chúng tôi. Đáng tiếc còn 2 cặp lại trùng nhau hoặc là hai nam hoặc hai nữ. Bây giờ chỉ còn lại một cặp duy nhất, ai ai sẽ may mắn được chọn cuối cùng trong tối nay đây thật háo hức phải không??? Quay vòng quay vòng, máy ticky tình yêu của chúng tôi đang quay

và 06, con số tình yêu cuối cùng là 06. Ai số 06 xin mời lên đây với chúng tôi.

06, 06 sao nghe quen quen, đúng rồi 06 chẳng phải là số của mình sao. Lão thiên a lão thiên con chỉ tới chơi thôi không có cần tham gia làm nhân vật chính đâu. Con chỉ chơi, chỉ ghẹo thôi mà hay là vút....

06 chẳng phải số trong tờ giấy này sao. Oh my god số mình cũng chó quá đi vớ vẩn mà cũng được lên sân. Gớm chơi khi gì đang bận, từ này tới giờ không biết nhỏ kia đi đâu rồi tìm mãi không thấy vút...

Đó là suy nghĩ của hai bạn trẻ đang định vút thì có một sự cố xảy ra, không biết số phận mạnh mẽ thế nào mà sứ giả tình yêu đột nhiên can thiệp" Aaa anh/ cô này số 06 nè"

Ồi tên nào lẻo mép, bị phát hiện rồi. Và cuối cùng không chịu nổi sự thúc dục của mọi người họ quyết định sẽ lên sân xem nhan sắc của người được coi là định mệnh là tình sét đánh của mình. Lúc quay hướng về sân khấu thì " thật bất ngờ " má ơi đúng thẳng chồng/ con vợ mình chứ ai. Trời ơi số phận mới vĩ đại làm sao!!!

Đi lên sân trước ánh mắt khó tin của đôi bên họ vẫn còn hơi ngơ.

" Vâng cảm ơn đã lên với chúng tôi, các bạn có thể giới thiệu đôi chút về mình được không ạ"

" Chào, Key Charles, Vietnamese"

" Chào, Tina Rosen, Vietnamese"

" Ô ai bạn thật kiêu lời nhưng không sao chắc các bạn còn hơi bất ngờ. Và đáng ngờ hơn là hai bạn lại cùng quốc tịch. Đây có được cho là có duyên không nhỉ?"

Cóoooooooo

" Vâng thật có duyên, vậy là chúng ta đã chọn ra được những cặp sấm sét tình yêu đánh lên phải không ạ, bây giờ thì mời mấy bạn trở lên sân khấu chính để TRAO DUYÊN "

=====

" Đây những nhân vật chính của chúng ta, theo thể lệ mời các bạn thể hiện tài năng gì đó dành tặng đối phương và cũng là trao duyên đó ạ"

" Như vừa giới thiệu tôi là Justin, người Anh đến với bãi biển xinh xắn này để thư giãn trong kì nghỉ đông. May mắn lại tròn trịa vào dịp lễ hội này, được trở thành nhân vật chính và hơn nữa là quen được cô gái xinh đẹp này. Vì vậy tôi sẽ hát một ca khúc dành tặng cô ấy cũng như quà ra mắt của tôi với nơi này..."

" Cảm ơn Justin, Mía cũng sẽ hát một bài đáp lại tấm lòng của bạn. Mong rằng qua trò chơi này mình với bạn sẽ là bạn tốt của nhau hoặc hơn thế chẳng"

.....*****.....

Vâng các bạn ạ món quà của các bạn thật ý nghĩa. Dường như có thứ gì đó thật đẹp ở các bạn, cảm ơn nhiều vì các bạn đã đến đây và cho chúng tôi những kỉ niệm thật đẹp về các bạn. Còn Key bạn sẽ làm gì để tặng cho người kia.

Ừm tôi sao(ngoảnh mặt nhìn về phía cô. Không biết thứ gì thúc dục anh trước ánh đèn lấp lánh kia rọi chiếu một khuôn mặt xinh đẹp. Tim trái tim của anh chưa bao giờ đập mạnh liệt như vậy, từ rất lâu rồi anh nghĩ nó sẽ chỉ nhàn nhạt như vậy. Nhìn sâu vào đôi mắt kia nó như phát ra ánh sáng cứ hút anh hút hết nặng trọng của anh khiến anh khó thở mấp máy môi có lẽ anh sẽ hát một bài tặng cô nhóc. Nhóc à em hơi bị may mắn đấy không những là người đầu tiên được ngắm body của anh mà còn là người tiên phong được nghe anh hát đó nha). Tôi hát" Suy nghĩ trong anh".

Những suy nghĩ trong anh giờ đang chia làm hai.

.....

Chúng ta sẽ được sống trong ngôi nhà đây trẻ thơ, có khó không em ơi.....

..... em nói lời chia tay anh sẽ thế nào đây, anh sống thế nào đây.

Hãy để cho anh được yêu yêu em trong từng suy nghĩ dù là tưởng tượng thôi nhưng anh cũng thấy vui rồi.....

" Cảm ơn Key một bài hát thật đong đầy cảm xúc, còn bạn Tina bạn sẽ đáp lễ sao đây"

(Theo hướng hấn cô chợt lệch nhịp tim. Hấn thật đẹp trai hấn đang hát bài đầy hàm nghĩa. Hấn hát sao mà nhập tâm quá nếu cô và hấn đang yêu nhau thì chắc chắn cô sẽ hạnh phúc đến phát điên luôn. Tự dưng nghĩ tới yêu, có phải khi hấn có người yêu hấn sẽ hát hay như thế sẽ dùng âm nhạc để trải lòng với người ấy rồi họ sẽ hạnh phúc bên nhau và cô sẽ mỉm cười chúc phúc. Đột nhiên nghĩ thế không hiểu sao một trận mắt mát thôi đến. Kệ đi có sao đâu hấn yêu ai bạn mới này đều sẽ ủng hộ, hát sao hát thì hát bài gì sâu sắc mới được đèn công cho tên kia. Hứ không phải ai cũng được nghe ta hát đâu nhá). Tôi hát tôi hát bài" Giả vờ nhưng em yêu anh"

Hôm nay em sẽ nói những điều vì sao bao lâu nay em quá khó hiểu.

Vì sao em không vui khi nhìn thấy anh đang kẻ vai đi bên ai.....

Giá như anh chẳng thuộc về ai.....

Giá như mình gặp nhau khi trước.....

Ghét con tim em đang thuộc về ai.....

Yêu dai khờ rồi có khi giả vờ không yêu nhưng đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Hay thật, không nghĩ tới con nhỏ chưa ngoa kia có thể hát hay tới vậy. Mà sao nó chọn bài buồn thế nhỉ??? Nhìn xem nhỏ hát kiểu gì mà bên dưới lũ chó sói kia cứ nuốt nước giãi hoài vậy. Bực mình cô ấy hát tặng mình mà mấy người thêm muốn cái gì chứ...

" Vâng cặp số 5 của chúng ta thật đẹp đôi phải không ạ, ai cũng xinh xắn đẹp để còn hát hay nữa chứ. Mọi người mọi người thích cặp nào nhất "

" 55555555"

" Xin chúc mừng cặp số 5, các bạn đã may mắn vì nhận được sự ủng hộ nhiệt tình từ các khán giả bên dưới cùng với đó là phần thưởng cho cặp đôi cuốn hút nhất. Giải thưởng cho cặp xuất sắc là một cặp nhẫn kim cương ánh tím trị giá 10 triệu USD. Phần quà dành cho cặp đầu tiên được máy ticky quay trúng là một cặp vòng tay trị giá 5 triệu USD. Và mỗi bạn được Ticky tình yêu chọn lựa sẽ nhận được một tấm vé thăm quan trung tâm dân tộc ít người vô cùng đa dạng phong phú của biển Lanikai. Cuối cùng tôi sẽ thực hiện lời nói trước là ai cũng có quà khi tham gia lễ hội này, đó là mỗi bạn sẽ ra về với một sản vật đặc trưng của Lanikai. Nhưng mà đó là khi nào về còn bây giờ chưa được về đâu nha. Các bạn phải quây hết mình đi thôi, không vui không về nhaaa".

" OK, Lanikai thật tuyệt, hứ hứ".

" Vâng thật cảm ơn tất cả các bạn, Lanikai yêu các bạn nếu có cơ hội các bạn hãy lại đến với Lanikai nha"" Ok.."

" Ôi trời, chồng ơi người ra đây ta nói nhỏ này"

" Gì"

" Trời ơi tự dưng có cặp nhẫn to như vậy phải làm sao đây"

" Có sao đâu bán đi khỏi tiền"

" Hâm à, đây là một kỉ niệm một kỉ niệm nha, mà nó còn đẹp thế này"

" Vậy thì đeo"

" Nhưng còn nhẫn cưới chẳng nhẽ đeo hai tay. Một tay nhẫn cưới, một tay nhẫn đôi à"

" Ủm thế cho đặc biệt"

" Ủm thế mới nổi nhưng mà tôi đeo thì anh không được đeo đâu"

" Sao???"

" Thì họ biết tôi với anh là vợ chồng chứ sao"

" Thì đúng mà tại sao phải dấu, tôi là chồng cô còn gì"

" Còn hỏi, dấu thì sau này anh mới có cơ hội cưa gái nữa chứ"

" Ô, sao cũng được". Đột nhiên cảm giác khó chịu lan tràn khắp tế bào, không xác định nguyên nhân chỉ biết thật trống vắng, không nói lên lời. Không biết nhỏ này vô tư hay giả ngu với mình nữa, sao mà khó chịu quá vậy nè.

" Tốt, đi chơi đi, hôm nay tôi rất vui"

Lôi anh hoà vào đám người, nhạc chuyển sang giai điệu nhẹ nhàng, từng người từng người tự ghép cặp khiêu vũ. Trong họ dù có duyên hay vô duyên thì giữa trái đất rộng lớn này gặp nhau một lần đã là đáng quý lắm rồi. Vì điều đáng quý ấy hãy trọn đêm nay đi thôi.

Về tới khách sạn đã là 2h sáng. Sáng sớm thức dậy là chuyện của 12h trưa hôm sau. Thu xếp tất cả họ cùng nhau ra biển ngắm san hô. Mặt trên bờ là sự thơ mộng, trong trắng tựa như một cô thiếu nữ mới biết yêu lần đầu; trong lòng biển lại hoàn toàn khác biệt lòng đại dương bao trùm vẻ huyền bí mà ghê sợ. Đáy biển gọi cảm hút hồn bao người, cảnh biển trong lòng đại dương đẹp khó nói thành lời.

Cá ngựa từng đàn từng đàn lượn quanh san hô đủ sắc màu. Đàn cá hề bu từng đám từng đám ve vẩy cái đuôi lượn lờ. Ôi vui thật đó phải selfie selfie thôi.

" DT mau, chụp tôi với lũ hề này, cá lũ san hô đá này nữa"

" ..."

" Ôi, con sao biển to quá đi, chụp phải chụp"

"..."

"Hey, đám san hô này lạ thật nha, cả mấy sinh vật không rõ tên này nữa chị"

"..."

"Cả.."

"Thôi đi, cô có cảm thấy mình quên cái gì không"

"Hử...???"

Thật không chịu nổi con nhỏ này, cả hành trình lúc nào mình cũng đồng hành với nhỏ mà chả thấy nhỏ kêu mình chụp chung kiểu kỉ niệm. Đã thế còn sai mình làm nhiếp ảnh gia chụp lên chụp xuống. Sao mà ghét thế không biết.

"Cô... cô... cô không chụp cùng tôi sao"

"Aaa phải rồi, tôi quên. DT đến đây chúng ta chụp cùng cái đám là lạ này ha"

"Ừ".

####

"Hôm nay vui quá phải không DT"

"Ừ"

"Tôi kể anh nghe, lâu rồi tôi mới có cảm giác thanh thoi như vậy đó. Anh biết không, 18 tuổi tôi đã đến Anh du học; lúc ấy cái gì cũng lạ lắm, không người thân không bạn bè, cảm giác cô đơn lắm luôn. Nhưng mà chính tôi muốn đi nên tôi cắn răng chịu đựng tất cả dù có trông vắng thế nào. 3 tháng đầu tiên với tôi hơi khó khăn vì phải chạy đi chạy lại làm thủ tục nhập học và ở trọ. Thời gian sau quen thuộc hơn có thêm bạn mới, họ sống khá là cởi mở và thoáng. Rất khác với sự kín đáo ở Việt Nam, tôi cũng dần thay đổi để giống với họ. Qua 1 năm nơi ấy chẳng còn xa lạ gì với tôi nữa. Lúc ấy, một người con trai xuất hiện. Anh ấy là con lai, cha là người Anh mẹ người Việt. Anh ấy hơn tôi 1 tuổi, không biết thế nào mà lúc nào cũng lảng nhảng theo tôi. Ban đầu thì có vẻ chỉ là vui đùa nên tôi cũng hòa theo cho vui. Tôi là người thực tế nên chẳng quan tâm đến cái gì mà tình với yêu, anh ấy theo tôi ghê lắm í nên tôi mới hòa theo anh ý thôi. Ai biết anh ấy thực sự rất yêu tôi, suốt thời gian đi học anh ấy chăm sóc lo lắng nâng niu tôi vô cùng. Dần dần tôi cảm động và xóa bỏ cái quan niệm" người nước ngoài rất lảng nhảng". Tôi thả lỏng tinh thần và từ từ yêu anh ấy. Chúng tôi yêu nhau được 4 năm, bỗng một ngày anh ấy xa lánh tôi. Chúng tôi xảy ra cãi nhau liên miên, tôi thấy khó chịu vô cùng nên cũng không tìm anh ấy nữa. Cho đến một ngày bạn thân của anh ấy đến gặp tôi và nói là anh ấy mất rồi. Anh ấy bị ung thư máu, gen di truyền từ đời trước. Tôi sốc lắm mà cũng đau lắm. Anh ấy rõ là độc ác bị bệnh mà chẳng nói gì còn gạt tôi ra xa. Tôi cảm hận anh ấy nhưng tôi biết vì yêu tôi nên anh mới giấu. Từ ngày anh ấy ra đi, tôi mới hiểu được nhiều điều và để anh không lo lắng tôi đã sống thật tốt. Tốt nghiệp tôi không đi theo con đường mà tôi học, tôi chọn làm quản lý lảng xê người ta. Tôi đi nhiều nơi cả ngày làm việc không biết mỏi, tôi khác với những người đau vì tình, không có anh ấy tôi luôn lạc quan trong mọi hoàn cảnh. Sở dĩ tôi đi làm quản lý vì tôi thích bảo vệ những người xung quanh tôi. Anh ấy chăm tôi thế nào tôi chăm người của tôi cũng gần như thế. Suốt 3 năm kể từ khi anh ấy qua đời tôi vẫn chẳng để ý một ai, tất cả đàn ông quanh tôi đều được tôi quy thuận về làm anh em cả. Tôi trở nên mạnh mẽ nhiều lắm, bây giờ á chẳng sợ một ai luôn. Và hình như tôi dần quên anh ấy rồi. Con người thay đổi theo thời gian mà, có lẽ chúng tôi có duyên không phận mà anh ấy cũng nói là tôi phải quên anh ấy, phải chọn người đàn ông thật tốt để anh ấy kiểm tra nữa mà. Nhưng mà chắc anh ấy buồn lắm chưa gì tôi đã lấy anh rồi. Nhưng mà số tôi cũng may tuy anh và tôi không yêu nhau nhưng mà tôi biết anh là người tốt. Tôi ở cùng anh rất vui nha, thực sự".

"Không ngờ chuyện tình của cô lại như vậy. Nhưng sao cô nghĩ tôi là người tốt".

"Không biết chỉ là giác quan mách bảo thôi"

"Thật là... thế sao cô lại kể chuyện này với tôi, cô tin tưởng tôi hả"

"Không biết chắc là cảnh đẹp quá nên muốn tâm sự với ai thôi. Mà vừa hay bên tôi có nỗi anh thôi. Thế anh có muốn kể chuyện gì với tôi không???"
Nhìn anh chằm chằm có chuyện gì buồn đâu nhỉ???"

"Tôi cũng chẳng biết chuyện của tôi có tính là buồn không nữa".

"Kể đi có gì đâu chúng ta là bạn kiêm vợ chồng mà".

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Còn giờ thì sao y như kẻ lảm chuyện chỉ thích soi mói bí mật của người khác. Cô gái này có phải là hơi bất đồng không? Mình nghi ngờ vừa rồi cô ta kể chuyện của ai chứ đâu phải chuyện của cô ta đâu... Nhưng mà thật không nhìn ra, nhìn cô ấy có vẻ khá phóng khoáng vô lo vô nghĩ vậy mà cuộc đời lại có lúc bí đát như vậy, so với mình xem ra còn khổ hơn. Mình nên kể chuyện không, nó là bí mật đã chết lâu rồi chính bản thân cũng muốn quên; tự dưng nghe cô gái này nhắc quá khứ làm mình lại đột nhiên nhớ ra. Chuyện mình đâu có buồn gì đâu có khi còn rất hài.

"Tôi... Chuyện của tôi chẳng có gì đâu"

"Không sao, tự dưng tôi muốn nghe kể chuyện thôi"

"Ừ nói trước cô không được cười đâu nha"

"Biết mà "

"Cô ấy không phải tình đầu của tôi nhưng là người tôi nhớ nhất mà cũng ghét nhất"

"Ghét không phải hận hả"

"Im... Tôi với cô ấy học cùng cấp 2. Nhưng mãi khi học đại học tôi mới biết cô ấy và biết cô ấy học cùng cấp 2. Tôi với cô ấy học cùng một lớp cùng bàn cùng nhóm ôn luyện. Lâu dần tôi và cô ấy thích nhau nên đến với nhau. Chúng tôi ngộ nhận đó là tình yêu nên dẫn đến kết quả vô cùng là hài hước. Học đại học một năm tôi và cô ấy chọn ra nước ngoài du học, cô ấy muốn chia tay vì cô ấy muốn đi Mỹ nhưng tôi lại thích Pháp hơn, nên chúng tôi cãi nhau. Trước lúc chia tay cô ấy còn nói xấu tôi với mọi người. Cô ấy nói tôi nhảm chán, lúc nào cũng ra vẻ học sinh ngoan, nghe lời. Không chiều cô ấy, không đi chơi với cô ấy, không quan tâm tới cảm xúc của cô ấy. Thật buồn cười tại sao cô ấy chỉ trách tôi mà không chất vấn chính bản thân mình. Cô ấy muốn gì tôi đều mua tặng, cô ấy muốn đi chơi với bạn tôi không cấm thể mà cô ấy bảo tôi không quan tâm; tôi không cho cô ấy đi thì cô ấy nói tôi là làm mất tự do của cô ấy. Không chịu nổi con gái thật rắc rối, vì thế khi cô ấy đòi chia tay sang Mỹ tôi đồng ý luôn. Chia tay thì chia tay đi cô ấy còn không biết xấu hổ đi nói xấu tôi. Từ lúc ấy tôi tự dưng ghét cô ấy và thêm đó là rất ghét con gái. Sang Pháp tôi liếc mắt nhìn gái cũng không học xong tôi về nước cắm đầu vào công việc. Nên mẹ lúc nào cũng lải nhải về việc tôi ế, tự dưng cô từ đâu chui ra thế là mẹ dùng bao nhiêu mưu sâu kế hiểm gài tôi, nên mới có chuyện tôi lấy cô và chuyển trắng mặt cùng buổi tâm sự nhạt hôm nay đây???..."

"Ôi câu chuyện của anh cũng đặc biệt quá đi. Nhìn anh phong độ thế này mà bị bạn gái cũ chê đến độ ghét con gái rồi cô đơn bao nhiêu năm nữa, nhìn không ra nha"

"Có sao đâu "

"Thôi chuyện đã qua rồi, anh cũng bỏ cái tật ghét con gái đi có phải ai cũng vậy đâu chứ, người gì mà thù dai..."

"gì mà thù dai, tôi quên lâu rồi. Cứ như bây giờ lại hay, chẳng phải lo gì đến lời nói của mẹ nữa mà lại có cô làm bạn".

"Ừm tôi cũng thế, từ giờ tôi với là bạn rồi có chuyện gì cứ nói với tôi, giúp được tôi sẽ giúp".

"Ừ"

###

Sau tối ấy hai người họ trở nên thân thiết hơn. Tuy rất khác các cặp vợ chồng đúng nghĩa nhưng như vậy có khi lại hay. Tình yêu không phải là tất cả của hôn nhân mà khi kết hôn rồi sống cùng nhau có hoà hợp có yên ổn có biết thông cảm cho nhau không hay suốt ngày cãi nhau đánh lộn rồi ly hôn. Cuộc hôn nhân này khiến họ khá thoải mái, luôn chia sẻ và tôn trọng đối phương. Dần dà họ theo năm tháng trở nên hiểu nhau hơn, những sở thích điều cấm kị dần như được lập trình sẵn luôn cố định trong tâm khảm. Cứ lặng lẽ như vậy qua nửa năm, cho đến thời gian gần đây anh luôn phải chờ cô về nhà. Thời gian trước cô khá thảnh thơi cứ 5h chiều đã đòi ăn cơm tối bắt anh về sớm. Thế mà bây giờ cứ gần 10h mới thấy mặt cô, đã thế còn mỗi ngày một lái xe.- Ngày thứ 2, cô được một chàng trai khá trẻ đưa về còn cười khá vui vẻ. Trong người có chút i i khó chịu. Kệ.

- Ngày thứ 3, một ông lão bụng bía đưa về cười nói rất duyên dáng. Trong người có chút tức râm ran, cô ấy chưa từng cười duyên như vậy với mình. Kệ.

- Ngày thứ 4, một tên véc đen trắng tấp chở về, anh anh em em ngọt sớt. Trong người lâm thâm bức xúc, nhìn sao ngứa mắt. Bỏ qua.

- Ngày thứ 5, một mỹ nam nổi tiếng cho ké về. Nhìn nhau đắm đuối gì mà sẽ cố gắng sẽ cố gắng. Trong người bức bối vô cùng. Tạm thời bỏ qua.

- Ngày thứ 6, một thằng tây đưa về còn hôn tạm biệt. Aaa khó chịu quá, không thể chấp nhận được. Sao cô ta lảm bạn trai thế.

- Ngày thứ 7, một lão già đưa về, nhìn họ trò chuyện sao mà hợp ro. Ôi thể loại gì vậy một tuần 7 ngày trừ mỗi chủ nhật được nghỉ còn 6 ngày, 6 ngày còn lại cô ta đều đi với đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Ôi trời ơi sao tự dưng mình thấy bức bối khó chịu vậy nè. Cô gái này sao vậy sao có thể đi với nhiều đàn ông như vậy, bộ cô ta quên mình là chồng trên danh nghĩa của ta sao phải giữ gìn danh tiết cho mình chứ, phải nhắc nhở cô ta mới được. Đúng phải nói, phải nói..." Này Trần Thái Tuyết, tôi có chuyện muốn nói"

"Ừ chuyện gì đợi mai rồi nói, anh đi ngủ đi, tôi mệt rồi mai nói mai nói nha"

"Không được, phải nói ngay lúc này"

Kệ tên hám dờ chứ, mai là chủ nhật muốn nói gì thì nói 10 giờ tối rồi còn chuyện trò gì chứ.

"Này....". Bực thật cô gái này không chịu nghe mình nói, là một người có địa vị trong xã hội chưa từng có ai dám phớt lờ lời nói của mình ngoại trừ cô ta. Thôi được mai nói cũng không muộn, nhưng mà cứ thấy tức anh ách. Sao mình lại thế gì có bao giờ mình thấy như vậy đâu. Hồi chia tay với Vệ Vệ, bị cô ta chơi xỏ mình cũng không khó chịu như vậy. Tại sao chỉ vì cô ta đi sớm về muộn mà mình lại thành ra cái dạng này chứ.....

(Ôi anh này ăn dấm mà không hiểu vì sao, anh yên tâm mẹ cả sắp cho anh biết lí do rồi ^ _ ^***)

###

Trần trực cả một đêm không ngủ, thần thần nhìn ai kia ngủ say như lợn mà thở dài vô vọng truy tìm lí do mình khó chịu và mất ngủ mấy ngày nay. Anh vác bộ mặt ngu hết sẩy đi ra ngoài thể dục. Khác với cú mèo kia, hôm nay là chủ nhật đặc biệt nhất trong đời của TT.

Từ sau khi trở về cô chỉ rảnh rang vài tháng sau đó bận tới tấp mặt mũi. Cô đã chính thức dừng mọi hoạt động ở bên Anh. Lần này cô quyết định sẽ ở hẳn không về Anh nữa nên cô đầu quân cho ngành giải trí nước nhà. Trong vài năm cô đi đất nước này đã không còn giống với hình ảnh cũ nữa rồi. Nó thay đổi nhiều đến nỗi cô phải thốt thốt. Nhất là ngành công nghiệp giải trí, trên thị trường giải trí thế giới Việt Nam được xem như một quốc gia đang đi lên chóng mặt với đủ thể loại phim, ca nhạc cuốn hút không chỉ với trong mà cả ngoài nước. Có thể không là gì nhưng như vậy cũng rất đáng để chúng ta tự hào. Lần này trở về cô sẽ không làm quản lí hay hướng dẫn cho người mẫu nữa mà cô sẽ nhận làm đại diện gương mặt cho một diễn viên và một nhóm nhạc. Cô muốn lăng xê cho những người trẻ thực sự có tài năng và nhiệt huyết. Cô muốn giúp họ nổi tiếng vì chính tài năng của họ, không vì bất kì thứ nào khác. Cô sẽ thay đổi quan điểm là những người nổi tiếng đều nhờ vào việc qua đêm với đại gia, cô sẽ chứng minh tôi giỏi bằng chính năng lực không phải có yếu tố ngoại lực tác động. Vì để làm điều này nên thời gian qua hơi bận.

Vừa vào nhà đập vào mắt là cảnh cô gái nhỏ đang lau nhà. Ôi thật là muốn sốc nha, lần đầu tiên thấy cảnh này nha. Cảm giác là lạ vui vui, cảm giác về nhà bất gặp người vợ đang vất vả dọn dẹp nhà cửa cho mình, hình như còn chờ mình nữa, nó âm ập kinh khủng. Thì ra có vợ lại âm lòng như vậy cho dù là vợ chồng hồ cũng thật tốt. Mãi mê ngắm nhìn bóng dáng tất bật mà bất giác cứ cười cười một cách thật tâm, cười từ trong tâm.

"A về rồi hả, tôi mới nấu xong bữa sáng, đợi tôi lau nốt cái ghế này rồi cùng ăn"

"Ừ, cô cũng biết nấu hả"

"Ừ hồi bên Anh không tự nấu ai nấu cho mà ăn"

"Ra thế"

~~~~~

"Ủm cháo trắng với sữa đậu nành"

"Ủm sáng sớm nên ăn thanh đạm tốt cho sức khỏe"

Ném muỗng đầu tiên, vị thơm lan tràn khắp khoang mũi. Cháo thơm một vị rất đặc biệt, mặn nhạt vừa đủ không quá ngán kết hợp với sữa đậu nành thơm mát dễ chịu. Thật ngon nha, cô gái này nấu cháo cũng ngon đến vậy khi nấu cơm không biết sẽ còn thế nào. Ôi chỉ mong cô ấy suốt ngày nấu ăn cho mình, không biết có phải ích kỉ không nhưng mà sao mà chỉ muốn cô ấy nấu cho mình ăn thôi. Nghĩ tới mấy tên kia cũng được ăn đồ cô ấy nấu là bực bội à.

" Sao ngon không"

" Ừm ngon lắm, mà cô không đi đâu à"

" Không bây giờ tôi nghỉ sang tuần sau nữa tôi mới bắt đầu có việc "

" Ờ,..."

" À anh bảo có chuyện muốn nói vậy là chuyện gì thế"

Nhắc mới nhớ, ôi cứ nhớ là bực đã thế cô ta còn không biết mình muốn nói gì!!!!

" Ừm, tôi nói cô này từ lần sau về muộn gọi tôi tôi sẽ đón cô chứ sao cô lại có thể để cho mấy tên đàn ông lạ mặt kia đưa về còn cười nói rất vui nữa, cô phải biết là bản thân đã có chồng không thể như ở nước ngoài, người dân ở đây rất truyền thống họ coi trọng nhất là trinh tiết phụ nữ. Khi cô đã có chồng mà họ bắt gặp cô đi với người đàn ông khác chồng cô thì họ sẽ soi mói nói rất khó nghe cho dù thực tế cô chẳng làm gì cả..."

" Ừ tôi sẽ chú ý còn chuyện gọi anh tới đón không cần thiết"

" Tại sao "

" Tôi không muốn làm phiền anh"

" Tôi không phiền là được tôi tự nguyện mà"

" Cho dù vậy cũng không nên"

" Có sao đâu tôi là chồng cô, người ngoài đưa cô về được tôi là chồng mà cô lại thấy phiền là sao"

" Không phải thế..."

" Ý cô chính là thế". Bực thật cô ta sao có thể như vậy chứ, bực quá mà. Đi cho xong. " Duy à, quán cũ nha"

***

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

" Im thì im thôi, sao thanh niên ngoan có chuyện gì buồn gì rồi"

" Cũng chẳng có gì muốn uống vài ly thôi"

" Thật chứ"

" Thế m có uống không, không thì về đi"

" Uống chứ, mai còn đi làm uống ít thôi đây"

" Biết rồi"

Lắc đầu thẳng bạn, lúc nào cũng thế có chuyện gì buồn toàn giấu trong lòng. Anh là bạn thân mà cũng chẳng hiểu nó là bao, mà tức nhất là có chuyện gì nó cũng gọi anh xong để anh nhìn nó uống say đưa nó về. Bạn gì chứ nhiều lúc anh nghĩ mình là người hầu riêng của nó thì đúng hơn.

Nhìn xem chớp mắt đã được 5,6 ly không đến 15 phút nữa kiểu gì tên này cũng say bất tỉnh luôn.

14,2 phút sau quả nhiên bất gặp cảnh hai anh chàng đẹp trai đi nhau lên xe phóng đi. Chạy trên đường khoảng 10 phút đồng hồ rẽ vào khu hạng sang dừng chân trước biệt thự màu ngọc mỹ lệ, xuống xe lịch sự bấm chuông đợi cổng. Trong nhà cô đang ăn cơm tối trong sự bực bội khó hiểu lúc sáng. Chả hiểu tên kia bị làm sao tự dưng nổi quặng lên bỏ đi mất tiêu trưa không về tối cũng mất dạng. Một mình cô ở nhà buồn bực muốn chết, đang buồn tưởng chết thì tiếng chuông ngoài cổng vang lên rầm rộ. Có khi anh ta về rồi, nhưng không vào nhà vì quên chìa khoá nên bấm chuông. Đúng chính là như vậy rồi, ra mở cổng cho anh ta thôi!!~~~~

Chạy nhanh ra ngoài mở cổng, trước mắt không phải là người cô mong muốn mà là một tên con trai vô cùng xa lạ.

" Anh/ Cô là..."

" Anh/ Cô nói trước đi"

Ôi ôi ôi

" Chào cô, tôi là Du Khánh Duy, bạn của Dương Thần, xin hỏi cô là..."

" Vâng, tôi là Trần Thái Tuyết, là là..."

" Là bạn hay là bồ"

" Là bạn là bạn của DT, tôi trông nhà hộ anh ấy"

" Ồ, không biết Thần lại có người bạn là con gái nha"

" À à tôi không thích con trai"

" Ra thế, nhìn cô xinh đẹp vậy mà... À thôi, vừa nãy cùng Thần uống vài ly, cậu ta uống hăng quá nên xin mất rồi tôi đưa cậu ta về đây may quá có cô, công ti tôi có chút việc giao cậu ta cho ta phiên cô giúp thì giúp cho chót chăm cậu ta đi nha. Tôi đỡ cậu ta lên phòng cô để ý cậu ta một chút là OK đừng để cậu ta xin rồi còn phá là được nha".

" OK, phiền anh"

***

Đóng cổng tiễn cậu bạn kia về, lại chặt vật lên xem tên hâm kia, tự dưng uống nhiều chi vậy.

Nhìn xem bình thường rõ bảnh lúc say xin như kẻ ăn mày. Lật đặt vào phòng tắm, lấy khăn mặt ẩm chuẩn bị tẩy rửa mùi rượu trên người tên kia. Cởi áo khoác áo sơ mi và quần dài. Không sao đâu mà dù đi cũng nhìn hết rồi, bây giờ chỉ là thay quần áo thôi mà, mình có ý tốt ý tốt thôi.

Lau mặt lau qua người cho anh ta, ôi ôi nhìn và sờ thực sự khác nhau. Ngày trước chỉ nhìn bây giờ mình lau vô ôi thôi cứng cứng, đủ 6 múi soái ca luôn. Tên này mặt đẹp người cũng đẹp sao mà tốt số thế đúng là yêu tinh mà. Trời mình đúng là sắc nữ mà, may mà tên này say không thì xấu hổ chết mất. Mặc quần áo ngủ vào cho anh ta dọn dẹp lại vài thứ rồi quay ngược lại góc giường kia đi ngủ mà không biết một đôi mắt vô cùng sắc bén đang loé lên trong bóng đêm. Thật ra anh này tỉnh từ lâu rồi giả vờ say thôi, cáo già chuẩn bị tái xuất giang hồ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Sáng sớm thức dậy đã thấy tên xin hôm qua qua mũ áo chỉnh tề chuẩn bị đi đâu đó. Cũng không ngạc nhiên lắm hẳn là hiệu trưởng của một ngôi trường danh giá nên giờ giấc tiêu chuẩn và sinh hoạt lành mạnh là điều tối thiểu; vấn đề cần quan tâm ở đây là hẳn ta không mặc sơ mi hay véc như mọi ngày mà lại ăn mặc khá thoải mái như sắp đi du lịch vậy đó.

" Nè không đi làm hả DT"

" Không hôm nay bù thay quần áo đi tới đây với tôi "

" Đi đâu "

" Đi rồi biết nhanh lên "

" Ờ"

Gọn gàng tươm tất đầu đó, vì không biết đi đâu mà tên kia ăn mặc dễ chịu vậy nên cô bất chước mặc áo phông quần thun cho sướng. Ngồi trên chiếc xe chắc xịn của anh ta vì vu trên phố loăng ngoăng gần 1 tiếng điểm đến là một vùng quê thanh bình. Thứ lỗi cho cô nói loăng ngoăng vì cô chịu chửi rõ đường lờ như bây giờ anh ta thả cô thì cô cũng không biết về nhà bằng cách nào luôn ý chứ.

" Đến đây chi vậy "

" À trường tôi sắp tới sẽ tổ chức dã ngoại cho học sinh sắp tốt nghiệp. Mà tôi chán cho chúng đi khu nghỉ dưỡng hay bãi tắm khoáng xanh... rồi nên cho

chúng về quê làm việc trong mấy ngày. Cho chúng quen việc đồng áng vất vả để chúng sợ vất vả mà thi cho tốt, chứ không lười nhả giàu này suốt ngày cục mịch sung sướng quá lại chỉ biết nhờ cha mẹ thì hỏng. Lần này tôi sẽ làm chặt đũa nào giỏi thực thì tôi sẽ giới thiệu vào làm trong những công ti giỏi; còn ai kém cỏi cho vào làm công nhân lao động hết. Hôm nay tôi đèo cô tới đây cho cô thư giãn mà tôi cũng tìm hiểu qua điều kiện ở đây để tổ chức kì nghỉ này".

" Ra vậy, anh đúng là một hiệu trưởng tốt "

"không có gì, việc này cũng bình thường; bản thân từng trải qua mà tôi cũng không muốn bị mấy người già trong trường nói là leo lên bằng tiền thôi "

" SAO LẠI NÓI NHƯ VẬY "

" Đơn giản họ nghĩ cô còn trẻ không đủ năng lực làm được những việc lớn, họ nghi ngờ tài năng của cô thì cô sẽ làm gì???"

" Chứng minh thôi"

" Thì đó"

" Phải ha"

Xoa đầu cô gái nhỏ, không nghĩ tới cô ấy cũng có lúc cần người giảng giải. Cảm giác dạy học sinh đôi lúc chính là như vậy, giúp chúng hiểu ra thì chúng sẽ sung bái mình và tự nhiên mình sẽ vui thôi, có người hâm mộ ai mà không thích.

" Này anh xoa đầu ai thế hả "

Đẩy trở mặt ngay được, thật hết nói mà.

" Cô chứ ai "

" Anh muốn chết...Aaa đứng lại mau, tôi xử đẹp anh"

" Ngu mới đứng lại, bắt tôi đi cún con"

" Láo, anh bảo ai là chó hả..."

" Tôi có nói ai đâu..."

Giữa chốn đồng quê thanh bình đột nhiên xuất hiện cảnh đuổi rượt nhau om sòm của đôi vợ chồng trẻ nào đó. Mặc kệ ánh mắt tò mò của mọi người họ vẫn vô tư như vậy la lối như thuở sinh viên năm nào. Dù họ không ở bên nhau những năm tháng tươi đẹp nhất của tuổi trẻ nhưng ông trời đã cho họ đến bên nhau thì đó chính là duyên phận. Duyên phận gắn kết rồi thì cả đời, suốt phần đời còn lại sẽ mãi mãi bên nhau như một lẽ tự nhiên. Con người trên cái Trái đất này suốt một đời luôn tự hỏi tại sao mình yêu người ấy, cam tâm cung chiêu người người ấy dù chết dù sống; nhưng câu trả lời tưởng chừng như khó ấy đã tìm ra từ lâu rồi, ở trong tim ấy chỉ là bạn không biết thôi. A Thần và Thái Tuyết của tôi họ đến bên nhau không chỉ đơn thuần là bị ép trở thành vợ chồng mà từ lâu rồi từ kiếp trước kia họ đã định sẵn là phải bên nhau trong kiếp này. Có lẽ họ chưa nhận ra tình yêu đang phát triển trong tim họ nhưng không lâu đâu họ sẽ nhận ra và càng trân trọng nhau hơn. Tình yêu luôn đẹp qua thời gian, qua khó khăn và sự chờ đợi lẫn nhau.

Nói là đi thư giãn mà tên này chạy ngược xuôi khiến cô chóng hết cả mặt. Anh ta đi thuê địa điểm nghỉ chân, nhờ dân làng tổ chức thử việc cho sinh viên, xin sự đồng ý của trưởng làng... làm thầy, chính ra là một hiệu trưởng vất vả như thế đó, tất cả chỉ vì học trò của mình. Công việc của cô và anh ta có nét tương đồng nhau nên cô biết để có thể chu toàn mọi thứ dù là vất vả nhất cũng cần không ít tâm tư. Trước mắt cô không còn là một DT ít nói, hâm hâm như trẻ nhỏ nữa mà là một người đàn ông tài ba quyết đoán và có trách nhiệm với công việc, với cương vị là một hiệu trưởng dẫn dắt cả một đoàn thể đi lên. Đây mới chỉ là việc vui chơi cho sinh viên, trong những việc khó hơn khác có lẽ cô sẽ quên mất hình ảnh trẻ con kia của tên này mất.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

" Này, nghỉ gì thế..." Không có, xong rồi hả"" Ủ, về thôi, tôi biết một quán mới đi ăn thử cho biết "

" Ồ, đói rồi thời gian trôi nhanh thật đã tới rồi"

" Cô ngơ ngẩn ngẩn như thế thì tôi cũng đúng thôi"

Ghét vừa rồi còn tao nữa, nữa nhận nói chuyện với mấy bác trong làng, quay mặt cái là cái mồm quạ khổ công mình khen anh ta trong suy nghĩ.

***

Về lại thành phố là lúc 7h tối, anh ta chở cô tới một quán ăn khá lạ mắt. Trong quán phục vụ toàn là những bạn rất đô, trọng lượng như quả tải nói thô ra là toàn những người béo phì. Hẳn nào tên quán là " Người đẹp Tây Đô ".

Nhìn họ vậy chứ đồ ăn nấu ra quả rất ngon, khá dân dã, ăn ở đây cô cảm giác mình lạc về nước Việt cổ, những gì chân chất nhất đều tái hiện rất đặc sắc trong không gian cổ cổ này. Ăn xong cô và anh ta bỏ xe lại quán rồi đi dạo dưới ánh đèn lấp lánh giữa lòng thủ đô Hà Nội. Họ sánh vai nhau dạo quanh 36 phố phường, từ hàng này tới hàng nọ, lôi kéo nhau ăn đủ thứ lễ đường như những cặp tình nhân đang hẹn hò. Phải biết ngày hôm nay lại trở thành kỉ niệm khó quên như thế nào với họ.

" Vui qua cơ, 36 phố phường number 1!!!!"

" Thật là, vui cũng đi từ từ thôi, bây giờ là hơn 12h giờ rồi về quán lấy xe rồi mình về nhà thôi "

" Rõ, come back home "

####

" Cô chờ tôi ngoài này tôi vào lấy xe rồi mình về "

" Ừ "

Đứng nhìn theo bóng anh đi xa dần,thì đột nhiên cô thấy hơi chói mắt. Từ xa cô thấy thấp thoáng bóng một chiếc xe tải đang lượn lách với vận tốc kinh hoàng về phía anh ấy. Một cảm giác bất an tràn ngập trí óc, không kịp suy nghĩ gì khác cô chạy vội về phía anh muốn đẩy anh ta ra, muốn nói với anh là ở phía sau có chiếc xe đi ngược chiều sắp đâm trúng anh rồi đó. Cô hét lên sợ hãi:

" Thần, phía sau..."

Đang đi đột nhiên có tiếng điện thoại reo, thì ra là thầy phó. Đang nghe thì anh chợt bất ngờ khi nghe thấy tiếng của cô, khẽ quay người lại thì thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang lao nhanh về phía anh cùng với chiếc xe ma quỷ đang lao như gió về phía này. Bộ não nhanh nhạy ngay tức khắc hiểu ra vấn đề, không... sao cô có thể lao tới đây nguy hiểm quá. Không... Tránh đi cô đang làm cái quái gì thế nó lao về phía anh cơ mà ai cần cô cứu anh chứ...

Ôm chặt lấy người đàn ông ấy, bây giờ cái gì cô cũng không cần chỉ cần cô cứu được hắn thôi... Nhưng hắn sao hắn lại đẩy cô đi chứ. Phải biết thấy cái xe kia lao về phía anh ta cô sợ tới mức nào. Anh ta có mệnh hệ gì thì cô biết làm sao, mấy tháng nay cô được anh ta bảo hộ thực sự rất vui nha, còn chút gì đó hạnh phúc nữa. Những lần anh ta trêu cô, chọc cô cười cô tự dưng thấy không ghét ngược lại trái tim nguội lạnh bao lâu nay đập như được mùa ý. Đôi khi cô tự dối lòng là vì cô quý anh ta thôi, anh ta tốt với cô như thể cô thích anh ta là bình thường, nhưng sao thấy anh ta sắp bị xe đâm cô lại mơ hồ hoảng hốt như vậy. Đường như cô sắp đánh mất đi thứ quý giá lắm vậy, mặc kệ nguy hiểm cô liều chết lao đến muốn đẩy anh ta ra, muốn anh ta bình an. Lao tới định ôm lấy người anh ta nhưng sao trở thành anh ta ôm lại cô vậy nè....

Không kịp nữa rồi, chưa bao giờ anh thấy sợ cái chết như lúc này, chưa bao giờ anh thấy sợ mất đi một người con gái như lúc này. Không biết nên làm gì, ôm chặt lấy cô gái trong lòng, siết mạnh vòng tay như thể vòng tay ấy có sức mạnh phi thường có thể bảo vệ vững chắc người con gái ấy. Giờ khắc này cuối cùng anh cũng hiểu, anh cũng tìm ra nguyên nhân khiến anh hay bức tức, khiến anh bất an và cảm giác sợ hãi lúc này khiến anh choáng tỉnh anh đã yêu rồi... anh biết yêu rồi...anh yêu cô vợ mới này mất rồi. Anh muốn bảo vệ cô ấy, anh muốn được sống để bảo vệ cô ấy, anh muốn sống để thay người kia(*) chăm sóc cho cô ấy...

####

Lăn sóng soài trên mặt đất, máu lênh láng khắp con đường. Trong vòng tay ấm áp ấy cô cảm thấy an toàn hơn bao giờ hết. Chính vòng tay này, chính cái ôm này đã bảo vệ cô khỏi mối nguy hiểm trước mắt nhưng cô ổn rồi cô không sao nữa rồi còn anh, phải... anh có sao không.

Máu, ôi anh ấy chảy nhiều máu quá, khắp người toàn máu thôi, phải làm sao đây...

- Có ai không, cứu với, cứu tôi...có người bị tai nạn.... Có ai không gọi cấp cứu....giúp tôi với...

Xung quanh đây không còn nhiều người lắm, khuya rồi mọi người đều nghỉ ngơi hết rồi may mắn có vài anh chị đi làm đêm về thấy tai nạn nên gọi cấp cứu cho cô. Thực sự bây giờ cô thấy rất hoảng loạn, cô không biết nên làm gì trong đầu cô bây giờ chỉ có một ý niệm duy nhất "anh ấy phải sống" nhất định phải sống, ít nhất là sống vì cô, phải sống vì cô...

***

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Trước cửa phòng cấp cứu, tâm trí cô vẫn không thể nào tĩnh lặng lại được. Cô không dám nói cho bố mẹ hai nhà biết vì sợ họ lo lắng. Ngồi co quắp trên ghế, chờ đợi một kết quả mà chính cô cũng không rõ. Tất cả chỉ có thể chờ, chờ may mắn gõ cửa, chờ những thiên thần áo trắng kia cướp người từ tay Thần Chết. Còn vụ chiếc xe, lỗi hoàn toàn do lái xe. Anh ta có một chuyến hàng cần giao gấp trong đêm vậy mà trước lúc đi anh ta còn nhậu nhẹt với bạn. Hơi cồn vào người khiến anh ta nửa say nửa tỉnh, đi ngược đường lại còn lệch tay lái lấn sang phần đường của người đi bộ, đêm khuya vắng người nhưng vận đen của DT đến nên mới hợp thời cho cái xe lệch lạc ấy đâm phải. Khổ thân anh ấy....Anh tài xế hiện đang uống chè trong sở cảnh sát. Hình phạt đã có nhưng bên này cần thông tin từ người bị hại xem họ còn muốn gì ở gã tài xế này không nên trước cho anh ta ngồi tù đã.

###

Quay lại bên bệnh viện, gần 1 tiếng rồi anh ấy đã vào trong gần 1 tiếng rồi. Đèn thông báo trên cửa phòng chuyển sang màu xanh, bác sĩ bước ra từ bên trong và thông báo...

"Người nhà bệnh nhân Dương Thần.."

"Bác sĩ tôi đây, tôi là...là vợ anh ấy...cho hỏi anh ấy sao rồi"

"Chúng tôi đã cố gắng hết sức....và cuối cùng anh ấy cũng đã qua cơn nguy hiểm. Cú va đập vào thành xe quá mạnh gây tổn thương phần xương hông và bắp đùi. Do bị va đập với mặt đất nên đầu bị chấn thương xuất hiện vết tụ máu, cục máu đông che lấp dây thần kinh thị giác nên có lẽ thời tới sẽ không nhìn thấy. Qua một thời gian kết hợp thuốc cùng sự chăm sóc của người nhà thì máu sẽ tan dần và bệnh nhân sẽ nhìn thấy trở lại thôi. Ngoài ra còn những vết thương nhỏ ngoài ra nên tránh nước và nhiễm trùng. Chúng tôi vừa đưa anh ta tới phòng chăm sóc đặc biệt, cô đi khử trùng rồi hãy vào thăm anh ta-15 phút thôi đây "

"Vâng cảm ơn bác sĩ, như vậy là anh ấy bình an rồi phải không ạ"

"Phải nhưng mà tôi nghĩ sẽ có sự thay đổi đôi chút, tôi cũng không rõ nữa "

"Vâng anh ấy sống là tốt rồi, thay đổi hay bị điên cũng không sao ". Nói rồi chạy đi mất để lại một gương mặt ngu hết sảy. Chuyện này là sao....

~~~~

Anh là bác sĩ kiêm bạn nói khổ của Thần. Hôm nay có ca trực, nửa đêm vẫn bình thường đang chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy tiếng gọi của y tá nói có người tai nạn xe. Thỉnh thoảng cũng có ca như vậy nên anh chỉ bình tĩnh đi vào phòng cấp cứu. Nhưng mà điều khiến anh mất bình tĩnh ngay lúc đó là khi anh nhìn thấy người bị nạn là Thần. Trời chứng giám phải biết tên này cẩn thận nâng niu mạng sống của mình cỡ nào, chưa bao giờ thấy cậu ta ốm chứ đừng nói là bị nạn thể mà tự dưng lại nằm ì trong kia, người toàn máu làm anh sợ hết cả hồn vía. Mỗi lúc cô y tá kêu anh mới hoàn hồn vội vã rửa vết thương tiếp máu khâu... cho cậu ấy. Mà tên này khỏe cũng vừa thôi đang phẫu thuật mà hấn tỉnh lại được, thuốc mê cũng vô tác dụng. Mặc kệ hấn cho hấn đau chết, làm xong lúc đưa cậu ta về phòng khác thì cậu ta còn nhếch mép cười đều anh, mẹ kiếp hấn bị bệnh mà còn đẹp trai như thế còn cười nhả răng thì anh biết không việc gì phải lo cho hấn, người đáng lo là anh nè. Làm bạn của tên này không chết vì bệnh tật cũng chết vì tức thôi. Đã thế ra ngoài phòng cấp cứu muốn thông báo tin, muốn thể hiện bộ mặt ưu tú trong vai trò bác sĩ thì mẹ kiếp đúng là chồng nào vợ này, đều cùng một giuộc, bệnh hoạn như nhau. Thế mà lúc đám cưới của họ anh còn nghĩ vợ hấn thật thực nữ. Không thể chịu nổi mà....

###

Sau khi khử trùng xong, cô vội vàng chạy vào phòng bệnh. Mẹ ơi hấn tỉnh rồi, hấn còn cười với cô nữa!!! Ôn trời hấn không sao hết!!!!

"Khóc gì chứ..." Nhìn thấy cô bình an là anh yên tâm rồi, không biết cô khóc bao lâu rồi mà đôi mắt sưng húp thế kia, thương lắm cơ...

"Tại anh chứ sao, đi đường không chịu chú ý, lần này may mắn có thần bình an tôi đây nên anh mới còn sống

đây....huhuhu"

"Biết rồi...đừng khóc nữa ". Nhìn cô khóc vì anh, tuy xót nhưng thực sự anh rất miễn nguyện. Cô chỉ được rơi lệ vì DT này thôi, cũng chỉ nên cười vì DT này thôi. Từ khoảnh khắc anh nhận định một thứ gì thì thứ đó ắt sẽ phải của anh, nhất là khi anh nhận định một người dù là cướp anh cũng phải cướp cho bằng được mà huống chi cô gái anh chọn lại là vợ anh nữa...

"Hức... anh thấy sao rồi có phải đau lắm không??? Để tôi xem nào..."

Thấy cô lại gần cố gắng hết sức lực cuối cùng dù rất mệt mỏi anh cũng kéo cô nằm bên người nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh.

"Tôi không sao..." Dù là người bệnh nhưng anh rất ga lăng, nhìn sự sợ hãi trong ánh mắt kia là anh lại thấy xót ghê gớm, mặc kệ cô hơi dầy dựa anh cũng nhất quyết ôm cô vỗ nhẹ lên tấm lưng an ủi. Nguồn xít anh bị này nhưng đôi lại cô không sao, hai người - mình anh khổ là được rồi!!!

Có chút không quen vòng ôm của anh nhưng thực sự cô không có chán ghét vòng ôm này ngược lại còn rất thích,nó rất thoải mái rất an toàn. Nhưng cô

sợ ảnh hưởng tới vết thương của anh, phải kiểm tra xem..

" huhuhu đầu bị khâu này, tay chân thì bị quấn như xác ướp ấy... Lại còn dây dợ lằng nhằng cả cánh tay này nữa...". Ôi ôi rõ khổ, nếu cô đẩy hẳn ra kịp có phải là không sao không, chỉ tại cô không làm được gì lại còn khiến anh bận tâm về mình, mất công che chở cho mình nên thân thể anh mới thảm hại như vậy nè... biết bao giờ mới hồi phục chứ..."

" Xót à "

" Đương nhiên "

" Thế cô phải chăm sóc tôi thật tốt đấy"

" Ừ "

" Tất cả mọi thứ "

" Ừ". Sao cô có cảm giác bị gài bẫy thế nhỉ!!!!

" Anh thả tôi ra kéo tôi đề lên vết thương của anh "

" Không sao, nằm với tôi nghỉ chút đi, cô chắc cũng mệt lắm rồi..."

" Không được, bác sĩ nói chỉ thăm anh 15 phút thôi "

" Cái tên mặt non troet thích đeo kính hả "

" Ừ, là anh ta đó "

" Kệ anh ta, cô cứ nằm yên ngủ đi, 15 phút sao tôi cho cô bên tôi cả đời luôn chứ!!!"

" Hả "

" Không có gì ngủ đi"

" Nhưng mà "

" Không thức mắc nữa ngủ đi trời sắp sáng rồi đó "

Quái sao tên này dám ra lệnh cho mình, anh ta to gan nhè lại còn quát tháo mình nữa chứ, nể tình anh đang không phải người bình thường nên cô nhịn.... Hứ ngủ nhắc đến ngủ quả thực buồn ngủ quá đi....

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Nhìn cô gái nhỏ chập chờn đi vào giấc ngủ, anh bấm nút đỏ bên giường khẽ gọi thằng bạn: " Lâm Hạo, vào đây tôi bảo "

" Cậu muốn làm gì, tôi khuyên cậu nên giữ sức mai sẽ có chút biến hóa đấy "

" Cậu cứ vào đây, tôi muốn hỏi tôi có đi chứng gì không "

" Ừm, tôi nói luôn nhé!!! Sáng mai cục máu đông sẽ xâm nhập toàn bộ dây thần kinh thị giác của cậu. Nó có thể khiến cậu không nhìn thấy. Nếu như thuốc của tôi có tác dụng thì sớm cậu sẽ nhìn lại nhưng nếu phản tác dụng thì liệu có nhìn thấy không thì tôi cũng chịu. May lần này cậu nhanh trí quay lưng đi nên chỉ bị va đập vào thành xe chứ không phải là nó cho cậu bay mấy trăm mét nếu thực sự bay thế thật tôi khẳng định cậu què vĩnh viễn luôn đấy "

" Thực sự nghiêm trọng vậy, cậu sẽ không bỏ bỏ hết với cô ấy chứ "

" Tôi quả nhiên hiểu cậu, yên tâm đi tôi chỉ nói những gì nhẹ nhàng thôi, cô ấy nghĩ cậu không nhìn thấy tạm thời thôi chứ không biết hết toàn bộ sự thật đâu..."

" Cảm ơn bạn hiền "

" Có gì đâu, tin ở tôi tôi sẽ không để bạn mình bị mù mờ gì đâu "

" Tôi tin cậu "

" Haha thôi nghỉ đi, tôi tắt trò chuyện đây "

" Ủ ".

Khẽ vuốt tóc cô gái bên người, anh muốn nhìn cô thật kĩ, quan sát thật tỉ mỉ cô ấy muốn khắc khuôn mặt này vào tận tim để không bao giờ quên. Đầu ai biết được tương lai sẽ ra sao, nếu thực sự không nhìn thấy nữa thì âu cũng là số phận rồi, anh không muốn cũng phải nhận thôi nhưng trước khi nó thật sự xảy ra thì cho anh xin chút ích kỉ được ngắm kĩ khuôn mặt xinh đẹp này.

Khẽ khàng nở nụ cười ấm áp thì thảo: " Thời gian tới phiền em rồi, chỉ 2 tuần thôi, nếu trong 2 tuần này tôi không thể nhìn lại được nữa thì tôi nhất định sẽ đi ngay không để em phải cực khổ vì thằng mù như tôi đâu. Tôi sẽ tự chăm sóc mình thật tốt, em cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt nha, cố gắng ăn đúng bữa, nên đi ngủ sớm, không được ăn quá nhiều đồ ăn vặt hay đồ uống có ga nữa...."

" Vợ à, gọi như vậy thật thích. Gọi như thế tức là tuyên bố chủ quyền em là của tôi rồi. Nhưng có lẽ tôi sắp mất đi cái quyền ấy rồi, cũng hơi tiếc. Hơn cả là hình như tôi thấy không cam tâm. Tôi mới xác định tình cảm của bản thân chưa đầy 1 ngày vậy mà liền nhanh chóng phải chặt đứt. Nếu tôi mà mù rồi thành người khuyết tật rồi tôi sợ tôi bày tỏ với em thì thứ nhận lại chỉ là sự thương hại. Nếu là thương hại thì tôi không cần, tôi ghét ai thương hại tôi kể cả người tôi yêu nên trước khi chuyện đó xảy ra, trước khi cuộc sống của tôi thay đổi, tôi sẽ là người thay đổi vận mệnh ấy. Vợ à đừng trách chồng nha, bắt đầu đi thôi "

Khẽ hôn lên vàng trán tinh tế, từ từ chìm sâu vào mộng mị. Có lẽ giấc mộng này tôi sẽ mơ đến em, vợ yêu của anh.

Sáng sớm, những tia nắng mai tinh nghịch nhảy nhót khắp căn phòng chiếu lên bóng hình hạnh phúc của cặp vợ chồng nào đó. Không phải chiếc giường rộng rãi ấm áp chỉ đơn thuần là cái giường một người thô sơ nơi bệnh viện nhưng như vậy cũng đủ với họ. Bác sĩ Lâm đứng bên thân trước cửa phòng ngại không dám vào. Họ ngủ tình tứ thế kia, sung sướng thế kia mình mà vào phá không khí liệu lão già kia có tha cho mình không. Ai nhìn cũng khen cậu ta ngoan ngoãn, lễ phép lại có tài - là một chính nhân quân tử ai ai cũng mê nhưng chỉ có anh và thằng Duy hiểu, thằng này nó bệnh cỡ nào, nguy hiểm ra sao, tàn ác thế nào....

Trong mơ cô dường như cảm nhận được được một ánh mắt vô cùng đăm đăm đang nhìn mình nên lơ mơ tỉnh dậy. Quả nhiên cô hơi giật mình khi hiện tại đang nằm trong vòng tay của A Thần và cánh cửa lớn sừng sững một dáng người cao lớn đang giường cặp mắt nhìn chăm chăm cô và anh rồi tự lẩm bẩm cái gì đó như thằng điên.

Khụ khụ..." Bác sĩ tới khám sao "

Hoàn hồn thôi...." À vâng tôi tới kiểm tra cho Thần "

" Thần..."

" À quên không giới thiệu tôi là Lâm Hạo. Ở đây - bệnh viện này là nơi tôi công tác, tôi là bác sĩ. Ra khỏi đây tôi là một người bình thường có nhiều mối quan hệ trong đó có quan hệ với chồng cô, tôi là bạn thân của Thần "

" À ra vậy, on trời A Thần có nhiều bạn tốt thật "

" Còn ai nữa, cậu ấy chỉ có tôi là bạn thân thôi, chỉ có tôi luôn quan tâm sẻ chia buồn vui với cậu ấy. Tôi hiểu cậu ấy hơn ai hết...."

"..."

Thế loại gì vậy, rõ là tự luyễn mà. Đã thế nghe thế nào cũng có cảm giác tên bác sĩ này không bình thường cứ như yêu thầm Thần nhà cô vậy cái gì mà chia sẻ buồn vui... cái gì mà không ai hiểu Thần bằng hấn....chứ!!!!

Từ xa một bóng dáng chạy như bay về phía phòng này, lúc gần tới nơi thì nghe thấy tên nào đó không biết xấu hổ đang chém gió đồ cả cây. Hừ cái gì mà bạn thân tri kỉ độc nhất, vậy anh là bạn bình thường, không hiểu Thần không giúp đỡ nó lúc gì gì đó à. Đúng là chỉ có tên Hạo hâm này mới có thể vô si như vậy mà. Hừm " Hạo hâm "

Úi dòi, làm giật cả mình, quái tên Duy này đi máy bay hay sao mà nhanh thế, vừa gọi thông báo cái chưa được 5 phút đã xuất hiện rồi, lại còn đứng lúc mình biểu diễn tài nghệ võ mồm nữa chứ.

Hú " Duy dơ, đến rồi à sao nhanh thế "

" Tôi tới nhanh để xem kĩ thuật của cậu có tiến bộ không, gần 30 rồi mà lúc nào cái mồm cũng ba hoa, da mặt còn càng ngày càng dày..."

" Kệ tôi, tên dơ nhà cậu cũng khác gì "

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

" Khác chứ tôi hiểu biết hơn cậu, tốt bụng hơn cậu và quan trọng là tôi đẹp trai hơn cậu "" Đồ khoác lác, cậu bảo cậu hiểu biết hơn tôi hả....xem nào à biết đây là ai không???"

" Tưởng gì bạn mới của Thần "

" Hahaha...cậu nói gì, bạn của Thần, còn bạn mới nữa chứ...tôi nói cậu dờ cậu còn cãi... đây - cô gái này đây chính là vợ của Thần...vợ là vợ đó ông nội à..."

" Có mà cậu bị hâm ý rõ ràng lần trước gặp chính cô ấy nói là bạn của Thần, mà Thần lấy vợ khi nào sao tôi không biết hả!!!!"

" Bây giờ cậu hỏi lại xem ". A Hạo hất mặt thách thức thằng bạn.

" Hey, cô đích thị là vợ Thần à "

" À thì mà hình như đúng là thế thật "

" Tức a thế sao lúc đó cô nói khác "

" Tại vì tôi thích làm sao không "

" Hahaha tôi nói này chị dâu chị thật cá tính ha, tôi thích thì tôi nói đấy làm sao, vui quá đi...Thế nào bạn tốt, đờ rồi à... chị dâu tôi nói này thằng này á đã ngu nga ngu ngơ nhưng lúc nào cũng nào cũng tỏ ra mình thông minh. Bản thân là bạn củ cậu ta tôi còn xấu hổ...hahaha "

" Thực là vợ sao "

Nhìn cậu ta dần mặt ra cô cũng thấy tội, cô cũng muốn xin lỗi lắm nhưng mà ngại chết được, thôi thì cứ mặc cậu ta đi....hì hì. Ai bảo cậu ta hỏi cô làm chi??? Cô và A Thần đã nói trước là vợ chồng là chuyện đôi bên mắc mớ gì cho người khác biết nên cậu ta hỏi cô phải bịa lý do thôi... Nên lỗi hoàn toàn không phải do cô!!!

" Ừm ". Khăng định chắc nịch cho cậu mau hết ngơ.

" Thế cưới lúc nào sao chẳng nói gì với tôi bạn bè kiểu gì vậy "

Quá ồn ào, sự yên tĩnh đi đâu mất nên buộc anh phải mở mắt ra, xem xem kẻ nào to gan phá bình giấc ngủ tươi đẹp của anh. Mở mắt ra quả nhiên như lời thằng bạn nói, cảnh vật trước mắt mờ mờ ảo ảo không rõ ràng. Không nhìn thấy điều gì khiến trong người bức bối ghê gớm, cũng may anh đã chuẩn bị tinh thần nếu không anh sẽ huỷ hoại mọi thứ mắt. Bỏ qua chuyện đôi mắt, tuy không nhìn được nhưng tai thì lại nghe rất rõ. Anh nghe thấy giọng hai thằng bạn thân đang chỉ choé chen vào đó là giọng điệu có vẻ bất đắc dĩ của vợ anh. Hai thằng quý này lúc nào cũng vậy, dùng cãi nhau làm niềm vui cuộc sống, lấy đầu đá nhau làm nền tảng của tình bạn vậy nên mới cho biệt danh ngớ ngẩn đến thế, " một tên là Hạo hâm- tên còn lại Duy dờ" quả là một cặp hâm dờ. Hình như tên Duy đang phẫn nộ điều gì đó, thì ra là chuyện không mời hấn đi tiệc cưới.

" Chúng tôi lấy nhau gần nửa năm rồi, lúc tôi và cô ấy kết hôn thì cậu đang ở bên Mĩ, tôi chỉ làm nhỏ thôi hầu như không ai biết cả. Tôi thấy chỉ vì chuyện tôi lấy vợ mà cậu lơ dờ một ngày bay đi bay về cũng không nên. Hơn nữa đó là thời điểm quan trọng của cậu, cậu mò thêm chi nhánh bên đó, còn rất nhiều việc cần làm nên tôi định khi nào cậu rảnh về nước tôi mới nói, không trách anh em chứ???"

" Thần, tỉnh rồi..."Bác sĩ Lâm nhanh nhẩu đến bên quan sát

" Ra vậy, nhưng dù sao cậu cũng nên nói với tôi bạn mấy tôi cũng nhất định về mà, vậy tại sao tôi về cả tháng rồi mà cậu không nói đã thế hôm trước còn bôi rượu cả đêm cũng không nói???"

" Ô tại tôi quên, tôi tưởng mình vẫn độc thân hoàng kim "

" Cậu... Thật là hết nói "

" Thôi vừa nãy nói rồi còn gì, anh còn lăm chuyện cái gì, Hạo hâm khám cho A Thần đi xem anh ấy sao rồi " nói qua nói lại chẳng ra làm sao, chả hiểu

người này sao lại kết bạn toàn hãm với dờ.

Nghe được lời nhắc nhở chân thành từ người phụ nữ duy nhất trong phòng ai nấy đều bình tĩnh, nhận ra lí do bản thân có mặt tại đây. Trước khi bùng tĩnh, ý nghĩ duy nhất trong đầu hai người là mình biết vì sao họ lấy nhau rồi. Càng khẳng định chân lí "vợ chồng như một".

Lấy lại khuôn mặt nghiêm túc, A Hạo bắt đầu kiểm tra sơ bộ cho bệnh nhân.

"Tôi hỏi cậu trả lời, ok "

"Ừ "

"Đau nhức toàn thân, đau đầu kiệt quệ "

"Ừm "

"Không nhìn rõ mọi thứ rồi "

"Ừm "

"Quả nhiên máu đã xâm nhập hết rồi, cậu thấy mờ là còn may chưa đầy 5 phút nữa đầu cánh sẽ không phải mờ mà là màu đen luôn đấy "

"Tôi biết "

"Nghiêm trọng vậy " All

"Thời gian tôi sẽ hơi bất tiện, tôi và Duy sẽ thay nhau đến giúp cậu. Mong là cậu sớm nhìn lại "

"Không cần tôi giúp anh ấy là được rồi, hai người về đi "

"Không phiền sao "

"Đúng "

"Cô..."

"Thôi các cậu bận thì làm đi tôi ở với Tuyết là được rồi "

Nghe thấy lời đuối khéo, hứ không cần thì thôi có vợ đẹp là quên bạn bè ngay được. Tốt thôi càng rảnh ha bạn tốt mình về đi thôi dành thời gian cho uyên ương tâm sự....

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

"Phải không"

"Phải, anh sao rồi "

"Ừm không sao "

"Ừ, tôi đưa anh vào nhà vệ sinh "

"Có cần không, tôi tự đi được "

"Đừng có mà sĩ diện, nhìn anh thế này tôi không yên tâm, tôi phải cùng anh mới được "

"Vậy thì phiền em rồi "

Tiến về phía cái giường, khẽ nắm lấy cánh tay không có mũi kim vòng qua cổ mình, cố gắng nâng anh dậy từ từ từng bước vào nhà tắm. Đây nắp bồn cầu để anh ngồi vào, tra kem đánh răng vào bàn chải đưa cho anh, một chai nước súc miệng và một cái chậu nhỏ để anh súc miệng rồi nhỏ nước vào đó. Trong lúc anh tự đánh răng cô hoà một chậu nước ấm để lau người cho anh. Vì bác sĩ nói không thể tắm nên chỉ còn cách lau người để làm anh bớt khó chịu. Nhưng thực tế luôn đi ngược với lời nói cùng suy nghĩ. Bởi vì hiện tại cô không biết làm sao giúp cho anh lau người. Quả thực không phải lần đầu

nhìn mỹ nam này khoả thân nhưng mà lần nào cô cũng bối rối đỏ mặt tía tai. Bởi vì tay anh đau cô không cởi áo được nên cứ phải ngồi xổm xuống vén áo hơi hơi chui đầu mới nhìn rõ chỗ nào nên lau và tránh chỗ bị bầm dập. Ôi thôi phải biết cô ngại thế nào, kể cả ngày trước bên " người ấy " cô cũng không có ngại thế này. Mà lau trên còn được chứ cô không lau dưới đâu. Nghĩ vậy quả nhiên cô không lau phần dưới mà chỉ nâng bàn chân anh thả vào chậu nước ấm, từ từ mát xa và làm sạch. Người không dính nước nhưng rửa chân chắc không sao đâu nhĩ...!!!???

Nhìn bóng dáng cô bận rộn vì mình anh thực mãi nguyên. Tay anh tuy có chút bất tiện nhưng cố thì vẫn có thể tự lau người được, nhưng mà cô nhất quyết muốn làm vậy thì để cho cô làm thôi, cô không ngại anh ngại cái gì chứ. Nhưng mà nhìn cảnh cô lau người cho anh làm anh rất muốn cười lớn. Rõ là ai kia mạnh mẽ bảo làm giúp anh thế mà mặt mày cứ đỏ như trái gấc vậy. Không những thế bỏ luôn một công đoạn, nhưng thôi nhìn cô thế kia nếu muốn cô thực hiện đủ nghi thức thì thực sự anh không kìm chế nổi đâu. Hiện tại cô đang mát xa chân cho anh, quả thực dễ chịu vô cùng. Làn nước ấm khiến anh thư thái hẳn lên, cùng với đôi bàn tay mềm mại nắn bóp anh dường như đi vào cõi thần tiên. Không biết đây có phải " trong họa có phúc " không nữa.

Sau khi xong việc trong phòng tắm, cô lại dìu anh trở về giường. Giúp anh nằm một cách thoải mái nhất, cô nói vài câu rồi đi ra ngoài. Vừa nãy cô có gọi cho Jack, thư kí của cô mua một bát cháo thịt mang tới bệnh viện. Anh ta vừa gọi nói đang ở ngoài cổng rồi nên cô nên ra lấy tiện thể bảo cậu ấy sắp xếp để cô nghỉ thêm vài tuần nữa.

" Em về rồi "

" Ừ, cháo thịt anh ăn chút nha "

" Em cũng ăn chút chứ "

" Ừ, anh ăn trước tôi ăn sau "

" Cùng ăn đi "

" "

" Cũng được "

Phù phù nào, A

" Em tưởng tôi trẻ con à "

" Lắm chuyện, há mồm ra nào "

A, ưcccc...

A, ưcccc...

A, ưcccc...

" Em cũng ăn đi "

" Ừm, rồi đó. Nào, a "

Ừc, đến em

Rồi, A

Ừc, em

.... Cứ như vậy anh một miếng em một miếng đến lúc hết bát cháo vẫn không biết bản thân họ dùng chung cái thìa.

-----^ _ ^-----

Suốt những ngày sau, dựa trên lời nhắc của bác sĩ cùng với sự chăm sóc ngọt ngào của vợ, anh chàng phục hồi rất nhanh. Những vết thương nhỏ đã lành, chân đã có thể tự đứng, tay cũng đã hoạt động bình thường chỉ có điều đôi mắt vẫn không chút biến chuyển....

Hai tuần sau

Từ phòng khám trở ra khuôn mặt luôn tươi cười của A Hạo cũng biến mất. Vừa rồi là lần kiểm tra cuối cùng cho Thần. Vì ít ốm nên sức khoẻ cậu hồi

phục rất nhanh. Chỉ trong vòng hơn 10 ngày mà hầu như cậu ấy bình phục hẳn. Điều đó chứng tỏ thuốc của cậu tốt, cách trị liệu của cậu tốt và đương nhiên không thể thiếu công lao to lớn của cô vợ xinh đẹp kia rồi. Nhưng kết quả không thực như anh mong đợi bởi vì chỗ máu kia chưa tan. Có lẽ Thần rất khó nhìn lại, tin này khiến anh khó thờ và không dám thông báo cho họ biết, nhất là chính bản thân cậu ấy. Tính cách cậu ấy mạnh mẽ đến cố chấp, đã thể lòng tự tôn cao không ai dễ bẹp được. Không rõ, nếu lần này kết quả là cậu ấy khó nhìn lại được thì chuyện gì sẽ đến đây!!! Quả thực anh không dám nghĩ đến nữa...

Gặp riêng cậu ta, chưa kịp nói gì mà cậu ta đã biết rồi,

"Thất bại phải không "

"À thì...có lẽ..."

"Không nhìn được nữa...???"

"Ừ "

"Tôi không sao, sức khỏe tôi ra sao tự bản thân tôi biết, cậu cũng đừng buồn đừng nói gì cho cô ấy biết nhé!!! Tôi biết cậu hiểu tôi nhất nên ắt phải biết tôi sẽ làm gì?!"

"Ừ, cậu muốn trốn sao "

"Không phải trốn, tôi chỉ không muốn cô ấy bận tâm quá nhiều tới tôi, phải lo nghĩ, mệt mỏi vì tôi thôi "

"Thật là...vậy cậu muốn đi đâu còn trường học nữa"

"Không sao tôi nói thầy phó có việc gì cứ quyết định, chuyện quan trọng thì gửi qua mail cho tôi là được. Tôi về Pháp chơi "

"Ừ, bao giờ đi "

"Mai "

"Nhanh vậy, cô ấy phải làm sao "

"Không sao, một thời gian sau cô ấy sẽ quên tôi thôi "

"Vợ chồng nói quên là quên được sao "

"..."

"Này, hai anh nói gì thế, mai là xuất viện được rồi nhưng vẫn phải nghỉ ở nhà "

"Ồ, tôi biết rồi "

"Bs Hạo, A Thần bao giờ nhìn thấy, anh bảo hai tuần rồi mà mắt vẫn mù mờ như vậy có phải bị di chứng gì không???"

"À không phải, không sao đâu em đừng lo, Thần đang hồi phục từ từ mà"

"Thật không?"

"Thật mà"

Sao cô cứ nóng gan thế nhỉ. Cô cảm giác hai người họ đang giấu cô điều gì đó. Nhưng mà có gì phải giấu cô chứ? Tưởng giấu là xong à, nhất định chị sẽ tra ra, chị mà tra ra có liên quan tới chị thì chết với chị..

Bạn đang đọc truyện *Thăng Chông Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Đêm, chờ lúc cô ngủ say, anh nhẹ nhàng mò mẫm ra ghế bế cô lên giường. Sau hôm đầu anh bảo cô ngủ cùng anh nhưng cô nói cô ngủ không yên sợ

động anh nên nửa đêm toàn chui ra ghế sofa ngủ. Hôm nay cũng như vậy, đợi cô ngủ say anh lén lút bế cô tới nằm cùng. Quả thực không nhìn thấy khiến anh muốn phát điên, nếu không phải hai tuần này luôn ở đây, được sự chỉ dẫn của Hạo anh thông tỏ chỗ nào ghế, nơi nào tủ, tv, nhà tắm... thì muốn biết cô ở đâu đúng là khó hơn lên trời. Dò dẫm mãi mới ra ghế, va đập mấy thứ nhưng không thấy cô có vẻ dậy nên anh mới an toàn đến chỗ cái ghế được. Đến nơi lại còn mệt bỏ hơi tai mới có thể bế được cô ra giường. Mẹ nó, không nhìn thấy nó khốn vậy đó. Phải biết lúc đó anh sợ cô tỉnh thế nào, phải biết anh tự phục bản thân thế nào, mà còn có thể bế một người đi khắp nơi. May mắn là cô không tỉnh, có thể do mệt mỏi quá độ nên thần kinh thả lỏng mất trực giác với mọi sự việc xung quanh. Quả thực đều tại anh hết...Xin lỗi em nhiều, dạo này anh khiến em vất vả quá phải không???

Nhưng mà xin em, anh chỉ cần bên em nốt đêm nay thôi, muốn ghi nhớ sự ấm áp của em, muốn bên cạnh em nốt hôm nay thôi. Xin em hãy để anh bên em nốt hôm nay thôi, vợ nha!!!

Chụt, vợ ngủ ngon. Thương em...

Sáng hôm nay, nhờ Hạo khe khẽ thu dọn đồ quan trọng cho mình, sợ làm đánh thức cô nên anh dậy khá sớm.

Lúc dậy, Hạo vào phòng giúp anh nên hiện tại mọi việc đã xong. Bây giờ là 4h, 3 tiếng nữa anh sẽ lên máy bay. Trước khi đi, quay lại nhìn kỹ gương mặt điểm lệ ấy dù biết toàn là màu đen anh vẫn muốn nhìn. Cảm trùng bàn tay mảnh mai đặt nhẹ lên đó một nụ hôn thay lời tạm biệt. Tạm biệt em, tạm biệt tình yêu chưa nở đã tàn của anh...

"Đi thôi, tôi đưa cậu"

"Cảm ơn"

Đến sân bay có vẻ sớm, còn hơn 2 tiếng nữa mới bay. Vậy cũng tốt, ngồi đây bình tâm nghe bước chân mọi người, nghe vài lời nói chia tay buồn bã của họ, nghe không khí ồn ào của sân bay, nghe hương vị chân chất của Việt Nam. Mới về đây chưa lâu giờ lại sắp phải đi, có lẽ duyên phận giữa anh với mảnh đất này không sâu sắc.

Ngồi chờ cùng anh là Hạo, cậu ấy không chịu về, nói muốn đưa anh hẳn vào máy bay mới an tâm.

"Đừng lo, tự tao đi được. Cảm ơn nha bạn tốt!!!"

"Khách sáo gì chứ, sang đó ai sẽ đón cậu"

"Chẳng ai cả"

"Sao có thể, như vậy rất nguy hiểm, để tôi sang cùng cậu"

"Không sao, thư kí Chương sẽ giúp tôi ổn định công việc, với cả tôi có máy "thông tỏ" nó sẽ giúp tôi làm việc và sinh hoạt"

"Thực sự, dù gì nó cũng chỉ là cái máy thôi, sao có thể bằng người chứ"

"Thực sự, Duy tự chế cho tôi đó. Bên đó có Bác Năm lo cho tôi. Cái máy này có chức năng đọc và ghi, nó đọc tài liệu công việc cho tôi và ghi âm lời nói của tôi. Tôi chỉ việc nói lưu và nói chuyện, nó lập tức chuyển về đây ngay. Trong này chỉ có địa chỉ duy nhất là nơi này thôi. Tác dụng của máy này cũng như một cái điện thoại thông minh thôi. Nói chung cuộc sống tôi ổn lắm, cậu thỉnh thoảng sang thăm tôi là được"

"Thế thì tốt, bác Năm là quản gia riêng của cậu đúng chứ"

"Ừ, bác sẽ lo tốt cho tôi mà, hơn nữa tôi không nhìn thấy chứ có phải què quặt hay liệt thần kinh não đâu chứ. Tự tôi cũng lo cho mình được"

"Tôi tạm tin cậu, vậy còn ba mẹ cậu"

"Cứ nói tôi dời công việc về Pháp là được"

"Như vậy thì được bao lâu chứ"

"Được lúc nào hay lúc ý, chẳng nhẽ nói với họ con trai họ bị mù, rồi bây giờ dù đã già họ vẫn phải chăm sóc cho thằng mù này hả"

"Tôi sẽ cố, cậu cứ đi đi. Ở đây mọi việc tôi lo cho, ba mẹ cậu cũng là ba mẹ tôi mà. Hứa nếu khó khăn quá nhất định phải nói tôi nếu tôi biết cậu sống dơ chết dơ bên ấy mà giấu tôi thì tôi sẽ hận cậu cả đời đấy..."

"Tôi cũng sẽ hận cậu...". Từ xa Duy bắt chợt nói lớn. Không ngờ thằng bạn của anh lại có tuổi trẻ khốn khổ như vậy.

Khoé mắt hơi đỏ xúc động. Ông trời quả nhiên chiều cố anh, cả đời anh bạn không nhiều nhưng lại có được hai đứa hơn cả tri kỉ. Có bạn như họ chết anh cũng không hối hận.

"Cảm ơn..."

"Có sao đâu, từ bao giờ cậu trở nên dễ cảm ơn thế hả, lúc trước có thể đâu thật làm người khác không quen". Duy trêu đùa.

" Vậy hả??? "

" Chứ còn sao nữa..."

Hahahahahaha....Giữa khung cảnh nhộn nhịp nơi phi trường hoà thêm tiếng cười đùa sảng khoái của ba người đàn ông. Anh sẽ nhớ mảnh đất này lắm đây, cả mấy tên này nữa và cả cô ấy cùng cái sân bay này -

nơi gặp mặt đầu tiên giữa cô và mình. Anh sẽ nhớ mà nếu ông trời cho anh cơ hội nhìn lại mà khi ấy em vẫn một mình thì yên tâm kiểu gì anh cũng trở về tìm em, tìm em... tìm em. Nhưng chắc là khó đây....

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ngủ dậy, khẽ vươn vai thoải mái rồi phóng tầm mắt quanh phòng. dường như cảm giác thấy có chút kì lạ...ó, sao mình nằm trên giường nhỉ, A Thần đâu, sáng sớm mà sao yên tĩnh quá nè. Vô nhà vệ sinh, không có; ra ngoài hành lang, không có. Vào phòng của bs Hạo, cũng không có cả chủ nhân luôn. Kì lạ đi đâu hết trơn rồi...

" A, Y tá Hồng. A Thần đâu "

" Uà, không phải anh ý đi với bs Hạo ra sân bay sao "

" Sao phải ra sân bay "

" Tôi cũng không rõ nữa "

" Cảm ơn cô "

" Không có gì "

Đang yên đang lành ra sân bay làm gì, chẳng lẽ họ dấu mình chuyện ra sân bay. Ra sân để trốn sao, muốn trốn mình sao. Nhưng sao phải trốn mình chứ, hay anh ấy có công chuyện quan trọng sợ mình không cho đi nên trốn. Chuyện gì đây...

" A, y tá Hồng. Khoan đã cô có biết bao giờ họ bay không "

" Cô hỏi thư kí của bs Hạo ấy "

Vào, phi như bay vào phòng riêng, đảo đác tìm một bóng dang. Kia rồi,

" Anh Chu, mấy giờ A Thần bay, bay đi đâu "

Khá bất ngờ trước sự có mặt của vợ của bạn ông chủ, đơ đơ vận hành bộ não.

" 7... 7 giờ, Pari- Pháp "

Đến như một con gió, đi cũng như một trận cuồng phong.

7 giờ bay sao. Bây giờ là hơn 6 rưỡi rồi, đi tới sân bay cũng mất 10 phút. Không biết có kịp không phải mau mau mới được. Bất kể vì việc gì, lí do gì thì tội không thành thật đều rất đáng chết. Chờ đấy bà mà bắt được thì xong đời cả tông phạm luôn...

Lao ra đường như con thiêu thân, đứng chặn một chiếc taxi vừa đi qua, đuổi tên khách trước đó xuống xe, tự mình ngồi vào lệnh cho bác tài đi nhanh nhất có thể tới sân bay. Kinh sợ trước thái độ của cô. hai người vô tội đành rúm ró làm theo. Trước sự thúc dục tà ác của cô, bác tài cuối cùng cũng chờ cô an toàn tới trước cửa sân bay. Ném tiền cho bác tài, co cẳng chạy thật nhanh vào tìm người. Mẹ kiếp, còn 6 phút nữa là máy bay bay rồi liệu có tìm thấy được không đây.

A Thần, anh đâu rồi

A Thần, khốn kiếp mau ra đây

A Thần.....A Thần. Giữa dòng người như vậy liệu cô có tìm thấy hắn không. Cảm giác mất đi trời dậy mạnh mẽ, cô không hiểu hắn đi đâu, hắn đang bị như thế còn muốn đi đâu. Sao không cho cô biết, làm sao để tìm thấy hắn đây. Phải bình tĩnh, bình tĩnh, ngày thường mày thông minh lắm mà.

Chúng tôi xin thông báo chuyến bay đến Pari sắp cất cánh xin mời hành khách lên máy bay ổn định chỗ ngồi

A, phải rồi. XU XU yêu dấu tớ lên thăm cậu đây...

Xin thông báo, anh Dương Thần mau đến phòng nghỉ của chúng tôi, chúng tôi vừa nhận được tin từ cô Trần Thái Tuyết trong lúc tiễn anh ra sân bay đã bị trượt ngã từ trên lầu hai của sân bay xuống. Chúng tôi không rõ tình hình cho lắm kính mong anh tới đây để theo xe cấp cứu tới bệnh viện. Xin cảm ơn.

Dứt lời trên loa quay sang phía cô gái đang nhâm nhi cà phê trên bàn. Ôi khuôn mặt thật đáng sợ, rốt cuộc A Thần là ai mà để cho nhỏ quý này giờ trò tìm gặp vầy trời. Mẹ kiếp bộ hắn không biết nhỏ này đáng sợ thế nào sao, mẹ trời à trời rước nó đi có 7 năm thôi vậy sao không thả nó luôn bên kia cho rồi...

Đứng trước nơi vào sân chứa máy bay, anh chợt đứng hình khi nghe thông báo. Anh có nghe nhầm không vậy, TT và DT, trùng tên thôi phải không??? Nhưng sao giống cả họ cả tên vậy, sao Tuyết lại biết mình đến sân bay, sao cô ấy bị ngã vậy. Trời ơi nếu đúng như vậy thì mình phải lên xem thôi, nhờ đâu là cô ấy thì mình sẽ chết mất thôi.

" Alo, Hạo à. Mình ở cửa nè hình như là cô ấy cậu vào đây dẫn mình ra. Mình muốn xem có phải là cô ấy không?"

" Cậu cứ đi lên máy bay đi mình đi xem cho "

" Không chưa chắc chắn mình không lên đâu, cậu vào dẫn mình đi mau "

" Được "

" Thần, mình đây nè. Cầm tay mình mình dẫn cậu đi "

" Ừ "

(Cô ơi cho hỏi cái cô vừa bị ngã giờ đang ở đâu. Tóm được cô nhân viên, Hạo vội hỏi.

Ở phòng y tế đằng kia kia.

Cảm ơn.)

" Alo, chị Hân à, em đã xong nhiệm vụ chỉ đường chị phải tăng lương cho em nha "

" OK cưng "

Khổ thân A Thần, thông minh một đời ngu một giờ. Qua camera sân bay, hiện có hai cô gái xinh đẹp đang quan sát nhất cử nhất động của anh. Hồi nãy anh đứng ở chỗ sân máy bay, mọi thứ còn khó lúc anh vào sảnh cái mọi hoạt động của anh đã vào tầm ngắm của cô gái. Đoán rằng anh đang hỏi thăm cô nên bảo Xu Xu gọi người cứu viện giả vờ đi qua chỉ đường cho họ. Xem đi đã đứng trước cửa phòng rồi, còn có cả tên " Duy dỏ " lòi từ đâu ra nữa kia. Phen này chết với bà cả mấy đứa.

Cốc cốc cốc

Nghe lời nháy mắt của con bạn, Khánh Hân ra mở cửa.

" Anh là người nhà của cô Tuyết "

" Phải, cho chúng tôi vào xem cô ấy "

" Vâng, cô ấy đang được bác sĩ chuyên dụng của chúng tôi kiểm tra "

" Cho chúng tôi xem mặt cô ấy chút được không "

" Vâng mời anh "

Tiểu Tuyết em có làm sao không, anh tới rồi nè...

- Ó... Tuyết, em ngã có sao không... mà lại ngồi gác chân thế kia. Mr Hạo and Duy đồng thanh..

- À đến rồi à... Ngồi đi.

- Nhưng...
- Ngồi, đỡ cả tên kia nữa
- À, ờ...
- Nghe và trả lời, không lạc đề

Trước khuôn mặt hình sự của vợ bạn, hai người dù không có liên hệ cũng cảm thấy bản thân tội đáng muôn chết, vuốt vuốt mồ hôi trên trán gật đầu chắc nịch. Sướng nhất tên kia, không nhìn thấy hóa lại hay. Nhìn hấn an tâm ngồi mà liến thoắng hỏi han vợ kia. Mẹ nó bộ hấn không nghe gì hả, cô ta không sao còn chuẩn bị đem lược cả bọn đây.

- Ra ngoài nước
- Dạ.
- Ai hỏi các anh, tôi hỏi chồng tôi.
- Dạ
- Tên kia, định đi đâu.
- Em hỏi tôi, tôi chỉ định ra ngoài một chút.
- Một chút. Một chút mà tận sân bay. Khôn hồn thì nói thật đừng để đến khi tôi tức lên tôi không chắc mình có thể làm gì đâu.
- Chẳng có gì đâu, em không sao là được rồi. Tôi đi trước, tôi có việc quan trọng trễ mất chuyến bay rồi.

Thật can đảm_ Suy nghĩ của hai tông phạm và Xu Xu tiểu Hân. Tiếp tục xem phim.

- Ồ, việc hay là không muốn gặp tôi. Anh ghét tôi đến vậy sao.
- Không phải vậy, chỉ là thấy em ngu nên không muốn làm phiền em.
- Ra thế, bây giờ tôi thức rồi anh nói đi việc gì quan trọng tới nỗi anh đang như vậy cũng không màng để sang tận bên kia giải quyết.
- Là...
- Là gì, rốt cuộc có chuyện gì anh nói thẳng ra xem nào.
-
- Anh nói đi
- Em về đi anh lên máy bay đây. Đi thôi hai cậu, đỡ tôi ra ngoài...
- Đi đi, có giỏi thì đi đi. Anh đi tôi sẽ khiến anh hối hận.
- Ý gì
- Anh đi đi, đi

Nén nỗi xúc động trong lòng, anh không được mềm lòng nói ra, không được. Anh nên đi thì hơn.

Nhìn bóng dáng cao lớn của hấn, nỗi kích động dâng trào. Hấn tuyệt tình như vậy, rốt cuộc là hấn làm sao, đang yên đang lành lại muốn rời đi. Rốt cuộc là làm sao cơ chứ, hôm nay cô không mà biết vì sao thì cô không mang biệt danh " nữ bạo ". Cầm ấm trà lên tay đập mạnh vào đầu theo bản năng.

Choang...

Vết máu từ từ chảy xuống trên đầu cô. Tiếp theo là cái ầm ồ choang kéo theo sự kinh ngạc của mọi người. Vô cùng chấn động trước sự kiện vừa xảy ra, như một lập trình sẵn anh rồi rít quay lại hỏi han

" Có chuyện gì..., Duy à có chuyện gì thế... nói tớ nghe... "

" Thần à, vợ cậu vợ cậu, cô ấy vừa lấy cái ấm trà đập vào đầu "

" Sao, cô ấy đâu rồi tại sao lại làm thế.. "

Ngã ra sàn nhà, dẫy dựa trên nền đất trắng đầy mảnh vỡ. Mặc kệ cơn đau bên trong cùng những mảnh vụn đang vô tình cắm vào người anh lần mò tới chỗ cô, ôm vào lòng dù cô có dẫy dựa

" Kệ tôi, anh đi đi "

" Mau, thứ nhót nhót này là máu của em sao. Nó chảy nhiều quá, đi bệnh viện, đi cầm máu mau lên. Mọi người gọi xe cấp cứu cho tôi nhanh "

" Ai cần anh lo, tôi chết thì sao chứ ". Dẫy ra khỏi người hắn, cô ghét, dùng hết sức xô thật mạnh hắn ra khỏi người. Và...

Aaa. Hối quá tay, cô đẩy anh mạnh quá mất điểm trụ anh ngã ra sau không cẩn thận đầu đập vào thành bàn trà. Vết thương cũ chưa lành nên không chịu được ngất đi mất ý thức.

Kinh sợ vô cùng, mặc kệ đầu đang chảy máu, mất máu nên có chút choáng váng cô hét lên hoảng hốt...

- Thần... ngất luôn.

Kinh sợ nhất là khán giả, choáng váng, sao sự tình lại thay đổi đến mức như vậy. Từ bao giờ mà mọi chuyện lại thành cục diện như vậy. Cả hai người này thật biết cách làm khổ nhau mà.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Bước ra ngoài phòng khám, Lâm Hạo thở dài...- Không sao rồi, người đi đo sức với cái ăm khâu 5 mũi. Người được đo sức với cái bàn nhẹ hơn chút khâu 4 mũi. Cả hai chỉ do choáng mà ngất, tình dưỡng một hai ngày là khỏe thôi.

- Chúng tôi biết rồi, làm sợ muốn chết.

- Ủ, tôi vừa chuyển họ về cùng một phòng, có y tá lo rồi mình đi ăn chút gì đi nhện từ sáng rồi.

- Ủ. Cô sân bay ơi cô có đi không... Duy chợt nhớ ra nàng cũng cùng đi với mình suốt từ nãy tới giờ nên hỏi.

- Thôi, tôi còn việc cần làm, khi nào Tiểu Tuyết tỉnh phiền các anh gọi cho tôi. Đây là danh thiếp của tôi, tôi xin phép đi trước, các anh ngon miệng nha...

Khẽ đón lấy tờ danh thiếp màu trắng sạch sẽ, nhìn theo bóng dáng mảnh mai đầy khí chất mà lưu luyến. Một cảm xúc khó nói thành lời, nhìn trên mảnh giấy nhỏ in những nét vẽ duyên dáng Giang Khánh Hân.... Một cái tên thật đẹp...

- Này...này...có đi ăn không hả???

- À, cái gì!!!

- Kết rồi hả,

- Kết khi gì, đi thôi...

- Hahaha... Không kết thì sao mặt đỏ như trứng gà vậy hả, để tôi bảo chị dâu làm mối nha... Ôi ôi Duy dờ biết yêu rồi...

- Ai yêu chứ, không ăn thì tôi đi một mình.

- Ủ, phải đi chứ...

Trong phòng bệnh yên ắng, hai linh hồn đang ngủ yên trong mơ mộng. Biết đâu thời khắc tỉnh dậy của họ là thời khắc thức tỉnh của con tim, của giọt tình yêu dần đầy qua năm tháng..

Ngày hôm sau, khi mặt trời lên cao, phản chiếu từng tia sáng lên khắp vạn vật, đánh thức những con người lười biếng vẫn còn mộng mơ thì ở căn phòng nào đó có một người đã cựa mình sau giấc ngủ dài. Khó khăn nâng tầm mắt nặng trĩu, cuối cùng anh cũng mở mắt ra được, cảnh vật mờ mờ ảo ảo theo từng giây từng giây trở nên rõ ràng. Anh nhìn thấy khung cảnh trắng toát của bệnh viện và thấy không xa cái giường bên cạnh, người vợ dừ dừ của hắn đang ngủ.

" Oáp, ôi sao đau đầu quá vậy nè". Vì ánh sáng chói mắt quá nên cô buộc phải dậy mà không hiểu sao cái đầu của cô đau dữ vậy nè. Ôm đầu khó chịu, đột nhiên từ đâu xuất hiện một bàn tay ấm áp khẽ vuốt ve đầu cô. Kì diệu làm sao cơn đau dần dần tan biến, tâm tình cô dần ổn định lại. Ngước mắt lên nhìn, là anh. Hay quá, tên này mù dờ mà có thể mát xa đầu ngồi vững vàng bên mình như vậy, cứ như hắn nhìn lại được rồi hay sao ý.

" Khát nước không, uống chút nhé"

" Ủ". Tài ghê còn rót được cả nước nữa

"..."

" Cảm ơn, em muốn đi vệ sinh "

" Ủ, anh đưa em vào". Nào, " PHỐC " anh bế bổng cô lên hướng nhà vệ sinh đi tới.

" Em nhẹ quá!!!"

" Anh...anh...anh có cảm thấy mình là lạ ở đâu không "

" Ô, ở đâu "

" mát xa đầu, lấy nước nè, rồi bế..."

" Anh nhìn lại rồi...". Không đợi cô nói nốt anh trả lời.

" Anh, thực sự..."

Không trả lời chỉ gạt nhẹ thay lời muốn nói. Anh cũng rất sốc, cứ ngỡ cả đời sẽ không còn cơ hội nhìn thấy ánh sáng nữa vậy mà không ngờ chỉ sau một đêm mê mết ngủ dậy anh có thể nhìn lại, thức sự đã nhìn lại.

" Oa, kì diệu, kì diệu quá đi ". Quá thần kì, hạnh phúc chết mất, vòng tay ôm chặt lấy hắn, không hiểu sao giây phút này cô lại hạnh phúc đến thế, cứ như đào được một thùng vàng vậy, còn hơn hơn nữa ý chứ...

" Ủ, ngồi đây, anh sẽ phục vụ em. Nào kem đánh răng, nước..."

" Thôi, em tự làm được "

" Yên, chỉ làm theo không được nói lại"

" Nhưng..."

Đưa tay lên che miệng ra dấu im lặng kèm theo ánh mắt kiên định, buộc cô phải nghe theo. Nếu làm trái hậu quả không thể tưởng tượng.

Xong xuôi đầu đầy, ra ngoài vừa vặn phải tiếp 3 vị khách không mời.

" Hai người ổn..." Lâm Hạo lên tiếng trước.

Khẽ nhìn nhau đầy ẩn ý, cười cười vu vơ.

" Ổn " All

" Tốt, tôi mua chút thức ăn hai người dùng đi "

" Cảm ơn " All

Anh đưa tay đón lấy hộp thức ăn, tung lên vài vòng đỡ lấy rồi mở ra đưa cho cô.

" Sao tôi thấy có gì đó là lạ ". Mãi nói chuyện với Duy khi quay ra thấy người tên Thần đang tung hộp mở ra rất đẹp mắt khiến cho Hân hiếu kì, có gì đó sai sai. Nhanh miệng hỏi luôn tránh để hiếu kì giết chết thần kinh.

" Phải đó " Hai người còn lại cũng hùa theo.

Lại nhìn nhau rồi cười lớn, cười thật sảng khoái.

" Chồng ta nhìn lại rồi, các đệ ạ "

Há hốc mồm ngạc nhiên, ai mặt cũng ngu không thể tả, người khôi phục nhanh nhất là bs Hạo của chúng ta. Anh ấy không nói không rằng vội bỏ nhào lên người hắn, lời xinh xịch anh vào phòng khám kiểm tra.

15 phút sau, cũng không nói gì lại lời hắn về phòng trả cho cô rồi như chợt hiểu ra điều cười phá lên như thằng bệnh trước khuôn mặt ngờ ngàng của toàn thể mọi người trong phòng.

Hahahaha... ngoài sức tưởng tượng mà.

Chạy lại ôm chầm lấy cô, nhận thấy thằng bạn quá phép, máu ghen nổi lên quá lớn

- A Hạo, cậu sao vậy há từ nãy tới giờ như thằng điên, mau buông vợ tôi ra.

- Đây, đây!!! Tôi nói mấy người nghe nè, biết sao người đàn ông này nhìn thấy được không?

- Sao. All

- Nhờ vợ cậu ta đấy.

- Ồ, tiếp...

- Nhờ cái đây hôm qua. Đầu đập vào cái bàn quá mạnh gây tác dụng đối đầu. Cục máu ở thần kinh mắt do bị thúc đẩy tan ra, cùng thêm đó là ý chí muốn nhìn lại khi vợ gặp nạn của cậu nên đã tác dụng được với thuốc mà tiêu biến. Theo cách chữa trị ngày xưa là lấy độc trị độc đó. Thấy sao nào...

- Tuyệt...all

- Trường hợp của cậu rất đặc biệt, tôi phải ghi chép lại vào sổ sách để người người ca tụng tôi mới được. Trời ơi, tự dưng thấy yêu chị dâu quá à..

- Đẹp đi, vợ tôi tôi yêu là được. Còn cậu, đẹp.

- Hahaha....

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

" Vợ ơi, đến nơi rồi "

"..."

" Em à...."

" Sao vậy??? "

" Em sao thế, đến nơi rồi hay là em đổi ý muốn vào cùng anh "

" Ừm ",

" Thật hả, em lạ quá nha "

" Có sao, anh không thích thì..."

" Không, anh thích lắm "

Mỉm cười nhìn anh, mới đó mà đã hơn 1 năm rồi. Mình lấy nhau đã hơn một năm rồi, cảm giác mọi thứ có vẻ không chân thực lắm. Từ vụ tai nạn nửa năm trước, không rõ vì lý do gì quan hệ giữa tôi và anh ấy thay đổi. Có lẽ trở nên gần gũi hơn, chúng tôi chính là cặp vợ chồng hạnh phúc nhất thế gian này. Tôi và anh ấy chưa bao giờ nói thẳng ra mình có tình cảm với đối phương nhưng trong tim chúng tôi tự hiểu được. Mỗi ngày bên nhau là mỗi giây phút tôi thấu hiểu con người anh ấy; khám phá ra bản chất thực sự của anh ấy. Mỗi sự khám phá ấy khiến tôi thích thú, thì ra con người anh là như vậy. Không phải soái ca lạnh lùng, bá đạo trong những cuốn tiểu thuyết tôi hay đọc trước kia; cũng chẳng phải công tử đào hoa hay chàng thư sinh nho nhã. Anh ấy là

một hiệu trưởng gương mẫu đầy nhiệt huyết ; một chàng trai nhí nhố, trẻ con đầy hài hước ; một người bạn chân thành và là một người chồng chung thủy, biết lắng nghe và thấu hiểu. Tôi từng hỏi sao anh lại cất giữ bản tính thực sự của mình, trả lời tôi là nụ cười rực rỡ và ánh mắt tình quái. Anh ấy nói, ai

chẳng có bí mật cho mình. Anh ấy cũng vậy thôi, hãy xem như bản tính của anh là bí mật anh muốn cất giữ. Lúc đó tôi đã im lặng không nói gì nhưng nhìn vào đôi mắt kia tôi biết đằng sau nó ẩn chứa là một câu chuyện dài.

Tôi tôn trọng anh nên không soi mói nữa nhưng con người ai cũng như nhau đều muốn khám phá một bí mật của ai đó, cho dù ý tốt hay xấu đều như vậy. Tôi muốn biết bí mật của anh, chỉ thế thôi. Tôi đến hỏi anh Duy, vì tôi biết chắc chắn anh ấy biết sự thực dù ít hay nhiều.

Lúc tôi gắng hỏi anh ấy, anh ấy có vẻ khá sững sờ, lưỡng lự nhưng bị tôi ép anh ấy đã chịu nói ra.

Hơn 20 năm trước,

Khi ấy, trong xóm XYZ, có bốn hộ gia đình là hàng xóm vô cùng thân thiết của nhau. Và cũng đặc biệt là những người phụ nữ của 4 hộ ấy đều hạ sinh được 4 người con trai bằng tuổi nhau. Theo thời gian 4 đứa trẻ ấy luôn sống bên cạnh nhau, chơi thân như ruột thịt vậy. Tuổi thơ đẹp thế đấy, cho đến năm họ lên 10 tuổi. Năm ấy, ở trường tiểu học Sao Mai, có một cuộc thi mang tầm quốc tế. Cuộc thi mở ra nhằm tuyển chọn những gương mặt tiểu biểu thay mặt trường cũng như đất nước xinh đẹp này sang Úc thi đấu. Và bất ngờ một trong số 4 người họ được chọn. Gần đến ngày đi thi đột nhiên cậu ta bị ngã gãy chân. Cơ hội thuộc về người khác mà cũng là người trong số họ. Cậu bé gãy chân vì đau mà lên cơn sốt mê man suốt mấy tuần. Lúc khoẻ lại mới hay tin cuộc thi đã kết thúc và người bạn đã thay mình đi thi giành về giải ba, được ưu đãi một khoá học vô cùng đặc biệt cũng như nhiều phần quà giá trị.

Sau lần ấy không rõ vì sao cậu bé gãy chân thay đổi, học hành thì sa sút mỗi năm chỉ đủ điểm lên lớp, và người ta cũng quên đi hình ảnh đứa trẻ dễ thương tinh quái mà hay nói ngày trước. Hiện tại cậu bé ấy trở nên rất trầm lặng, lầm lì nhưng

ngoan một cách đáng sợ. Tính cách ấy cứ như vậy chưa bao giờ thay đổi. Nhưng cùng với đó là có tách biệt về tình bạn của họ. Không hiểu vì sao mà cậu bé gãy chân và cậu bé giải thưởng không còn chơi cùng nhau nữa. Tình bạn giữa gia đình họ cũng rạn nứt, gia đình cậu bé giải thưởng chuyển đi, nghe nói là sang Mỹ định cư. Kể từ đó trong con phố ấy chỉ còn gia đình ba đứa trẻ còn lại. Bây giờ ba đứa trẻ ấy đã trưởng thành, nhưng những ai biết ba đứa nhỏ kia thì vẫn thường hay lắm chuyện nói về chuyện ngày ấy. Có người nói cậu ấy vì không thể đi thi nên buồn khổ mà thay đổi, cũng người nói cậu ấy bệnh lâu ngày nên thế.... câu chuyện trên đây ẩn số. Không ai biết nguyên nhân thực sự.

Anh ấy chỉ kể vậy, mờ nhạt quá mức. Anh ấy muốn cô phải nghĩ ra nguyên nhân mà. Không biết chuyện gì xảy ra nữa. Điều cô có thể biết là cậu bé gãy chân là A Thần và cậu bé giải thưởng là nguyên nhân chính tạo nên sự thay đổi ấy của Thần.

Tôi sẽ chờ anh ấy kể cho tôi, chờ anh ấy giải bày với tôi. Và hình như anh ấy hiểu lòng tôi, anh ấy đã kể với tôi trong một tối bình yên. Trên chiếc giường ấm áp ôm tôi vào lòng anh ấy đã nói ra nguyên thực sự.

Quả nhiên cậu bé kia là nguyên nhân. Lần ấy không phải tự ngã mà là do cậu ta đẩy. Phải biết cuộc đời may mắn nên lần ấy gãy chân chứ không chết. Trước ngày đi 2 hôm, vì muốn làm thật tốt nên ngày nào anh cũng ra cửa sổ tầng 1 học bài. Nơi đây là nơi đặc biệt của anh, trèo lên bệ cửa sổ ngồi đọc sách bên dưới là mặt đất không xa lắm bất thành lình anh bị đẩy xuống. Quá hoảng nên không biết gì cả, cứ như vậy tiếp đất mạnh mẽ. Tưởng không sao, quay lại nhìn thì chỉ thấy cái bóng thấp thoáng giống của cậu ta. Anh không để ý nhiều cố gắng đứng dậy, lúc đó mới phát hiện không đứng nổi và một cơn đau xa lạ kéo đến. Nó khiến anh bất tỉnh ngay lúc đó. Anh chẳng nhớ gì cả, vì còn nhỏ xương không chắc chắn lắm nên cơ thể bức bối mà sốt mê man. Khi anh thấy mình khoẻ hơn mở mắt ra thì chuyện cũng đã là của 3 tuần sau. Nằm trên giường 2 tháng chân anh mới có thể đi lại bình thường. Lúc ra viện, anh đến gặp cô giáo để xin lỗi vì không thể đi thi và cũng muốn biết bạn nào đã đi thay anh. Nhận được câu trả lời anh đã rất sốc. Nhớ năm đó cậu ấy luôn nói không thích học và không thích tham gia vào mấy cuộc thi với bạn như anh ; vì là bạn thân nên anh cũng chỉ chọc cậu ấy và nói kệ tôi. Lúc đó anh đã nghĩ rất nhiều và chợt nhớ đến bóng dáng nhấp nhoe trong kí ức, anh

quyết định đến gặp cậu ta.

Vì cả hai đều là trẻ con chưa hiểu chuyện nên đôi co thành ra cãi nhau. Ba mẹ anh và cậu ấy thấy bọn anh cãi nhau nên ra can, nhìn thấy người lớn, cậu ta liền đỏ lên đầu anh nói anh đánh ta vì cậu ta cướp mất cơ hội của anh, ba mẹ cậu ấy thấy vậy thì không suy nghĩ gì đã mắng chửi anh rất thậm tệ. Lúc đó anh rất sợ và hơn cả sợ là sốc, anh không thể tưởng tượng được người lúc nào cũng xoa đầu anh khen anh này nọ lại có thể chửi anh một cách thô bỉ như vậy. Ba mẹ thì lôi anh về nhà, lúc ấy anh nhìn thấy nụ cười chế giễu của cậu ta. Đến nhà ba mẹ không nói gì nhưng anh biết họ có gì đó buồn buồn. Anh rất giận nhưng chẳng thể làm gì, rồi hôm sau đi học cậu ta đến tìm anh. Cậu ta cười vào mặt anh nói anh ngu ngốc. Cậu ta ghét làm bạn của anh, cậu ta nói anh lúc nào cũng cướp mất những thứ vốn là của cậu ấy, anh được thầy cô quý mến dù anh nghịch ngợm ra sao, anh luôn là đối tượng được chọn mỗi khi trường có sự kiện gì, anh luôn được người lớn khen ngợi vì tất cả... Anh luôn có mọi thứ trong khi cậu ấy cố gắng chăm ngoan học tốt nhưng chẳng ai ngó ngàng đến, khi có cơ hội thì đột nhiên nó lại thuộc về anh. Thì ra, những thứ anh làm đều khiến cậu ấy chán ghét. Cậu ta ghét đến độ đẩy anh ngã không chút tình nghĩa. Vậy mà anh luôn coi cậu ấy là người bạn tốt nhất. Anh bị tổn thương, anh bắt đầu sợ tin tưởng người khác, không dám tin, không dám tin. Anh nghĩ tất cả là tại anh, học giỏi thì sao, được yêu quý thì sao,... bị bạn bè ghét bỏ tổn thương làm sao. Anh có học nhưng anh không dám học tốt quá, không dám quen thêm bạn nữa, ngày ngày anh thu mình trong lớp, hết ngày thì về. Anh trở nên khép kín, cố gắng trở nên thật bình thường vì anh sợ các bạn đều như cậu ấy ghét bỏ anh. Thế rồi cậu ta và ba mẹ chuyển đi, anh không đến chào cậu ấy. Nhưng anh nhận được một dòng chữ " Tôi ghét cậu ". Dòng chữ ấy ám ảnh anh, khi anh lớn lên nghĩ về đoạn hồi ức ấy anh hận cậu ta. Anh hận mình anh có gì sai mà phải khủn nủn, phải thay đổi vì cậu ta chứ.

Nhưng vẫn còn sợ nên anh cất giữ bản thân rất tốt. Anh sẽ chỉ thực lòng với người mà con tim anh nói được. Ngoài ra không thể tin ai, không ai hết.

Nghe xong chuyện thì thấy có vẻ bình thường nhưng có lẽ phải là người trải qua mới thấu hiểu được. Trẻ nhỏ như trang giấy trắng vậy, chỉ một vết mực

cũng có thể khiến chúng mất đi sự trong trắng vốn có, nhất là người cho chúng niềm tin rồi phạm tội.

Và thời điểm nghe xong câu chuyện, thiết nghĩ anh thật khờ. Nhưng hơn cả là sự cảm thông, anh ngày ấy chắc dễ thương lắm. Khi anh kể có vẻ bình thản vô cùng, có lẽ anh đã quên hoặc kìm ức ấy đã không còn có thể làm tổn thương anh nữa. Nhưng thứ cả đời này anh căm ghét mãi là sự phản bội. Tôi hiểu và hứa nhất định sẽ luôn bên anh, không bao giờ để anh có bất kì tổn hại gì. Anh ấy đã cười và ôm tôi ngủ rất ngon suốt đêm.

Tôi cũng ôm anh ấy và ngủ rất ngon, hôm đó là sinh nhật tôi. Một ngày tuyệt vời...

Nhưng hậu quả của việc biết được bí mật của anh thật khiến người ta nổi da gà. Như sáng nay vậy, không biết từ bao giờ mà anh lại lười như vậy. Ngày trước đều tự dậy đi làm vậy mà từ sau tai nạn kia đều nướng. Cô gọi thế nào cũng không dậy, phải dùng vũ lực mới hiệu quả. Mà hơn nữa còn nhăng nháo, hay kiếm chuyện và...

"Hey, em lại đơ rồi à..."

"..."

"Này,..."

"Hà "

"Xuống xe, dạo này em cứ làm sao vậy. Thờn thờ thần thần, ngồi đấy anh sang mở cửa "

"Không cần"

"Nghe lời, em nói là..."

"Biết rồi "

~~~~~

Nắm chặt bàn tay cô dẫn lên phòng mình trước bao con mắt kinh ngạc của các thầy cô.

- Ày, sao hiệu trưởng lại đi cùng cô Trần thế nhỉ. Thầy Tô quay sang hỏi:

- Không biết. Hay là họ yêu nhau. Cô Loan nhẹ nhàng mắt kính:

-.....

-.....

-.....

Vào trong phòng, hất tay anh ra cô thờ phỉ phò trên sofa. Thều thào tự trách:

- Biết vậy không theo anh vào.

- Có chuyện gì đâu chứ.

- Thế anh không thấy gì à, họ nhìn em như người của UFO vậy.

- Vậy hả.

- Anh còn cười, muốn chết...

- Không, chỉ là anh vui thôi.

- Vui cái khi gì chứ.

- Thì cái mặt của mấy người đó đó.

- Anh... Thôi, hôm nay thứ hai, phải họp hội đồng đấy.

- Biết rồi, em lên lớp đi.

- Ủ

....

Vừa thấy bóng đang của cô trên hành lang, mấy cô giáo thích tám đã xô bồ ra hỏi han, thật mất hình tượng mà:

- Cô Trần, sao sao cô đi cùng thầy Dương vậy:

- À, tí nữa tôi kể cho, tôi lên lớp đây

- Nhưng

-..... khuất dạng rồi

4 tiếng trôi qua, giờ họp hội đồng trường. Không ngờ tài năng tám truyện của các thầy cô giáo lại lever max đến vậy, nhìn xem cả cái trường này trừ học sinh ra thì cả bác bảo vệ cũng biết tin cô và anh nắm tay nhau đến trường.

Đưa mắt một vòng, thích thú nhìn mọi biểu cảm trên mặt của mấy người ngoài 35 kia. Anh vừa triển khai kế hoạch công tác của tuần tới và phân phó công việc xong. Anh đã hỏi, còn ý kiến gì không, thế mà có người liếc hỏi anh: có thể chung nhóm với cô Trần không. Mẹ kiếp vợ tôi đây khối văn thể nữ, anh khối tự nhiên liên quan gì mà chung nhóm. Tuần này là chào mừng 20/11, vợ tôi duyệt văn nghệ học sinh, anh duyệt điểm số tổng kết của học sinh; muốn chung nhóm chẳng hay anh cũng muốn tham gia văn nghệ cùng các em. Cũng không tồi, lâu rồi tôi chưa được xem thầy và trò biểu diễn: " Được, thầy Đình đã có lòng cho văn nghệ của các em thì tôi sao có thể cản. Vậy thầy hát hay múa để tôi báo cô Trần duyệt cho "

" Tôi, ý là tôi cũng thích duyệt v..."

" À, múa phải không, tốt quá. Cô Trần phiền cô cho thầy Đình múa cùng các em lớp A1 nha "

Hahahahah... các thầy cô trong phòng lại một lần nữa phá bỏ hình ảnh uy nghi trên giảng đường để cười lớn.

- Trật tự, còn ý kiến gì không..

Không thì tan làm, sắp 20/11 rồi tôi chúc các thầy cô dạy tốt và mãi trẻ đẹp nha.

- Cảm ơn thầy.All

Lấy lại khuôn mặt nghiêm nghị bước ra khỏi phòng đầu tiên nhưng chưa đi vội, đứng chờ một người. Thấy bóng cô, rất nhẹ nhàng đi tới nháy mắt rồi bước đi. Cô hiểu ý đi theo, bỏ lại khuôn mặt hăm hở của các đồng nghiệp.

Ra nhà xe, rất ga lăng mở cửa cho cô. Vòng ngược lại mở cửa ngồi vào vị trí ghế lái, một khuôn mặt cà chón xuất hiện:

- Em yêu, hôm nay đi làm cứ vui vui sao ý.

- Chắc do anh đang yêu.

- Chắc thế đó, muốn thơm ai quá ta.

- Bên kia có bác lao công kia.

- Em thật là...

- Sao..

- Tụt cảm xúc.

Hahaha

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Từ hôm đó trở đi, mọi người cuối cùng cũng không chịu nổi tò mò mà hỏi thẳng thắn. - Dạ, cho hỏi thầy và cô Trần đang quen nhau sao. Cô Trâm thăm dò hỏi khi thấy hai người họ ở nhà xe.

- Đâu có???
- Vậy...sao...tôi thấy hai người là lạ sao ấy!!!
- Cô nói xem lạ ở đâu. (Tiểu Tuyết)
- Thì, tôi nghe mọi người kể đi chung về chung, còn nói cười... và và..
- Có gì lạ đâu, vợ chồng với nhau thì đi chung về chung cũng là bình thường chứ.
- Ủa, vợ chồng sao...
- Phải, cô không biết sao. Tôi tưởng tôi nói rồi chứ nhỉ.
- Thật vậy
- Vâng, chúng tôi kết hôn hơn 1 năm rồi.
- Đã hơn 1 năm, vậy tức là trước khi cô vào đây.
- Hình như là thế!!!
- Ào diệu, thôi hai người đi từ từ, tôi có việc đi trước.
- Chào cô

" Anh ơi, cô Trâm bao tuổi rồi nhì "

" 43 thì phải "

" U40 rồi mà chạy nhanh nhì, ngưỡng mộ quá "

" Anh công nhận..."

***

Lại thêm một ngày trôi qua, hôm nay mọi người đã rõ chân tướng sự việc nhờ thông tin của cô Trâm. Quả nhiên, làn sóng vô cùng mạnh mẽ, đa số là ngạc nhiên số sót lại là quá ngạc nhiên.

Chắc các bạn thắc mắc là tại sao cô làm quản lý mà lại đi dạy đi làm cùng anh nhì? Chuyện là thế này, công việc của cô tiến triển khá thuận lợi. Nghề của cô, giao tiếp là môn học gần như đã ăn sâu vào máu rồi, ngày ngày phải trả nước rất nhiều mà đối tượng toàn đàn ông. Anh thì ăn quá nhiều dầu không thể nhịn được nữa nên cường chế cô về trường dạy học. Để cô làm phó tổng phụ trách và đi dạy hát hay ai muốn học ngoài khoá người mẫu thì có thể nhờ cô dạy thêm. Ban đầu cô không thích vì dù sao công việc hiện tại cũng là sở thích của cô, nói bỏ là bỏ được sao nhưng mà không hiểu vì sao tự nhiên những đối tác của cô bỏ hợp đồng, không chịu chi tiền để cô lãng xê nhân tài nên là không thể thực hiện được sở thích to lớn của mình rồi. Bất đắc dĩ phải đầu quân vào nơi này, ngôi trường của thằng chồng hăm.

((Bật mí cho chị nha, mọi chuyện là do thằng chồng chị lấy danh công ti chen ép mọi hoạt động của chị nên chị mới không có tiền làm đó)).

Ban đầu có chút không thích, sau tiếp cận với các học trò thấy chúng cứng quá trời nên cô cũng có hứng đi dạy hơn. Mọi việc cứ vậy thản nhiên trôi qua, ở nhà chung, ăn chung, rồi làm chung luôn.

Nhưng mà cô không muốn nói ra quan hệ giữa hai người. Cô sợ họ nghĩ cô vào trường danh tiếng này là nhờ có quan hệ với Thần dù sự thật là như thế. Hơn nữa nếu họ biết cô là vợ của Thần thì kiểu gì cũng có kẻ nịnh bợ, nhờ vả... rất mệt mỏi. Cứ như không quen đi, biết đâu lại hay, có khi cô lại quen thêm nhiều người bạn tốt ở đây nữa. Đúng là thuận tiện, nhưng mà chồng cô không thích, anh bảo như thế thì không thể tự nhiên với cô được. Biết sao đây, ý cô đã quyết tuyệt không thay đổi, chỉ là không hiểu sao mấy hôm trước toàn nhớ về kỉ niệm quá khứ, buột miệng đồng ý. Nên mới có thành quả hôm nay đây.

" Alo, thư kí Trương hà, tôi biết rồi "Cắt điện thoại vào túi chán nản quay sang người đẹp bên cạnh.

" Vợ, anh phải đi công tác, trường mình có kì thi bên Pháp cho học sinh giỏi. Em có đi với anh không "

" No. Em có việc rồi. "

" Việc gì chứ, đi với anh đi nếu không anh sẽ chết vì nhớ em mất "

" Im đi, em còn trang trí sân khấu, duyệt văn nghệ... Rất nhiều việc cho lễ meeting sắp tới đây "

" Anh sẽ cho người khác làm "

" Vậy thì khác gì nói cho mọi người biết em bỏ bê công việc chạy theo anh để du hí chứ "

" Mặc kệ họ "

" Không là không. Mấy giờ anh đi "

" 7h sáng mai, đi sớm về sớm "

" Tốt, em về xếp đồ đạc cho anh. Anh đi hai ngày chứ "

" Hai ngày còn đỡ, nhanh cũng 5 ngày "

" Ồ, hiệu trưởng đi công tác mà còn lâu hơn cả giám đốc công ti lớn đi mở chi nhánh nữa đấy "

" Em còn nói móc anh "

" Thôi, về nghỉ đi. Mai đi rồi, cố gắng lên, về anh sẽ có quà "

Nghe có quà, DT mắt trở nên lấp lánh

" Em chủ động nhá "

" Vô duyên, cái khác kia "

" Ngoài cái ý ra thì còn cái gì ý nghĩa chứ "

Không thể chịu nổi con người này sao lại có thể dễ tiện như thế.

" Vợ em bỏ đi đâu đâu "

"... "

" Không thì anh sẵn sàng hiến dâng cho em vậy "

"... "

~ Vô liêm sỉ ~

Về đến nhà, đang định vào bếp nấu cái gì đó thì từ đằng sau có người bế thốc cô lên. " Á, anh làm gì đấy "

" Ăn cơm "

" Thì em đang nấu nè "

" Cơm tinh thần cơ ". Nói rồi cúi xuống nhằm đôi môi hoa đào kí mà hôn tới tấp.

" Không "

Đạp cửa phòng, đặt nhẹ cô lên giường. Nhìn sâu vào đôi mắt tràn ngập bất mãn kia anh chợt mỉm cười, chỉ có cô mới dám dùng bộ mặt này nhìn anh. Tuy rằng tiếp xúc với mọi người ngoài mặt anh rất ôn hòa, bình thản nhưng chưa bao giờ có một ai dám lên mặt với anh. Phải biết câu châm ngôn anh yêu thích nhất là " lù đù nhưng nguy hiểm ". Vậy nên nguy hiểm anh cất đến lúc cần xài sẽ xài. Như lúc này đây anh đang muốn xài cái nguy hiểm này với cô gái dưới thân. Phủ lên cánh môi mềm mại, dần dần tước đoạt hô hấp của nàng, cảm nhận hương vị ngọt ngào của tình yêu. Bàn tay cũng hoạt động rất tích cực dần dần trút bỏ những thứ vướng bận giữa hai người... Luyến tiếc rời khỏi cánh môi dần dà trượt xuống bả vai nhẵn nhụi, đánh dấu chủ quyền chỉ riêng mình có thể làm, khẽ nắn bóp bộ ngực sữa tròn đầy về mãn nguyện. Khẽ vuốt ve cô thể nhẵn mịn, vợ anh ngọt lịm. Anh không thể kìm chế nổi nữa rồi, anh muốn thăm dò nó, muốn cảm nhận vị ngọt của riêng cô, anh muốn cô...

Ngoài cửa sổ, ánh trăng đã lên cao, màn đêm buông xuống báo hiệu một ngày đã kết thúc. Trong phòng, một sự giao hợp tuyệt vời, một tình yêu sâu sắc, một đêm đầy mãn nguyện.

***

Sớm hôm sau, dù rất muốn tiễn anh ra sân bay nhưng kì thực cô rất mệt chỉ muốn ngủ thôi. Tên lưu manh đó lần nào cũng vậy, muốn cô hết lần đến lần khác. Hại cô thật thảm hại, không hiểu sao mà mỗi lần làm chuyện đó, người chịu mệt chỉ có mỗi cô còn anh ta thì khoẻ re, còn rất sung sướng nữa chứ. Vừa tắm sạch sẽ cho cô còn vừa ngâm nga hát. Thật tức chết mà. Sáng nay lúc dậy còn tí ta tí tòn, hôn cô gần chết mới chịu đi khỏi. Bộ dáng lưu manh

chân chính. May mà sáng nay cô không có tiết nên ở nhà, chiều đến đi mua đồ dùng trang trí sân khấu là xong nên được ngủ tỉnh đường.

Lúc thức dậy lần nữa là 10h trưa, vì chỉ có một mình nên cô chỉ nấu bát mì tôm rồi tắm rửa đi làm. Đến trường khoảng gần 11h, gọi Mai Lan - liên đội trưởng cùng đi đến cửa hàng với mình. Sau đó, 1h chiều thì trở về trường. Giao mấy thứ mua về cho nhóm thầy cô trang hoàng. Cô dẫn theo cô Phương - Tổng phụ trách và thầy Huy - Phó hiệu trưởng đi tổng duyệt văn nghệ. Cô và hai người họ sẽ là BGK cho hôm ấy nên hôm nay tổng kết để chọn tiết mục hay nhất diễn vào hôm Meeting. Chỉ còn ba ngày nữa thôi cô sẽ rất bận rộn, anh thì đi công tác có lẽ không thể về dự được. Ba ngày bận rộn thì cũng tốt nhưng mà hết bận rồi nếu mà anh chưa về cô sẽ thơ thẩn vì nhớ y mất thôi. Lão yêu này bình thường nghiêm túc thỉnh thoảng lại dờ dỏng lơ lơ nhưng luôn làm cô vui. Không có hẳn cô cứ thấy thiếu thiếu sao ấy...thôi đi làm việc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Ba ngày sau, lễ kỉ niệm ngày nhà giáo việt nam

Khu vực sân khấu của trường tấp nập người đi lại. Đây là ngôi trường có uy tín nên mọi sự chuẩn bị đều rất cẩn thận. Mỗi năm vào ngày này, không chỉ thầy cô hân hoan mà trò cũng rất tung bừng; ngày lễ này hằng năm đều được tổ chức rất long trọng, cũng có rất nhiều giáo sư tiến sĩ về dự cùng nên việc sắp xếp không chỉ cẩn thận mà còn phải thật hoành tráng, cụ thể là có cái sân khấu bự chảng vô cùng xa hoa giữa sân trường. Không phải ở đâu không phải ở cuối mà là ở giữa sân trường, học sinh và các cán bộ sẽ ngồi xung quanh nó để tham dự những buổi chào cờ đầu tuần hay những ngày lễ lớn. Hôm nay, một ngày tốt với những dự liệu tốt sẽ diễn ra, sân khấu long lẫy kia chính là một dự liệu tốt của cô trong suốt nửa tháng qua.

Ổn định học sinh vào vị trí, thay mặt trường cô lên đọc diễn văn khai mạc. Lễ ra việc này là của anh nhưng anh có việc nên nó chuyển phát nhanh cho cô. Cảm giác rất tuyệt, cô đã mở hộp báo rất nhiều lần và cũng chủ trì nó rất nhiều lần, oai gấp bao nhiêu lần sự kiện hôm nay nhưng cảm giác của sự kiện này mới khiến cô hưng phấn. Cảm giác như là dưới 1 người trên vạn người vậy.

Đọc xong cô được nhận từ đội trưởng một bó hồng đỏ thắm, sau đó lui về sân khấu để thưởng thức văn nghệ của các em. Cô rất thích những tiết mục này, tuy lũ trẻ chỉ lơ mơ tập tành không có năng khiếu cũng không có kinh nghiệm nhưng những gì chúng thể hiện đều rất đặc biệt. Nó khiến cô hoài niệm về năm tháng tuổi thơ của mình. Có lẽ khi lớn lên ai cũng sẽ như cô, mong muốn được trở lại ngày còn cắp sách đến trường. Nhắc nhút phá đám, quậy tung trường; giờ mấy trò nghịch ngợm nhất thế giới hay ngồi tám chuyện văn vơ. Sao cô nhớ ngày đó thế, vô tư hồn nhiên đầu cần thần mặt, thận trọng trong cung cách làm việc như hôm nay. Vì bản thân đã trải qua nên cô rất nhân nhượng cho lũ trẻ này. Nếu chúng nghịch ngợm cô sẽ nhắm mắt cho qua chỉ trừ việc nó quá đáng quá thôi!!!

Trên sân diễn đang là tiết mục nhảy khá là trụi, nhận được rất nhiều tiếng hò hét của khán giả. Sau tiết mục này sẽ là một tiểu phẩm khá cảm động về tình thầy trò. Ban đầu khi cô xem cô cũng đã suýt khóc, hôm nay là lần thứ hai rồi nên cảm xúc nó cũng bớt ào ào hơn. Nhưng có lẽ bên dưới không được ồn như cô mọi người cả thầy và trò đều lưng chừng nước mắt hết rồi. Vậy nên không có lí do gì mà tiết mục này không giành giải nhất, cô Phương và thầy Huy cũng đã đồng ý với cô để cho tiết mục này giải nhất. Sau đó là hát của lớp A1, hát múa của D5, thổi sáo của C3, ghita liên hợp với sắc-sô-phôn của câu lạc bộ âm nhạc, thời trang hè thu của câu lạc bộ Fashion life và cuối cùng là màn hát tốp ca của toàn cán bộ trong trường. Buổi Meeting diễn ra vô cùng tốt đẹp, cô rất vinh dự khi được các bạn bè đồng nghiệp khen ngợi tổ chức buổi lễ thành công xuất sắc. Nếu như có A Thần nữa thì có lẽ sẽ hoàn hảo hơn. Không biết lão ta đang làm gì nhỉ, bên ý thì chắc là đang ngủ rồi. Nhìn lên trời cao, khẽ lẩm bẩm: " ngủ ngoi ".

~

" Nhìn gì thế em yêu "

Không biết cô có nghe nhầm không, sao như giọng lão công nhà cô vậy. Quay đầu chậm chạp về phía sau, sừng sững là vóc dáng cao lớn của hắn, thì ra hắn đúng là đã về, chẳng lẽ buổi họp ấy diễn ra nhanh thế.

" Sao anh ở đây "

Không trả lời cô, kéo cô hướng ra xe phóng đi. Suốt cả chặng đường anh cũng không nói gì chỉ nhìn cô âu yếm. Lái xe về nhà, dẫn cô vào trong nhà rồi biến mất. Tên này hâm quá, mặc kệ anh ta cô đi vào trong nhà. Bất ngờ từ trên cái đèn treo giữa trần nhà rơi xuống màn mưa hoa hồng. Khẽ thốt lên kinh ngạc, rồi từ trên tv phát lên đoạn video hình ảnh của hai người. Kìa toàn là hình ảnh kỉ niệm của họ trong suốt hơn một năm qua. Đang lúc xúc cảm dâng trào thì lù ù tên chồng kia xuất hiện, rồi không nói năng gì mà đeo vào tay cô một cái vòng thật xinh đẹp.

" Vợ à, ngày hôm nay là ngày kỉ niệm anh và em gặp nhau lần đầu tiên "

" Lần đầu ở sân bay đó hả "

" Ừm "

" Anh nhớ vậy thể mà em chẳng biết gì, em thật vô tâm mà "

Kéo cô ôm vào lòng vuốt ve, " Em vô tâm cũng được, không nhớ cũng chẳng sao. Anh nhớ hộ em là được rồi "

" Nhưng em là vợ mà.. "Vợ thì sao chứ, vợ là phải nâng niu, phải yêu thương, phải chiều chuộng hết mực. Có câu để vợ lên đầu trường sinh bất lão. Vợ trân quý như vậy thì vợ có làm gì cũng sao đâu. "

" A Thần.... "

" Ừ "

" Cảm ơn "

" Không, anh không cần cảm ơn, anh thích câu khác kia "

" Câu gì? "

" Câu đó đó "

Mặc dù biết anh ấy muốn cái gì nhưng nếu bản thân mình nói ra cứ ngượng ngượng làm sao vậy đó, con người cô rất bất đồng, dù tình cảm đã thừa nhận nhưng lí trí cứ không muốn nói thẳng ra vậy đó.

" Đây, em chạy đi đâu đó chưa nói xong mà "

" Vợ à, anh mà bắt được là em phải nói nha "

" Không muốn a "

Đứng lại cho anh, em còn chưa nói phần thưởng khi anh về đâu nha, mau tới mà trả quà đi....

Hôm nay ngày 20/11 của nhà giáo cũng là 20/11 của anh và em. Nghề nghiệp của anh cũng là cầu nối duyên phận với em, con người anh cũng chỉ là của em. Bao năm qua, anh từng hỏi bao nhiêu người con gái trẻ đẹp tài năng xung quanh anh vì sao anh không một chút rung động. Tại sao lại thờ ơ như thế mãi đến khi gặp em anh mới biết. Vì anh đang chờ đợi, anh đang chờ em bước vào cuộc sống buồn tẻ của anh. Anh yêu em, cô vợ lười cá.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

= cháo, một bát là đẹp. Vo qua gạo rồi đổ nửa ca nước, đặt vào nồi, cắm điện gat nút, xong. Ôi ôi thật dễ dàng...anh tự cảm thán. Trong lúc chờ đợi, chơi vài ván game đã.

10 phút sau. " Cho gia vị nào...2 thìa muối 1 thìa bột ngọt, còn gì nữa ta,..À còn thịt băm, tí thì quên..

Lát sau, nghe thấy tiếng kêu, vớ cái môi, mở nắp...oa thơm nức mũi. Thấy hơi đặc và sệt, đổ thêm ít nước, khuấy đều. Lại sôi, nếm thử ngon ra phết, bỏ ít hành lá, khuấy đều rồi rút điện. Nhìn xem ngon thế kia cơ mà, công nhận mình tài nghệ lắm. Trên đời này sao lại có một người thông minh tài giỏi lại còn đẹp trai như mình nhỉ!!!!...ha ha ha

" anh cười gì thế ". Vừa mới tỉnh, không thấy anh đâu, nghĩ là dưới phòng khách ai dè nghe thấy tiếng khúc khích ở bếp, nhìn vào thì thấy anh đang cười nhả nhở vô cùng tự ki. Không biết anh bị sao nữa.

" Không có gì, em dậy rồi hả đúng lúc anh nấu cháo xong, ra bàn chờ anh rồi mình ăn sáng "

" Ừ, hay anh ra đi em dọn cho "

" Không được, em ra đi, anh nhanh lắm, một lát là xong "

" Vậy em ra nha "

" Ừ "

2 phút sau, một bát cháo nghi ngút khói được đặt trước mặt cô. Tiếp là bát súp và ly sữa và một bát cháo khác dành cho anh. Như vậy có lẽ sẽ bình thường nhưng lạ ở chỗ bát của anh chỉ bằng bát đựng nước chấm còn của cô to như cái nồi.

" Anh à, sao sao anh ăn ít mà em ăn nhiều thế "

" À, em ăn nhiều mới có sức, hơn nữa đây là kiệt tác của anh em nữ từ chối hả?".

" Vậy anh cũng phải nhiều vào chứ, bát của anh thì được mất miếng chứ "

" Không anh ăn từ từ ý mà ". Vợ yêu à, thông cảm cho anh, anh đâu ngờ có một bát gạo mà nó sản sinh nhiều như thế, đầy ắp cả cái nồi, mức cho em bát lớn vậy mà còn đủ ăn đến sáng mai liền cố ý...

~ Thôi kệ vậy, em sẽ cố ăn hết. Tuy không ngon như em nấu nhưng là ăn được, chồng em giỏi quá đi ~

Vắt và lăm mới ăn hết tô cháo, thấy anh có ý định mức thêm cô sợ hãi chạy như bay về phòng. Ôi trời bụng của cô to như cái trống vậy.

~ Nhìn theo bóng vợ, anh phì cười. Mình có làm gì đâu, chỉ muốn mang bát đi rửa thôi mà... Vợ ơi, em đáng yêu thiệt đó!!! ~

Dọn dẹp xong xuôi, hướng đường cô vừa chạy thẳng tiến, ăn no rồi phải đi chơi với vợ thôi. Đập vào mắt là cảnh cô đang xem phim. Tuy khá là chín chắn nhưng cô có sở thích khá là trẻ con. Thí dụ như hiện tại, cô ấy đang xem hoạt hình. Nàng là fan cuồng của anime, rất thích xem hoạt hình anime. Nàng ấy sở hữu cả một bộ ảnh của anime từ cũ đến mới, nhiều ngang cả bộ sưu tập thời trang cô ấy cất giữ trong bao năm bên Anh Quốc ý chứ...

Nhẹ nhàng đi đến bên cạnh, luồn tay qua vòng eo ôm cô vào lòng, tựa cằm vào đỉnh đầu cô rồi cả hai cùng xem phim hoạt hình. Khung cảnh êm đềm hạnh phúc...

Hôm sau là thứ 7, anh và cô sẽ về nhà ba mẹ anh. Hai ông bà tuy lớn tuổi nhưng cùng gu với ba mẹ cô, teen không thể nổi. Lần nào cô về bà cũng tách hai vợ chồng, lôi cô đi shopping. Mua đủ thứ trên trời dưới đất lại còn toàn hỏi cô những vấn đề nhạy cảm làm cô đỏ mặt tía tai. Bà còn đặc biệt rất vui tính, lúc nào cũng "nói xấu" chồng mình, "nói xấu" con trai. Vì mong muốn có cô con gái nên bà thương cô lắm, không cho cô làm gì cả, và có một điều đương nhiên câu nói muôn thuở của tất cả mẹ chồng trên thế giới này là " mẹ muốn bế cháu " cũng được bà nói mọi lúc mọi nơi. Những lúc đó cô ắt phải nói " dạ con sẽ cố gắng "...

Còn bố chồng cũng đặc biệt không kém. Ông lúc nào cũng bảo cô về điều hành công ti cho ông, bảo cô bỏ cái nghề cùng con trai ông đi hãy tiếp nhận công ti của bố. Ông tâm sự " Tiểu Tuyết, thằng Thần nó không chịu coi công ti, bố già rồi muốn đi chơi với mẹ con, bố không thích trông coi công ti kia nữa đâu. Chỉ cần con gạt đầu, mọi cố phần công ti cha đều cho con, con sẽ là chủ tịch tập đoàn, con sẽ là người thừa kế gia tài của cha. Con đồng ý đi nha... ". Vâng lúc ấy tôi rất khiếp sợ. Trời ơi, gia tài không thích cho con trai chỉ thích cho con dâu, bộ ông không sợ cô bán hết mang làm của riêng hay tổng cổ con trai ông hả trời...

Chính vì sự rộng rãi cho bố chồng mà cô tháng mới về nhà một lần.

***

Sáng thứ hai, đang họp hội đồng thì bất chợt anh nhận được điện thoại của thằng bạn.

" Duy dỏ, có chuyện "

" Thần, biết tôi gặp ai không "

" Gặp ai "

" Ba mẹ của Kiệt "

" Thì sao "

" Ba mẹ cậu ta ở đây tức là cậu ta cũng ở đây "

" Ủ, rồi sao "

" Ba mẹ cậu ấy mời chúng ta tới dự tiệc cưới của cậu ta, mà trùng hợp vợ cậu ta lại là nhỏ bỏ cậu đi du học Mỹ đó "

Hơi ngạc nhiên, ông trời cũng khéo se duyên, để cho hai kẻ đều giả ấy thành đôi, đúng là hợp rơ nhau.

" Ô, khéo vậy hả "

" Thế mới nói, vậy cậu có đi không "

" Phải đi chứ, bạn cũ lấy vợ, bạn gái cũ lấy chồng nên đến chúc mừng mới phải phép "

" Vậy tối mai đi tôi gửi thiệp cho cậu trong hòm thư ấy, rùi cả vợ bé nhỏ của cậu đi cho vui "

" Ủ, Tôi cúp máy trước đây "

Quay trở lại phòng họp. ngoài tin tức anh đi công tác mấy hôm trước cũng chẳng có gì mới mẻ nên tan họp, GVCN về lớp của mình để dạy còn anh cũng

về phòng mình. Ngồi trong phòng, nghĩ lại chuyện trước đây, cũng chẳng có gì to tát cả. Anh cũng quên rồi, thậm chí đã 20 năm, nếu cậu ta muốn anh vẫn sẽ đồng ý làm bạn của cậu ta, chỉ là có lẽ sẽ không thể gọi là tri kỉ như ngày xưa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

" A Hàn, tôi đến mừng ngày cậu kết hôn ".

Ngẩng đầu, là Duy, cũng mừng lắm...

" Cảm ơn cậu, đây là vợ cậu hả "

Cô gái vừa xuống xe nghe vậy không chút phòng bị đồ bưng mặt còn người được hỏi kia có vẻ rất hường thụ, cười khoái trả đáp " Đúng vậy, nàng tên Hàn, gọi Hàn là được rồi "...

Quay sang cô gái nhỏ, thì thầm vào tai nàng " bạn anh, Hàn Hàn ".

Không để ý sự ái muội của cặp này, cậu hỏi thẳng " Chỉ mình cậu đến thôi hả "

Cười cười đáp lại " Không biết nữa "

" Vậy hả, cậu đến là tốt rồi vào đi thôi "

Dường như biết chủ rể mới nghĩ gì nhưng anh thực sự là không biết, việc thông báo anh đã làm còn chuyện khác chịu, miễn hôm nay được đi chơi với Xu Xu yêu dấu...nam nhân kia xấu xa nghĩ rồi rất ung dung dẫn người đẹp vào mà không biết mình rất vô duyên khi đến muộn.

Và hôn lễ chính thức bắt đầu, cô dâu xinh đẹp bước đi nhẹ nhàng trong tà váy cưới bên cạnh cha, từ đi tiến tới phía chú rể. Họ làm các nghi thức cần thiết sau đó di chuyển tiếp rượu khách mời. Từng bàn rồi từng, đến khi tới bàn bạn bè. Cả hai nhân vật chính của bữa tiệc vô cùng ngạc nhiên, chỉ là bất ngờ theo hai hướng khác nhau. Nguyên nhân? Đơn giản hiệu trưởng và phu nhân của hiệu trưởng sừng sững ngồi ăn tại đây, trong bữa tiệc này.

Trong khách khứa, vợ chồng mới hét lên " Cậu đến rồi hả/ Sao anh ở đây "

Nhìn vẻ mặt của họ, hiệu trưởng rất cao hứng nói;

- Cậu mời tôi, đương nhiên tôi phải đến

- Ha, phải rồi

- Linh Linh, bạn cũ của anh, Dư...

- Thôi khỏi giới thiệu, biết nhau hết rồi. A Duy cắt đứt lời của A Hàn.

Hướng mắt tới vợ, cậu ta ngẫm nhận được câu trả lời. Không để tâm lắm, cái để ý là cuối cùng cậu cũng gặp lại anh, thời gian trôi đi cậu thấy hối hận vì việc làm vô cùng trẻ con của mình. Lần này về quê hương, một là cưới Linh, hai là để xin lỗi anh và có lẽ sẽ về Mĩ sống, không về đây nữa.

- Thần, cảm ơn cậu đã đến, chuyện ngày xưa tôi ấu trĩ, mong cậu tha thứ. Cậu đến tôi mừng lắm, như vậy là cậu bỏ qua cho rồi phải không?

Cậu ta cũng xin lỗi rồi trách cứ thì được gì, ai bảo mình cũng ấu trĩ để ý làm chi. Quả thực cũng là tự mình hại mình, bỏ qua, nên như thế từ lâu rồi..

- Tôi cũng không để ý lắm

Nói vậy tức là bỏ qua rồi, rốt cuộc tảng đá áy náy kia cũng đã gỡ xuống được rồi.

Nhìn một màn trước mặt duy chỉ có một người không hiểu, không ai khác chính là cô dâu. Để tránh cho tinh thần không bị sự việc này ảnh hưởng, Linh Linh hỏi chồng " chuyện gì thế anh "

Ngồi từ bấy đến giờ cuối cùng cô gái nhỏ của chúng ta cũng mở miệng

- Linh tiểu thư, ân oán của tuổi sửu nhi, cô không cần quan tâm. Hôm nay là ngày vui cô nên cùng chồng đi tiếp khách đi, kẻo chúng tôi.

- Cô là...

- Tôi, tôi là Trần Thái Tuyết, vợ của A Thần.

Nghe rõ đáp án, thực bối rối. Thuở đời nhà ai đi đám cưới, bạn cũ của chồng lại là người yêu cũ của vợ, mà vợ của người yêu cũ lại là người giải thích sự việc cho vấn đề trên. Không thể chịu nổi chuyện này, vợ nhanh chóng kéo chồng đi chỗ khác, tối về tìm hiểu sau, ở lại quá lâu lại kéo theo muôn vàn rắc rối không chừng.

Đang định nói vài câu nữa thì bị lời đi tuồn tuột, chỉ có thể phóng mắt nói lời xin lỗi.

Thấy cô dâu và chú rể đã đi xa, cô mới quay lại hỏi anh.

- Người yêu cũ của anh, quả nhiên dễ thương, em thực thích cô ấy

Nghe vợ nói vậy, chỉ có thể cầm nín mà dương cò trắng, vợ thích người yêu cũ của chồng.

- Em à, chuyện qua rồi. nếu nói đúng thì anh và cô ấy là bạn đúng hơn, em xem cô ấy cũng đâu có rung động khi gặp anh đâu.

- Anh à, hôm nay cô ấy lấy chồng, nếu còn rung động thì đã về tìm anh nói lại tình cũ rồi, quả thực ngày xưa anh rõ ngây thơ.

- Ủ, tại cặp vợ chồng này hết, mà thằng Duy đâu rồi nhỉ?

- Ủ, cả tiểu Hân của em nữa, mà sao hai người họ đi chung ý nhỉ?

- À, nghe Hạo nói, thằng đó trúng sét của Hân

- Ủ, Hân nhà em tài nghệ, ai cũng thấy mắc câu

- Em cũng đâu kém

- Là sao

- Nhìn xem bao con sói già đang nhe vuốt về phía em kìa, không ổn phải tiêu diệt.

Vậy là không khách khí, giữa chốn đông cướp đi mật ngọt trong khoang miệng cô. Rất nhanh, đã tiêu diệt gọn nhưng hậu quả không nhẹ bị cô dẫm cho một phát tê liệt hai chi dưới. Dám làm chị xấu hổ, chồng cũng không tha. Dứt khoát bỏ đi, trên môi vương lại nụ cười hạnh phúc, chồng cô ghen cũng rõ là đáng yêu, và sự đáng yêu đó duy nhất cô được chứng kiến.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Hôm nay lại là một tuần học mới đầy bổ ích của trường "Taste Happiness", thầy và trò lại tung tăng đến trường, cùng học cùng chơi, nhưng khác với mọi tuần hôm nay có thêm giáo viên mới. Với chất lượng giảng dạy ngày một nâng cao học sinh đăng kí ngày càng đông nên việc tuyển chọn thêm giáo viên mới là điều tất yếu. Như mọi năm cũng vào khoảng thời gian này sẽ tuyển bồi lễ sắp đến Tết rồi. Lần tuyển chọn này kém hơn mọi năm bởi chỉ có 3 giáo viên trúng tuyển trong khi năm trước là 9 người. Nhưng tiêu chí là chất lượng giảng dạy nên cho dù nhiều hay ít cũng kệ. Năm nay tuy ít nhưng hầu hết mọi người đều tỏ ra rất phấn khởi bởi lễ giáo viên năm nay toàn "tươi xanh". Có hai thầy và một cô, trẻ măng chỉ khoảng 25,26 tuổi lại còn rất đẹp trai và xinh gái. Bề ngoài của họ khiến tất cả từ trên xuống dưới trường đều vô cùng hưng phấn, trừ ngài hiệu trưởng và phu nhân. Tại vì trong mắt họ đối phương luôn là đẹp nhất, và vì họ còn bận nhìn ngắm trừu tượng nhau.

Dưới sân trường đang diễn ra buổi lễ làm quen với giáo viên mới vô cùng nhộn nhịp, lộn xộn. Trong phòng hiệu trưởng thì lại vô cùng yên tĩnh, thoang thoảng mùi trà hoa lai, một người con gái đang ngủ ngon lành trong lòng chàng trai, còn chàng trai vừa đọc sách vừa hôn trộm cô gái. Người ngoài nhìn vào còn tưởng anh là tên biến thái nhân lúc cô ngủ say mà xảm xỡ người ta. Đang vui vẻ ngắm vợ yêu ngủ, tự dưng bên ngoài có tiếng gõ cửa, thấy ghét không biết vợ anh đang ngủ hả. Bỗng cô ra tạm cái giường sau tấm rèm rồi khoan thai ra mở cửa. Đập vào mắt là một cô gái lạ hoắc

- Cô là

- Anh không nhớ em hả, em là Hồ Âm, bạn của Linh Linh nè

- À, thế thì cô tới gặp tôi làm gì. Quả thực câu trên anh chỉ biết về sau, không rõ về trước, Linh Linh thì biết nè, mới gặp lại hôm trước, còn Hồ Âm cái tên lạ hoắc chả nhớ nổi.

- Em đến chào anh, và cũng để giới thiệu với anh, em là giáo viên mới tới của trường này

- Vậy hả, chúc mừng cô được chọn, tôi bận rồi cô xuống liên hoan với trường đi, tí nữa sẽ họp hội đồng tôi làm quen với các giáo viên khác luôn. DỨT CÂU ĐỒNG LUÔN CỦA PHÒNG LẠI, TÍ TÒN ĐẾN CHỖ VỢ NGỦ. Thật nực cười, bạn của Linh Linh thì sao, anh không quen. Giáo viên mới thì sao anh cũng đâu có quen, mà đằng nào tí nữa chả gặp tìm anh làm gì chứ, phá hoại không gian riêng tư của anh, anh sẽ ghi thù với cô ta.

Trước cánh cửa vừa đóng lại, Hồ Âm vô cùng đau đớn. Anh không hề nhớ cô là ai ngay cả khi cô nói cô là bạn của Linh Linh. Cô chính là bạn của anh và Linh hồi học đại học, chả lẽ anh không có chút ấn tượng gì sao.

Chạy vội vào nhà vệ sinh, khóa trái cửa lúc đó cô mới dám để nước mắt tuôn rơi. 11 năm trước, khi ấy cô 18 tuổi, mới chuyển vào ngôi trường của anh. Hôm đi học đầu tiên, chả biết số đen thế nào bị ngã tẹo cả chân, đau không thể đứng nổi, dương ánh mắt giúp đỡ tới những người xung quanh nhưng họ lại vô tình đi qua bởi vì trông vào học đã reo duy chỉ có anh, anh đã bế cô lên phòng y tế. Anh bỏ đi ngay, cô chưa kịp hỏi lớp và tên anh nhưng cô nhớ rất rõ khuôn mặt anh. Cô là một tiểu thư chính hiệu, không hề thiếu người vây quanh nhưng duy nhất lúc ấy, cảm giác được anh công khiến cô rung động. Cô tìm thầy hiệu trưởng nhờ dò hỏi, và cô biết anh là hội trưởng của trường, lớp anh ngay bên cạnh lớp cô. Tất cả sẽ tốt nếu như không có thêm tin anh và một cô gái cùng lớp yêu nhau. Cô mặc kệ anh có người yêu, cô thích anh, cô muốn anh là người yêu của cô. Vậy là cô tìm mọi cách để tiếp cận anh nhưng không được, anh quá vô tình. Cô lên viết thư cho anh, anh xé. Cô giả vờ đổ nước lên anh để có thể tiếp cận anh nhưng anh mặc kệ, bỏ đi. Vậy là cô nghĩ ra cách tiếp cận cô ta - bạn gái anh. Với vài chiêu trò vớ vẩn, rất nhanh cô và cô ta trở thành bạn thân. Đi theo cô ta quả thực như ý nguyện cô được ngồi cùng anh, được làm quen với anh. Nhưng cô không muốn có thế, cô muốn là bạn gái của anh cơ, vậy là cô hay chê bai anh ta nhảm chán, nhạt nhẽo trước mặt Linh, và đương nhiên vụ đi Mĩ của Linh là cô xúi giục. Quả thực trời chiều lòng người, họ chia tay với lý do hai người du học hai nước khác nhau. Những tưởng cô sẽ nhàn lúc đó mà an ủi anh rồi nhận được cảm tình của anh nhưng cô tính đi tính lại, lại tính sai nước cờ từ anh. Chia tay Linh xong, anh không tỏ thái độ gì cả mà gấp rút bay sang Pháp học tập. Cô cũng vội vàng đi sang Pháp để mong được theo anh nhưng chó má, anh thi trường nổi tiếng nhất Pháp, còn cô điểm cao quá cô không đỗ, chỉ có thể học ở trường bình thường bên ấy. Khôn kiếp hơn trường bình thường của cô quy tắc cũng nhiều ghê gớm, lại còn khác thành phố với anh, suốt 10 năm việc gặp anh khó hơn lên trời. Ở bên ấy, cô tự an ủi mình, sống chung cùng một bầu trời là tốt rồi. Khi cô học xong nhận tin từ thám tử anh cũng đã về nước. Hạnh phúc ào đến, cô biết anh làm hiệu trưởng của một trường danh tiếng. Hâm mộ anh quá, anh thật giỏi có thể làm hiệu trưởng. Về nước cô bỏ tức lại kiến thức một năm rồi nộp đơn xin việc vào làm giáo viên của trường này. Quả nhiên cô được tuyển thẳng, vậy là cô có thể bên anh rồi. Nhân lúc đám học sinh trò chuyện với mấy đồng nghiệp khác cô lên lên đây gặp anh. Cô biết tí nữa sẽ gặp nhưng mà cô không kìm lòng được, chỉ vì khoảnh khắc kia cô đã nhớ anh 11 năm. Cho dù ai cũng không thể si tình bằng cô, không ai yêu cô bằng anh đâu. Vậy mà anh không chút ấn tượng với cô, cô đau quá, không thể thế được anh phải biết cô chứ, nhất định phải nhớ cô chứ. Phải, cô sẽ khiến anh nhớ cô, dù bằng cách nào thủ đoạn nào cũng nhất định tóm được anh, 11 năm của cô đều dành cho anh, anh không nhớ cô thì thật đáng trách. Không thể khóc, tuyệt không thể khóc. Rửa mặt, trang điểm lại, nở nụ cười bước ra khỏi nhà vệ sinh hòa vào đám người đông đúc giữa sân trường.

####

Bực mình, đang ngủ mà đứa nào chơi đùa cứ sờ mó khó chịu ghê cơ. Khó chịu quá thế không thể ngủ nổi nữa rồi. Mờ mắt ra đập mặt là bản mặt khó ưa của thằng chồng, rõ ghét cả đêm qua giãy vò người ta không đủ chắc, nhân lúc rảnh chọn mặt ngủ một lúc cũng không xong với thằng cha này.

- Anh có để em ngủ không?

Ngước đôi mắt ngây thơ vô số tội lên nhìn vợ, cãi bay biển: " Anh có làm gì đâu "

- Hừ, không làm gì. Vợ lấy cái gối lao đến đập tới tấp vào người anh...

Rất nhanh trí biết vợ sắp biến hình nên chạy đi vội

- Đứng lại...Anh có đứng lại không... bà giết người..

- Ngu mới đứng lại...vợ ơi...tới đây anh yêu nào...

Vậy là trong phòng diễn ra cảnh gà bay chó sủa, dường như đây không còn là phòng làm việc của hiệu trưởng đầy tôn kính nữa rồi.

CHUYÊN MỤC THƯ GIẢN BẮT ĐẦU

Bàn luận về tình yêu

Các bác sĩ cho rằng: "Tình yêu là căn bệnh, cần chữa trị bệnh nhân bằng chế độ nằm giường".

Nhà vật lý: Sao lại gọi tình yêu là căn bệnh được khi mà nó tiêu hao năng lượng nhiều như thế. Phải gọi tình yêu là hoạt động.

Nhà cơ học: Sao lại gọi tình yêu là hoạt động được, khi mà tổ hợp máy chính vẫn đứng yên? Phải gọi tình yêu là nghệ thuật.

Giá của món quà

Tên trộm tặng cho bồ của hân chiếc nhẫn quý, cô này suýt xoa hỏi:

- Ôi, đẹp quá! Nó có giá bao nhiêu vậy anh?

- 7 năm tù và bị tịch thu toàn bộ tài sản.

Cũng như nhau

Đêm tân hôn chàng hỏi nàng:

- Em đang nghĩ gì vậy, em yêu?

- Cô vợ e thẹn đáp: Cũng như anh thôi.

- Nào, vậy thì hai ta cùng xuống bếp chén nốt chỗ bánh ngọt đi!

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Hôm nay, là tết dương lịch - toàn công dân trên thế giới đều được nghỉ. Theo phong tục của người Việt, ngày tết sẽ tính theo lịch âm cho nên kì nghỉ này cũng không cầu kì như các nước khác trên thế giới. Họ chỉ xem đây là mấy ngày thư giãn sau suốt nhiều ngày lao động vất vả. Nhưng với vợ chồng nhà nào đó lại là một niềm hạnh phúc vô bờ bến. Nhà nước chỉ thị cho học sinh được nghỉ 3 ngày nhưng xuống tay hiệu trưởng nhà này bỗng chốc thêm 2 ngày. Vậy là đặc biệt nhất cả nước, “Taste Happiness” có tận 5 ngày nghỉ lễ, đối với ý chí này học sinh vô cùng vui sướng, có kẻ còn vô cùng sùng bái hiệu trưởng, nghĩ trộm thật đúng đắn với lí tưởng thi vào đây học. Suy nghĩ ấy quả nhiên là ngây thơ, thực chất cho thêm ngày nghỉ là vì tên xấu xa này muốn có nhiều thời gian đi chơi.

Vừa thông báo nghỉ lễ, anh đã đặt ngay hai vé đi Pháp. Một là sang đây tham gia lễ giáng sinh, hai là thăm bạn bè cũ một chút. Chơi khoảng 3 ngày, hai ngày sẽ về với ba mẹ hai nhà. Hôm sau lại đi làm tiếp. Đó, tất cả đều đã tính khá là chu toàn. Hiện tại anh đang dẫn vợ ngắm cảnh giữa lòng thủ đô Paris hoa lệ. Vì là giáng sinh nên không khí rất nhộn nhịp, người dân không ở nhà mà đổ xô ra đường vô cùng tấp nập. Không khí giáng sinh rộn ràng, từng bùng và âm áp hiện diện khắp nơi trong thành phố. Mọi góc ngách đều trên đường khoác lên mình màu áo mới được dệt bởi hàng nghìn ánh đèn. Pháp đặc biệt với danh xưng “” quả là không sai tí nào. Với người, giáng sinh thường bắt đầu bằng một hội chợ trên đại lộ Champs Élysées. Cô và anh, thân là khách du lịch nên cũng tham gia cùng với họ. Dạo khắp con đường này, anh và cô tạm dừng chân tại một quán đồ ăn nhanh. Thường thức vài cái bánh sandwich, hot dog cùng với chút rượu trắng được hâm nóng có vị ngọt nhẹ nhàng, thoang thoảng hương cam. Hiện tại đã bắt đầu có tuyết, nhiệt độ về đêm dần giảm xuống còn 3-4°C. Uống chút rượu này vào, hơi nóng lan ra từng tế bào, vô cùng tuyệt vời dường như xua tan đi giá lạnh giá của mùa đông.

hương liệu tạo mùi thơm không?

- Cũng được, mua một chút về cho mẹ, đảm bảo mẹ sẽ thích lắm đây.

- Được.

Một lát sau,

- Oa, búp bê Nga nè...

- Ủ, pháp là một nước ưa cái đẹp, tất cả những thứ đẹp Pháp đều sẽ nhập về để buôn bán.

- Ủm, hồi bên Mi em bận lắm, cũng là giáng sinh nhưng chẳng bao giờ ra ngoài. Thường thì vào dịp này em sẽ ngủ, ngủ chán thì gọi điện về hỏi thăm bố mẹ, may mắn lắm em mới ra ngoài chơi. Nghĩ lại ngu thật.

- Không hẳn là ngu, chỉ là có thể lúc đó em có tâm trạng thôi, phải không.

- Anh hỏi vậy là sao?

- Thì là chuyện của người đó đó.

- À...Em không phủ nhận.

- Em à, có cần thẳng thắn như vậy không?

- Ai kêu anh nhắc đến?

- Anh sẽ ghen đó

- Ghen đi...lều lều

Bắt lấy cô đang định chuẩn mắt, ôm vào lòng. Đặt một nụ hôn lên trán, nhìn sâu vào mắt cô, hôm nay anh muốn hỏi thật một câu với cô.

- Em à, em quên anh ta chưa.

Nhìn sâu vào đôi mắt anh, tôi thấy cả một bầu trời yêu thương sâu trong đó. Từ ngày tôi lấy anh, tôi biết thì ra bản thân đã buông bỏ được rồi. Anh không hề biết chính anh đã khiến tôi thực sự quên được anh ấy. Nhưng cái quên ấy không phải là xóa hình ảnh một con người ra khỏi đầu, mà chỉ là tạm thời chôn sâu nó vào quá khứ. Tôi đã không còn yêu "anh ấy" nữa, nhưng tôi không quên "anh ấy" vì dù sao "anh ấy" cũng đã yêu tôi chân thành, đã yêu tôi đến giây phút cuối cùng. Ở trên trời "anh ấy" hẳn sẽ mừng cho tôi vì tôi đã tìm được người yêu thương tôi, tôi sẽ không cô đơn nữa. Nép vào lòng anh, tôi không muốn nói có hoặc không, tôi biết anh sẽ tự hiểu nếu thực sự anh yêu tôi.

- Em là vợ của anh.

Tiếng nói khe khẽ của cô hòa vào tạp âm xung quanh khiến nó mơ hồ không rõ nhưng anh có nghe thấy. Nghe câu trả lời của cô, anh biết mình đã rõ mọi thứ.

- Vợ yêu à. anh yêu em

- Em cũng yêu anh, chồng à.

Đây không phải lần đầu tiên anh nói yêu cô nhưng lại là lần đầu tiên cô nói yêu anh. Tuy không biểu hiện gì lắm trong lòng anh hạnh phúc đang lan ra khắp lục phủ ngũ tạng. Nó cứ đập thịch thịch, không sao kìm nén được sự hưng phấn.

- Em nói gì cơ.

- Vợ yêu chồng.

- Chồng cũng rất rất rất yêu vợ.

Phốc

Bé hân cô lên, quay vòng vòng hét lớn "ANH YÊU EM". Bất chợt, họ trở thành tâm điểm của sự chú ý. AI cũng nhìn họ thắc mắc, ban đầu thì thấy khó hiểu vì ngôn ngữ khiến họ không hiểu sau thấy hành động thân mật của họ cũng đều mỉm cười chúc mừng cho dù không biết lí do.

Đây là thành phố khá thoáng nên cô không xấu hổ cho lắm chứ nếu là Việt Nam thì ắt phải tìm cái lỗ để chui rồi. Dù sao Việt Nam cũng là một nước truyền thống, đậm đà bản sắc dân tộc mà.

Suốt đêm đó họ lang thang mua sắm đủ mọi thứ, chỉ hận không thể mang cả gian hàng về cho bạn bè cùng chọn thôi. Quay về khách sạn thì đã là 2h sáng, tắt tắt qua loa rồi ôm nhau ngủ. Đêm nay thực sự là một đêm vô cùng hạnh phúc của họ, mong là ông trời sẽ luôn đối xử tốt như vậy với họ.

- Đêm rồi, chúc mừng năm mới chồng yêu

- Năm mới vui vẻ, vợ yêu...

CHÚC MỌI NGƯỜI NĂM MỚI HẠNH PHÚC, NHIỀU SỨC KHỎE, NHIỀU NIỀM VUI

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Có rồi

Từ hôm đi Pháp về, cả người cứ thấy mỏi mỏi. Chả thiết ăn uống gì, cái tình trạng này đã kéo dài suốt 2 tuần nay rồi. Dù cho anh đã dỗ dành, cưng chiều cô nhưng cũng chả ăn thua. Hôm nay giặt quần áo cho cô thì chợt phát hiện, vợ mình mãi chưa đến ngày. Tuy anh biết chu kì của cô vẫn chưa đều nhưng cũng lắm lệch mất 2 hay 3 ngày nhưng lần này là gần 2 tuần rồi. Với bộ óc thiên tài của mình anh nhanh chóng kết luận, sắp có một A Thần phiên bản nhỏ rồi. Nghĩ đến đó anh vô cùng sung sướng, rất nhanh bế vợ đang ngủ li bì cấp tốc đến bệnh viện. Và quả không sai tí nào, cu tí của anh được 3 tuần tuổi rồi.

Đang ngủ ngon tự dưng anh chui ra từ xó xỉnh nào bế thốc cô lên, cô còn chưa có thay quần áo và chải tóc thì đã bị đặt vào xe rồi. Rồi chả biết làm sao lại ở trong bệnh viện, còn là khoa phụ sản. Lúc đi ra còn nhận phiếu xét nghiệm và câu chúc mừng luôn thường trực ở cửa miệng của cô bác sĩ. Phải nói

là sốc toàn tập, cô thế nhưng “có rồi”. Nhưng ngoại trừ một ra thì cô không hề có biểu hiện gì lạ hết, tại sao lại có nhanh vậy chứ.

- Anh à, bất ngờ quá.

- Ủ, không cũng bất ngờ đến phát khóc luôn nè vợ ơi.

- Mà sao anh biết rồi còn đưa em đến viện.

- À, em trễ 2 tuần rồi. Mới cả biểu hiện giống em họ anh lúc nó mang bầu đó.

- Sao anh nhớ kĩ chu kì của em hơn cả em thế. ***đỏ mặt***

- Ngốc, cái gì của em mà anh mà anh không nhớ chứ

Ôm cô vào lòng, đặt một nụ hôn lên trán xúc động “em làm mẹ của con anh rồi”.

Cái tin chấn động địa cầu này không thể không thông báo vậy là sau khi để vợ an toàn đi ngủ lần tiếp theo trong ngày, anh rất hăng say khâu bổ điện thoại của tất cả mọi người.

' Ba à, vợ con có bầu rồi “...Tút Tút Tút

'...'.Không để cho ông nói câu gì đã gác máy

' Mẹ vợ ơi, mẹ sắp có cháu rồi '..Tút Tút Tút

'...'

' Lâm Hạo kia, ta sắp làm cha rồi'

'...'

' Duy ơi, trăm có kẻ nổi đời tông đường rồi '

'...'

' Em họ ơi, em sắp lên chức cô rồi '

'...'

' Trợ lí Trương, tôi nói cho kẻ chưa vợ như anh biết tôi lên chức bố rồi '

'...'

' Hiệu phó, vợ tôi có thai rồi '

'...'

Còn thiếu ai nữa không ta, chắc đủ rồi. Thôi bây giờ phải đi pha trà tí nữa còn tiếp khách đến chơi, còn phải nhận quà chúc mừng nữa chứ, mệt ghê cơ.
HAHAHAHA

15 Phút sau

kính koong

Từ trong nhà, anh trai nào đó lao ra nhanh như vũ bão. Đập vào mắt là 2 bố 2 mẹ, góm mấy người này đi cũng nhanh quá đi, mới gọt được 2 quả táo à.

- Bố mẹ...vào nhà đi ạ

Gặp được con trai lớn, mấy ông bà nhanh nhẩu hỏi han, mỗi người một câu khiến cho anh không biết nên trả lời câu gì trước đây, anh là đương sự còn chưa có xúc động như vậy đâu.

- Mọi người từ từ, vợ con đang ngủ đó.

Rất nhanh mọi việc lại trở về đúng quỹ đạo của nó. Nhận được đáp án như ý, mấy phụ huynh còn chả thèm vào nhà, họ đang tính đi nhanh xem tử vi của cháu tương lai, còn cả tên mới nữa chứ.

Thấy mọi người đi mất, đầu anh đầy hắc tuyến, họ không định vào thăm cháu sao.

***

~ Biệt thự trắng trong phòng ngủ, có một người đang không tiếc nước bọt để mắng chửi quân khốn nạn nào đó.

Hôm qua có một ca phẫu thuật lớn, mãi sớm nay mới kết thúc. Vừa về nhà tắm rửa thay quần áo, ngủ được có 1 tiếng đã bị chuông điện thoại reo cho tỉnh ngủ, tưởng bệnh nhân đêm qua có bất chắc gì, hóa ra kẻ chó má kia gọi điện đến thông báo mình sắp làm cha, đã thế nói được một câu liền dập máy. Anh tức đến nghiến răng nghiến lợi, anh ta làm cha thì kệ anh ta liên quan gì đâu mà phá hư giấc mơ đẹp của trẫm chứ, cũng không phải trẫm được làm cha. tức tức tức...

~ Đồ Thần kinh, sắp sửa được hôn môi với XU XU đáng yêu thì tên này gọi điện. Mất hết cả hứng, đã thế hán lại còn “trẫm sắp có người nối dõi tông đường rồi”. Trời ơi cơ hội ngàn vàng của mình bị chính thẳng bạn thân tước đoạt, còn có gì đau đớn hơn đây...tức tức tức

####

Chả biết thế nào mà cô ngủ một mạch lâu đến vậy, bây giờ đã là 8 giờ tối rồi. Xuống nhà nghênh đón cô là một bàn thức ăn nghi ngút khói, ở chỗ bếp còn thấp thoáng bóng của anh. Nhìn thấy anh tất bật vì cô, một dòng nước ấm từ từ len lỏi vào trong tim, thử hỏi có ai may mắn như cô. Vì cô mà học nấu ăn, vì cô mà tập giặt quần áo lại còn nâng niu chiều chuộng cô, hay cho cô đi du lịch thư giãn, luôn chia sẻ tâm sự với cô, còn không tiếc vì cô mà làm tất cả. Anh đã cho cô rất nhiều mà cô chẳng làm được gì cho anh, vì anh cô sẽ chăm sóc con của họ thật tốt. Cô không cho anh được gì, cô sẽ cho anh tất cả tình yêu của cô, tất cả niềm tin hi vọng của cô.

- Em dậy rồi hả, mau ăn cơm thôi đứng tần ngần gì vậy.

- Vâng

- Vợ yêu, hôm nay anh đặc biệt chuẩn bị cho em' tổ yến, cá hồi, súp lơ xanh xào thịt bò, và cuối cùng là cam vàng, sữa bò'... anh xem trên mạng toàn những món tốt cho bà bầu đó..

- Cảm ơn chồng...anh vất vả rồi

- Vớ vẩn, phục vụ vợ là công cả nhất của đàn ông

- À ha, ăn cơm đi anh chỉ khéo nịnh không à.

- Ăn cơm. nào há mồm anh đút em nà

- AAAA

- Tiếp nào

-AAA

- Ngoan quá đi

- Thôi, anh ăn đi, em tự ăn được mà

- Ủ, vậy em đút anh đi

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Quả thực vợ cùng hồ thẹn, trời ơi chỉ có thai thôi, mới 3 tuần thôi, vừa biết hôm qua thôi vậy mà cả trường đều biết. Cô phải công nhận tài năng của chồng cô là thiên hạ vô địch, càng công nhận trình độ hót chuyện của toàn giáo - sinh trường này. Nhưng thôi mặc kệ, chẳng phải vấn đề gì to tát, hôm nay không có tiết lên phòng A Thân làm giả ngủ vậy, dạo này cô cứ chỉ thích ngủ thôi à...

***

Hôm nay là ngày đi dạy chính thức của toàn giáo viên mới, ai cũng tỏ ra khá phấn khích. Hôm nay Hồ Âm đến từ rất sớm, một là vì anh, hai ba gì đó cũng vì anh, đương lúc chuẩn bị lên chào hỏi anh thì thấy giáo viên đang tụ hội nói cái gì đó, sau lại thấy cô giáo Trần bị họ bu lại chúc mừng, không rõ vì lý do gì cô cũng không thêm quan tâm, cô phải gặp anh, cô đặc biệt nhớ anh quá. Gõ cửa phòng hiệu trưởng, nhận được câu mời vào, cô không ngại tiến vào. Chưa kịp chào hỏi đã có tiếng người đằng sau

- Anh à...

Nghe thấy giọng nói quen thuộc anh vội bật dậy từ ghế chuẩn bị đi tới, nhưng trước mắt có thêm một người. Anh tưởng hiệu phó lên giao báo cáo tổng kết, lại nghe ra giọng vợ nên tưởng vợ anh hôm nay bày đặt gõ cửa hóa ra ngoài vợ yêu còn một người nữa mà người này chẳng phải là giáo viên mới sao. Tạm thời cứ rước vợ vào đã

- Em vào đi... Rồi quay sang cô ta khách sáo " mời ngồi "

Cũng bất ngờ vì có người bên trong, đây hẳn là giáo viên mới đi, chắc chào hỏi cấp trên thôi, vậy cô không thể làm phiền rồi...

- Thôi, anh làm việc đi, em tẹo nữa quay lại cũng được.

Thấy vợ yêu chuẩn bị sắp đi, không thể được anh là anh cứ thích ngắm vợ cơ, làm việc thì sao chứ, cô ngồi cùng thì chết à mà hơn nữa công việc của cái trường này cũng chẳng có gì phải bí mật, đằng nào cũng phải nói cho toàn trường nghe kia mà.

- Không sao, em cứ ở đây đi, hay lấy anh ly nước cũng được.

- Cũng được

Hơi bất ngờ vì loạt hành động của hai người này, cô đang cảm giác mình là không khí, mà kính ngữ của họ hơi đặc biệt, không phải trong trường học nên kèm theo từ cô hay thầy sao, từ bao giờ lại anh em thân thiết như vậy, chẳng lẽ họ là anh em, nếu thật thì cô phải kết thân với cô gái này như vậy càng có cơ hội để gần anh hơn.

- Xin phép, tôi chỉ tới chào thầy thôi cũng không có công việc gì quan trọng tôi xin phép đi trước.

- Ừ, chào cô. Nhận được câu nói khá chuẩn mực, ngay lập tức anh trả lời, cô ta muốn đi anh giữ làm chi?

" VỢ ƠI..."

Ra đến cửa, vừa bước được hai bước cô nghe rõ mồn một hai chữ " Vợ ời ". Vợ ư, ai cô gái kia sao. anh gọi cô ta là vợ, anh có vợ rồi sao? Thăm từ báo anh không có quan hệ nam nữ gì mới mà, sao bỗng dưng mọc ra một cô vợ vậy. Không thể như vậy được, chắc cô nghe nhầm thôi, nghe nhầm thôi.

Chạy nhanh vào phòng giáo vụ, tiến lại hỏi cô trong sách trong thư viện, đáp án cô nhận lại còn ác liệt hơn từ cô vừa nghe thấy. Cô Trần là vợ hiệu trưởng, hơn nữa cô ấy còn đang mang thai, hóa ra sáng sớm nay họ cứ lảm nhảm chúc mừng là chúc mừng họ sắp có con đầu lòng. Nực cười, đang chúc sao, cái tin này đáng chúc mừng sao. Không thể chuyện này cô không cho phép, anh là của cô cô sẽ sinh con cho anh chỉ có cô được phép sinh con cho anh những người khác không thể. Trong ánh mắt chợt lóe lên tia sáng căm phẫn đầy tàn ác. Vợ thì sao, con thì sao; ngày trước cô hạ được một Linh Linh, bây giờ thêm một Từ Tuyết cũng chẳng là gì, vợ có thể ly hôn mà, còn con tuyết không thể sinh ra, nó phải chết...

Hồi phục lại tâm trạng, phải lên lớp thôi. Đi qua dãy nhà tầng 1 ngược lên phòng hiệu trưởng, tự nói với mình " Anh à, chờ em nhé, em sẽ giúp anh loại bỏ cô ta, nhanh thôi "

***

Ngồi trên ghế lớn trong phòng làm việc của Trần, cô bỗng nhiên hắt xì một hơi lớn, sáng ra không biết ai lại nói xấu cô rồi.

Thấy cô bất ngờ hắt hơi, anh hoảng lên dừng báo cô bị cảm nha. Không cho cô nghịch ngợm nữa, bế ra giường lớn để cô nghỉ ngơi, cô phải thật khỏe mạnh, con của anh cũng phải khỏe mạnh mới được. Cô có vẻ không muốn ngủ rồi đây

- Anh, em giúp anh đánh văn bản, em chán ngủ ngồi, hôm nay cũng không có tiết.

- Không cần, anh tự làm được, không nên nhìn nhiều vào máy tính, có tia bức xạ

- Vậy để em xuống kia đọc sách với cô An

- Không thể, đọc sách sẽ nhức mắt, muốn đọc tôi anh sẽ đọc cho em, trẻ con nên nghe nhạc, tốt cho trí tưởng tượng, em nghe mấy bản của Mozart, rất hay.

- Không muốn a

Liếc thấy cái miệng chu ra, đôi môi hồng lấp la lấp lánh, nhìn không được cúi xuống cướp đi hương vị của cô. Thật ngọt, như ăn kẹo vậy. Lưu luyến rồi khỏi, anh không rời khỏi rất nhanh sẽ bị cô thu hút, không kiềm chế được sẽ hồng chuyện. Anh ba ngày nay chưa có sờ qua cô, quả thực thêm muốn chết đi như mà phải nhịn, nhịn vì cục cưng tương lai thôi. Mừng tượng đến cảnh suốt bao nhiêu tháng sau này anh chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, thấy uất ức ghê gớm à. Nghĩ đến mà nó lại có phản ứng luôn đây này, khó chịu quá à. Đường như cô cũng phát hiện ra anh có phản ứng nên đỏ mặt, đáng yêu quá đi à.

Mẹ kiếp anh ấy có phản ứng mới ghê, cô chỉ ngồi không mà anh cũng có phản ứng, người gì đau mà dễ xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Độc

Tiết học kết thúc, ra khỏi lớp gặp cô ả lóe lên tia ác độc. Cúi đầu chào hỏi, rồi lướt qua vô tình. ả chạy ra khỏi trường học, đi tới tiệm thuốc, không ngại bao ánh mắt kì thị của người bán thuốc ả nói mua thuốc phá thai. Ra khỏi tiệm, cất kĩ viên thuốc trắng đục vào túi xách âm thầm trở lại trường học. Vào phòng vệ sinh, cắt lực nghiền nhỏ viên thuốc thành bột mịn. Trở ra tiến tới phòng giáo vụ, nhân lúc các giáo viên khác không chú ý đổ bột vào cốc nước của cô, rồi thản nhiên ngồi trò chuyện với họ. Vừa nói chuyện nhưng cũng không quên chú ý tới nhất cử nhất động của cô, mãi không thấy cô uống nước ả hơi mất bình tĩnh. Mất thấy lúc sau cô cầm cốc định uống thì tiếng trống vang lên. Tiết học chiều chuẩn bị bắt đầu, ả lo lắng rời đi nhưng vẫn kịp thấy cô đang uống nước. Không suy nghĩ nhiều vì dù sao ắt hẳn cô sẽ uống, ả nhanh chóng rời đi cùng nụ cười đắc thắng.

Điện thoại đột nhiên đổ nhiên, đặt lại cốc nước mở máy nghe điện thoại, là anh.

- Alo, anh

- Em à, hôm nay hết việc rồi anh chờ em đi ăn tối.

- Vâng, anh cứ ra lấy xa đi em đứng ở cổng chờ anh.

- OK

Cắt điện thoại vào túi, xin phép cô giáo vụ rồi rời đi, lúc đi qua cái bàn vô tình xoẹt qua con dao cắt giấy của cô giáo vụ, xoẹt trúng mạng sườn. May mắn con dao này đã lâu nằm toàn thân ti xết nên cô chẳng sao cả, chỉ là vết tê tê khó chịu. Lấy tay chắn mạng sườn ra cổng, tình cờ lại gặp ả ta, chỉ kịp chào rồi đi ra cổng gặp anh đã chờ sẵn ở đó. Họ vui vẻ rời đi.

Giao bài tập cho học sinh rồi vội vàng trở lại phòng giáo vụ, ả rất nôn nóng không biết cô uống thuốc chưa. Đang định xuống hỏi thì thấy cô ôm bụng tới gần, lại còn có anh đứng xa xa. Thấy đáng vẻ gấp rút rời đi của họ ả mỉm cười đắc thắng. ả lo thừa rồi, lần này nhờ đó chết chắc, bé cưng ả cô xin lỗi nếu con là trong bụng cô thì số phận sẽ khác hahahaha.....

***

Đưa cô tới một nhà hàng Pháp sang trọng, cảm tây cô dẫn vào trong, kéo ghế để cô ngồi xuống, trải khăn lên đùi cho cô. Tất cả đều rất ân cần, ánh mắt anh nhìn cô dịu dàng như nước mưa thu, từ khi anh và cô tiến vào, tất cả phục vụ ở đây đều lộ ánh mắt hâm mộ. Gọi hai phần bít tết, cả hai cùng dùng bữa trong ánh nến lung linh.

Thời gian thích hợp gặp một người thích hợp là Hạnh Phúc

Thời gian thích hợp gặp một người không thích hợp là Sai Lầm

Thời gian không thích hợp gặp một người không thích hợp là Viễn Vong

Thời gian không thích hợp gặp một người thích hợp là Tiếc Nuối.

Con người ta sinh ra và lớn lên theo quy luật nhân quả. Hai người đến với nhau, yêu nhau thậm chí kết thành vợ chồng đều là do duyên phận tiền kiếp, do định mệnh sắp đặt. Là của mình thì sẽ là của mình, cho mất đánh mất cũng mãi mãi là của mình. Không phải của mình có cướp cũng chẳng phải của mình. Tình yêu cũng chính là như thế, có duyên sẽ gặp, không có duyên dù gặp cũng chỉ là mây gió thoáng qua.

Sau khi đưa vợ về nhà bất ngờ Khánh Duy gọi điện kêu anh ra quán cũ gặp mặt. Lâu rồi cũng chưa trò chuyện nên rất nhanh đã tới nơi. Vượt qua sảnh quán ẩm ỉ với gái và rượu, từng bước tiến về phòng nghỉ, vừa tới nơi đập vào mặt là bộ dáng say khướt của ai kia. Không biết lại có chuyện gì xảy ra đây.

- A, bạn thân yêu của tôi đã đến rồi đây

Đáp lại tên say xin là ánh mắt chán ghét của anh, mỗi lần tên này gọi như vậy ắt là có chuyện, không biết lại gây ra trò gì đây. Cướp lại ly rượu từ thẳng bạn, ngăn cản hẳn uống tiếp hỏi chuyện:

- Sao

- Sao là sao, uống cùng bạn vài ly rượu thôi mà

- Không nói thì là trầm về đây

- Đừng ở lại uống rượu với tao đi mà

- Nói

- Dốc nốt chai rượu vào mồm hần bắt đầu lè nhè...Thần, mày tin không tao bị thất tình rồi. Tao bị cô ấy ghét bỏ rồi, cái cảm giác bị cô ấy ghét bỏ còn tệ hơn cả ngày tận thế nữa, tao rất khó chịu, tao không biết sao tao lại khó chịu như thế cảm giác như sắp vỡ tim ra rồi ý, đau lắm đau lắm a...

Anh không lên tiếng, cứ để cho cậu ta kể, dường như anh đã hiểu vài phần rồi...

Tao thường xuyên phải đi công tác, mày hẳn đã biết. Lần này tao có việc gấp chỉ kịp đi không nói được gì với cô ấy cả. Vừa tới nơi tao đã vội đi làm ngay, tình cờ tao gặp con bồ cũ. Con nhỏ đáng ghét đó bây giờ tàn tạ quá thế, mặt dày như bì lợn á, cứ đu bám theo tao, làm sao cũng không thể đuổi được. Hôm rồi tao đi ăn trưa thỉnh thoảng con nhỏ kia lại xuất hiện, đang đu bám tay của lão già ý, tao chẳng quan tâm thế mà thấy tao nó liền tón lên còn ngang nhiên chạy tới bàn ăn ngồi cạnh tao nữa. Tao định kệ ăn xong rồi đi, thế mà bất ngờ gặp cô ấy đang thân mật với một gã khá là trẻ đẹp. Tao điên lên ra đấm cho gã một cái, rồi quát tháo ầm lên bỏ đi, con nhỏ dờ kia khoác tay tao đi ra tao cũng không để ý lắm. Mấy ngày nay tao bức lắm, cũng nhớ cô ấy ghê. Hai hôm sau nữa bất chợt cô ấy gọi tao ra, tao mừng thầm nghĩ nếu cô ấy xin lỗi bọn tao sẽ lại êm đẹp. Thật không ngờ cô ấy vừa gặp đã nói chia tay, còn tát tao một cái nói tát thay cho cú đấm lần trước tao đánh anh trai cô ấy. Trời ơi tao bàng hoàng quá mà, tao ngu quá mà, cái tội thích ăn đấm chua chết tiết,,,Tao gọi điện, cô ấy không nghe. Đến nhà thì không gặp được. 2 tuần tao không có gặp cô ấy rồi tao nhớ cô ấy muốn chết, tao muốn gặp cô ấy xin lỗi, muốn nói tao ngu, tao xin lỗi, tao buồn tao nhớ cô ấy, rất nhớ...

Nâng cốc lên uống một ngụm, liếc qua cậu ta. Thật muốn chửi đúng là cậu ngu thật như mà cũng không nổi.

- Đầu tiên, mày khó chịu vì mày yêu cô ấy thật lòng chứ không phải chơi bời như ngày xưa. Tiếp đến mày nhớ cô ấy cũng bởi vì mày yêu cô ấy thật lòng. Sau cùng, cũng là vì mày yêu cô ấy thật lòng.

- Hức...hức...tao muốn nhìn thấy cô ấy thôi cũng được, mày giúp tao đi mà.

- Sao lại là tao

- Dễ lắm, mày về nói với em dâu giúp tao, tao không gặp được cô ấy tao sẽ làm liều đó.

- Mày dọa ai hả. Được rồi, tháng qua mày chịu phạt như vậy cũng đủ rồi.

- Cái gì hả

- Không có gì. Thôi tao đưa mày về.

- Không cần, mày về đi tao muốn uống nữa.

- Mày không về đừng mong tao giúp.

- Mày

- Tao không nói lại lần thứ hai

Gọi điện cho quản lý nhờ hai người vác tên này ra cổng, kêu taxi đưa cậu ta về, muộn rồi anh nhớ vợ rồi, không thể đưa cậu ta về nhà. Nhìn bóng chiếc xe đi xa dần, gọi điện cho vợ yêu.

- Alo, em yêu

- Anh à, anh đến đón em ở xxx nhé.

- Sao em lại ở đó

- Nhỏ Ngân say khướt, em muốn đưa cô ấy về mà bắt mãi không được xe.

- Ủ, chờ anh, anh cũng ở gần đó.

15 phút sau

Từ xa anh đã nhìn thấy bóng dáng mềm mại của vợ. Tới gần còn có một cô gái đang ôm chân vợ anh ngủ như chết. Thật là...

Vác cô ta lên xe không thèm hỏi nhà của cô ta, lái thẳng tới chung cư của tên vừa nãy. Do mệt nên vợ anh ngủ thiếp đi mất rồi, lắc đầu bế cô ta lên phòng của cậu ta. Không khó để vào nhà tên này, tới phòng ngủ ném cô ta lên giường. Thấy thằng bạn không có ở đây mà có tiếng nước chảy trong phòng, chắc đang tắm rồi. Chẳng quan tâm đi về trước khi về còn nói to "DỊCH VỤ TRẢ NGƯỜI ĐÃ HOÀN THÀNH".

Xuống xe, nhìn ngắm khuôn mặt dễ thương của vợ. Hôn một cái mới thỏa mãn lái xe về tổ ấm của họ. Ngày mai có chuyện vui để xem rồi vợ yêu à.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Từ trên cầu thang đi xuống nhìn vợ lại nhìn bóng dáng vừa đi mất, tự nhiên tâm trạng anh rất vui. Ôm cô từ đằng sau, kéo lại linh hồn của vợ về rồi thì thả thì thật chuyện tối qua. Không lâu sau đó cô liền hiểu ra, cả hai vợ chồng cười như điên. Đúng là xấu xa quá thể, cả mẹ một lửa, chồng sao vợ vậy.

Sau đó họ lại cùng đến trường như thường lệ, hôm nay sau khi tan trường họ sẽ tới bệnh viện kiểm tra định kì, bé cưng sắp được ba tháng rồi, bụng cô cũng sắp lộ rồi. Rất nhanh thôi họ sẽ chào đón đứa con của mình, mọi chuyện thật tốt đẹp lắm sao.

Cuộc sống yên bình cứ thế trôi qua. Hai ngày nữa là tết Nguyên Đán - ngày tết chính thức của nước Việt. Mấy hôm trước toàn trường đã cho phép nghỉ Tết, lần này khác với lần trước được nghỉ tận 10 ngày. Cô khá thích thú, mấy ngày giáp Tết đều lôi kéo anh đi sắm đồ. Đã lâu cô chưa có đón tết Việt nên cảm xúc cứ lâng lâng. Tuy đã về được hơn năm nhưng thời điểm về ba mẹ đã mua sắm đầy đủ, cô chỉ việc an nhàn ngồi chơi thôi. Lần này tự mình đi trải nghiệm và cũng là năm đầu cô sắm Tết khi mang danh con dâu, người vợ của gia đình. Cô không biết mọi cô gái có cảm giác gì nhưng ắt hẳn trong họ đều có những xúc cảm vô cùng đặc biệt. Trước khi ra nước ngoài du học cô cũng có 18 năm ở đây, đất nước này là nơi cô lớn lên, chan chứa nhiều kỉ niệm cùng với nhiều phong tục lạ mắt. Đất nước này vô cùng xinh đẹp, người phụ nữ Việt cũng là biểu tượng đẹp hoàn mĩ với đầy đủ tố chất. Có lẽ trong 18 năm ấy, những tố chất tốt đẹp cũng ít nhiều thấm đượm trong cô nên cô mới có cảm xúc lâng lâng như vậy. Cô muốn mua rất nhiều thứ, cho những người thân yêu của cô nữa. Cô với anh sống vai bên nhau đến cửa hàng quần áo. Năm nay thời trang hot nhất là bụi bặm, thanh niên đi mua sắm chủ yếu là quần jean rách, mải te tua... Nhìn họ cô bỗng nhớ tới những dịp tết xưa, không muốn ba mẹ mua quần áo cho lúc bé xíu nữa cứ một mực xin tiền đi cùng bạn mới vui. Cô mua khá nhiều đồ, mua cho bama chồng, bama cô, còn giả vờ trốn mắt để mua thêm quà cho anh và đương nhiên cô cũng mua chút đồ cho mình. Mới đi một lát mà cả người cứ già rồi, tại nhóc con làm cô mệt đấy mà.

Thoáng cái thấy cô bỗng nhăn mặt, chắc là mỏi rồi. Dồn hết đồng đồ vào một tay tay kia anh không ngần ngại bế thốc cô lên. Để cô an ổn vững chãi trên bấp tay, bỏ xa ánh mắt ghen tị của đám đông cùng đôi mắt ngại ngùng dò xét xuống của cô anh thân nhiên đi về phía quán nước đối diện. Đến nơi ân cần đặt vợ yêu xuống ghế, thả đồng đồ sang một chiếc ghế khác rồi gọi một ly nước đưa hầu cô thích và li cafe cho mình. Nhìn cô nàng thoả mãn uống nước, tư thế tư thái nhàn nhã anh lại phì cười. Vợ anh thật là vừa nãy còn xấu hổ muốn chết giờ lại nhàn nhã như vậy, sao mà biến hoá nhanh vậy chứ.

Nghỉ ngơi xong anh lái xe về nhà cất đồ, dặn dò cô đi ngủ. Mặc kệ cô muốn về nhà mẹ anh cũng không cho, đi cả sáng rồi, phải ngủ chứ. Lái xe về nhà bama vợ trước, gửi quà cáp cho hai ông bà, trò chuyện một lúc rồi anh xin phép về lái xe tới nhà bama. Cũng nhanh gọn nhẹ dăng lẽ, nhân dịp hai ông bà mải tính toán từ vì gì đó chuẩn về, anh đi có hai ba tiếng đồng ả, lại nhớ vợ yêu với nhóc con rồi.

Về tới nhà, vô phòng thấy cô ngủ ngon quá trời, đặt một nụ hôn lên cái trán xinh đẹp của cô rồi nhanh gọn vén chăn đi ngủ nốt mặc kệ là sắp tới rồi. Cô vẫn không hay biết gì hết vì mệt mỏi quá trời, từ ngày có nhóc con cô cứ bị thích ngủ ả, chẳng làm gì, chẳng ăn gì cũng có thể ngủ suốt một ngày dài.

Chập choạng 9 giờ tối, hai người mới thức dậy. Anh rót cho cô một ly sữa tươi lót dạ trước sau đó nhanh nhẩu nấu vài ba món đậm bạc. Ăn xong, cô khăng khăng đòi rửa bát anh cũng thuận miệng đồng ý. Anh nấu cơm mà không để cô rửa bát ắt hẳn lần sau sẽ đòi nấu cho mà xem. Phải chiều nàng thôi, vợ anh thích làm gì thì làm, ai biểu vợ anh vất vả yêu thương anh, còn sinh nhóc con cho anh nữa chứ.

***

Bạn đang đọc truyện *Thăng Chồng Hai Mặt* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Một chậu sung cảnh cần mất bao nhiêu tiền chứ, sao lại có thể vác luôn về nhà như vậy. Lúc hỏi anh lấy nó ở đâu, trời ơi anh rất thân nhiên nói trộm của nhà bác Lâm, bố của anh Hạo. Anh nói rất tự nhiên nhà cậu ta quá giàu cần trộm bớt cho nó nghèo đi. Bất chước lũ trẻ trong trường nói gì ta, à sa mạc lời... Đúng là sa mạc lời. Bộ anh không biết bản thân anh không hề nghèo chút nào sao!!!

Kệ tên hãm, cô mải mê cắt đồ đạc rồi leo lên giường đi ngủ, thức đêm lâu quá đâm ra mất díp hết cả lại rồi.

Còn anh vẫn đang loay hoay cắt tia cái cây sung cảnh, phải tia lại phải thay đổi làm sao không cho ai nhận ra cái cây này là của tên Hạo hãm kia mới được. Mãi lúc ngó đồng hồ đã là 3h sáng, mệt mỏi quá phải đi ngủ bù thôi. Nhưng trước hết phải đi khoá chặt cổng lại cái đã, người Việt ta chẳng phải có cái phong tục xông đất sao. Anh phải khoá cổng, xem xét ai đủ tốt mới cho xông đất không thì cứ đứng chờ ở ngoài đi...hắc hắc

***

Hôm sau, ngày mùng một Tết, tại công biệt thự trắng xinh đẹp...

Kính koong kính koong

Mẹ kiếp, hôm nay Khánh Duy lão nhân gia ta đây đến ghé thăm chúc Tết tên quý Dương Thần đầu tiên. Ấy vậy mà bám chuồng từ nãy tới giờ, sắp tê cả tay rồi vẫn chẳng thấy bóng dáng hấn ra mở cổng nghênh đón. Gọi điện thì không ai nghe, gọi em dâu cũng không được. Mẹ kiếp đừng bảo anh giờ này hai vợ chồng họ vẫn còn ngủ, hơn 10 giờ sáng rồi. Họ không muốn đi chơi sao, mừng 1 Tết mà cứ ngủ như vậy có lãng phí không cơ chứ.

5 phút sau

Từ xa xa anh tiến về phía cánh cổng, trên tay còn cầm một cái ghế dựa đầy dễ chịu. Mới sáng sớm đã làm phiền hà, vợ anh rất chỉ là khó chịu nên bắt buộc anh phải xuống nhà xem tình hình. Từ xa đã thấy bóng trắng bạn, anh rất sáng khoái cầm một ghế, chùm chìa khoá cùng một quyển sách khá dày và mới, được lão mẹ gửi cho hôm qua.

Đặt ngay ngắn cái ghế trước cổng, mở sách lật lật một hồi ra chiều suy nghĩ mới ngẩng lên phán câu xanh rờn " Tội hầy quay lại "

Câu nói vừa phát ra từ cái mồm kia khiến anh bạn Duy suýt đứng tim mà chết. Bạn đến chơi đã tiếp đũa muộn thì thôi còn đuổi về khi vừa gặp mặt, sao anh lại có thằng bạn độc nhất vô nhị như vậy chứ.

- Ý mày là sao hả, mày có vấn đề gì hả hay nhìn lâu quá hỏng rồi..

- Về đi

- Mày không để tao vào làm chén nước à

- Không thể

- Làm sao

- Từ vi của mày không hợp, không cho phép xông đất nhà tao.

Nghẹn họng nhìn trân trân khuôn mặt đáng ghét kia qua song sắt, thằng này hôm nay lại bị sao vậy nè, xông đất, xông cái đầu hấn a, thời buổi nào còn xem từ vi tìm người xông đất. Số hấn chưa đủ sung sướng sao, còn sợ xúi quẻ cái gì chứ!!!

- Mày hăm vừa thôi, mau mở cửa. Tao chờ mày 15 phút rồi có chút khát nước mau mở cổng để tao uống nước.

- Không thể mở, tội quay lại..

- Mày

Tức giận nhảy lên xe phóng đi mất, tên này khi lấy vợ liền biến chất, đã vô si bây giờ còn vô si hơn. Mẹ kiếp lão gia không cần, lão đi gặp tình nhân bé nhỏ của lão. Hứ

Nhìn theo bóng dáng chiếc xe khuất dạng, anh thản nhiên lật lật quyển sách nghiên cứu. Dò dẫm thêm một lúc thì có tiếng gọi của thằng Hạo từ xa xa...

Hây A Thần, năm mới vui về.

Ngước mắt lên chào lại, Năm mới an lành tiểu Hạo Hạo.

Ngay tức khắc bạn nhỏ Lâm Hạo bỗng rùng mình. Cái gì tiểu Hạo Hạo, thật kinh tởm, tên này sáng sớm đầu xuân ăn phải bả chó sao.

- Buồn nôn

Lại nâng khuôn mặt đẹp trai lên giả bộ " Hạo Hạo à, sao cậu lại nói như vậy "

Sốc toàn tập, tên này đúng là điên rồi, phải liên hệ với đồng nghiệp đưa hấn vào trại mới được.

- Thần kinh

Thu lại dáng vẻ vừa cợt nhả vừa rồi, dờ lại cái giọng ban đầu..,

- Tội quay lại..

Hả, cậu có nghe nhầm không vậy. Vừa nãy hấn nói vậy là muốn đuổi người sao, anh còn chưa có chúc mừng em dâu nữa đấy.

- Cậu không mời tôi vào nhà sao

- Không

- Cậu..

Hứ, đi về. Tên này hôm nay lên con, không chấp, đi gặp tiểu bảo bối vậy. Phải lì xì cho ba mẹ nàng mới được, biết đâu xúc tiến nhanh, hôm sau lại có vợ ôm lúc đi ngủ. Phải biết anh tốn bao calo mới tán đổ nàng đấy. Làm bác sĩ thời gian eo hẹp, không mau mau tìm vợ sẽ thành ế mất, anh cũng đã đầu 3 rồi.

####

Lại tiền thêm một vị khách quý khác tời khỏi, số anh và vợ anh năm nay bình thường, có chút rắc rối. Nếu tìm được người tốt mọi sự sẽ hoá lành không sẽ có biến. Không phải anh mê tín, quá tin vào thứ này mà vì anh thấy nó hay nên áp dụng. Chơi cho vui một lát, cái này hay mà, khiến hai tên kia tức giận anh rất chi là sáng khoái. Thực chất, trong cuốn sách dày này anh chả hiểu gì cả, tại mẹ bảo học hỏi, vâng anh tất nhiên sẽ chăm chỉ học hỏi. Nghịch nghịch một lúc nữa, trêu thêm vài người nữa sau đó anh mới thông thả mở cửa, ôm ghế cất đi, lên phòng kêu vợ yêu dậy sang nhà ba mẹ ăn cơm.

Nhưng mà sao gọi mãi chả dậy, vợ anh dạo này sao mà chăm ngủ, ngủ nhiều đến độ anh còn tưởng cô uống phải thuốc mê. Gọi thế nào cũng chẳng chịu dậy, nếu mà dậy thì cũng mê mèm, làm anh không nở chút nào nhưng vẫn phải bắt cô dậy, còn ăn cơm chứ. Lần này cũng vậy, thấy cô thờ ơ đều đều à, bỗng nhiên còn le lưỡi liếm môi chắc mơ thấy đồ ăn đấy mà. Nhìn nhìn mà anh cũng thấy thèm vậy là cúi xuống hôn ngấu nghiến, đến khi cô khó chịu mới lưu luyến tách ra. Và khó chịu là cô tỉnh táo, còn thẹn thùng lườm nguyệt anh rồi mới chạy vào nhà tắm thay đồ. Tuy cô mang thai thời kì này là nguy hiểm nhưng ngoài ngủ quá nhiều ra cũng không có biểu hiện gì ghê lắm. Đặc biệt cô rất ít khi ghen, nếu có thì chỉ cần đem một đĩa xoài chua loét ra thì mọi thứ lại bình thường. Ngày trước khi có bầu cô rất thích ăn ngọt, bây giờ có bầu ngược lại ghét ngọt thích chua, càng chua cô ăn lại càng ngon miệng. Lúc anh thử ăn một miếng thôi là tái cả mặt chua thế mà cô vẫn ăn được. Không chỉ ăn uống thay đổi mà đầu óc cũng thay đổi. Cô rất thích chọc phá người khác, thích cười trên nỗi đau của họ. Mà nguyên nhân thì anh không rõ, anh chỉ hay phá mọi người thay cô. Vợ vui thì trở thành kẻ mặt dày cũng đáng, dù sao anh cũng tự nhận mình không hẳn là người tốt ^ _ ^

***

Vừa vào đến cửa đã nghe tiếng tíu tít của trẻ con, chắc con của mấy cô chú hàng thôi vì gia đình anh theo đầu độc nhất vô nhị mà. Ông bà có mỗi ba, ba mẹ lại có mỗi anh, điều dễ hiểu tiếng trẻ con chỉ có thể là nhà hàng xóm hoặc con đồng nghiệp của ba sang chơi. Vào cửa không ngờ không hề có đứa bé nào, cũng chẳng một người khách nào. Chỉ có một cái TV tinh thể lỏng bự chẳng đang chiếu cảnh trẻ con vui đùa, cười tíu tít cảm ơn người lớn đã lì xì. Thế mà anh cứ tưởng có người đến chơi.

- Ba mẹ xem cái này làm gì, mở hài tết ra mà xem

- Nhàm chán. Thấy bóng con trai và dâu yêu về, hai ông bà chẳng những chẳng cười mà còn đồng thanh kêu nhàm chán. Cái họ đang xem bộ không nhàm chán chút.

- Ba mẹ sao vậy.

Ba Dương khinh thường chẳng thèm liếc mắt tới anh và cô, lại quay ra màn hình tv cười tủm tỉm. Mẹ Dương tốt bụng hơn hết vào mặt anh là thế này...

- Cái nhà to như lâu đài, chẳng có ai ngoài ta với cha anh. Chị giúp việc về nghỉ Tết rồi nên càng vắng vẻ. Từ sáng đến giờ không một ai đến chúc Tết, cảm một bó lì xì đồ chót chẳng thể trao đi. Suốt từ sáng đến giờ chán sắp chết rồi. Phải giả vờ bật cái này lên cho nó có không khí để mọi người tưởng nhà chúng ta rất đông vui. Để mọi người đỡ cười nói rằng nhà mình khan hiếm trẻ con. Vậy đó hiểu chưa hả....

Nghe một tràng dài ca thán của mẹ anh cuối cùng cũng nghiệm ra, ba mẹ anh thật giả dối. Cũng thật hài quá đi, nhìn xem vợ anh vừa cúi đầu vừa nín cười kia.

Thực sự cô rất muốn cười lớn, ba mẹ chồng của cô đáng yêu quá cơ, bật đài có tiếng trẻ con để cho có khí thế. Nhà người ta tiếc tiền nếu phải lì xì nhiều, còn hai lão nhân gia này muốn phát đi càng nhiều càng tốt, hết sạch cũng muốn phát lì xì. Hahaha

Nhìn bộ dáng của vợ chồng trẻ kia ông bà lại càng ngơ ngác, bao giờ tiểu bảo bối mới chào đời đây, ông bà muốn có cháu quá à, hàng xóm xung quanh đây toàn khoác lác với họ về cháu họ giỏi thế nào, oách ra sao. Họ cứ đợi đây mấy tháng nữa ông bà cũng sẽ có cháu để khoe rồi. Nghĩ tới cháu họ lại nhìn nhau sung sướng, tâm trạng lại phấn khởi. Lôi kéo con dâu tắm rửa mặc kệ thằng con trai mặt méo xệch. Ai biểu mày là con trai không đáng yêu như Tiểu Tuyết chứ!!!

####

Đêm đó, cả hai vợ chồng anh ngủ lại nhà ba mẹ luôn. Sáng sớm thức dậy thì sang nhà ba mẹ cô. Cùng ăn cơm đoàn viên với nhau, gần trưa mới mò sang nhà hai thằng bạn. Giống với ba mẹ của anh, anh cũng mừng thọ các bác một cái lì xì thật lớn. Chúc họ năm mới nhiều phước lành, ở chơi một lúc rồi ghé qua nhà riêng của Duy. Vì tính chất của bác sĩ nên Lâm Hạo phải trở về bệnh viện trực ban, tối mới rảnh nên anh đưa cô ghé nhà Duy trước. Bạn bè tụ hội làm bữa cơm, chờ Hạo về rồi liên hoan liên tạo nhà của Duy. Đến nơi không ngờ còn có cả tiểu Xu, nàng này chuyển đến đây ở luôn chắc, có với nhau một đêm xuân là xuân luôn những ngày còn lại. Họ còn không biết xấu hổ cư xử ngọt ngào chồng chồng vợ vợ ngay trước mặt anh và cô đây.

- Hai đứa bay nên phụ phụ khi nào thế???

Nhận được câu hỏi vô cùng dư thừa từ cô, Khánh Du quay sang vợ dứt nốt miếng cam vào miệng vợ rồi mới quay sang đôi vợ chồng nhà người ta khoan thai kể chuyện.

- Ủ, sau ngày hôm đó, khoảnh khắc nhìn ngắm đáng về kiều mị lúc ngủ ngủ say của bảo bối, ta đã đồ quy, ta muốn ngày nào thức dậy cũng có thể

thấy nhìn nàng. (((Sau đó ta gọi cho trợ lý chuyên nghiệp của ta, mang cho ta một bản đăng lí kết hôn để ta điền. Nhân lúc nàng ngủ ta đi điền tên, nhờ chuyên gia sao chép chữ kí của nàng, lấy dấu vân tay của nàng, đem nộp cho mấy lão già ở trên, rất nhanh họ đóng dấu tuyên bố ta là hoa đã có chủ...)))

Về trước cậu bạn Duy nói rất oai hùng truyền cảm, về sau chỉ lí nhí khe khẽ vào tai họ, truyện này nếu mà cô biết thì không bóp chết mình mới lạ, ngày trước còn nói láo là cô say quá muốn nên duyên với anh đấy, cô mà biết anh đây chơi xấu có lẽ bầm bầm anh ra làm thịt cũng nên ý chứ.

Xu xinh đẹp đang ăn trái cây tự chưng ba người kia thì thà thì thut nói cái gì đó. Đều thật có trò gì hay mà không chia sẻ với người ta, đang định tới nghe lén lại thấy họ cười tươi trở lại bình thường. Tên mệnh danh là chồng kia còn nói cái gì bí mật bí mật nha. Chờ xem đến tối không cho ngủ trong phòng nữa.

Hôm nay họ cũng không cầu kì đến khách sạn, lấy đồ ăn tại nhà mở lò nướng. Các chàng trai rất ga lăng đi nướng thịt còn bà bầu và bà sắp bầu thì ngồi lau bát đĩa, ngắm cảnh hoàng hôn buông xuống. Sáu giờ rồi, mọi thứ cũng xong xuôi cả rồi, 15 phút nữa bạn A Hạo của chúng ta mới tới. Nhân dịp chờ đợi, bốn người rủ nhau chơi trốn tìm. Một trò chơi dân gian của người Việt, chỉ có bọn trẻ con mới chơi trò này. Không hiểu sao, bốn cái con người này già đến nơi rồi lại còn có thể chơi nó. Một người chờ đợi ba kẻ khác đi trốn, tìm được ai thì người đó phải làm theo một yêu cầu của người đã tìm ra mình. A Thần sẽ là người tìm còn 3 kẻ còn lại sẽ trốn. Cô thương nhóc con trong bụng nên chui vào nhà vệ sinh, anh bạn Khánh Duy đọc nhất trèo lên cây gạo sau nhà, chị Xu yếu thế hơn không thể trèo cây nên chui vào bụi rậm dưới cái cây đó luôn. Hai kẻ hâm người trên cây người dưới đất liếc mắt đưa tình. Sau khi số 100 được đếm xong Đại Thần của chúng ta đi tìm. Vào phòng khách không có, phòng ngủ cũng không, ra sau vườn cũng không thấy. Đang định trở lại vào nhà tìm thì nghe tiếng sột soạt, liếc ngang liếc dọc anh đã thấy ngay có bóng người sau bụi đậm, thì ra là cô bạn của vợ yêu. Định đi tìm người tiếp theo thì tự dưng có hạt bụi bay vào mắt, hơi rất ngứa cô lên chớp chớp mắt thì lại thấy thằng Duy đang cạp queo cành cây gạo. Ôi trời sao số mình nó cứ bị may mắn vậy nhỉ, hai tên đã bị tiêu diệt, mà còn là hai kẻ vừa kết hôn, đúng là ngốc như nhau mà. Chỉ còn lại vợ yêu thôi, vợ anh thật thông minh đâu có dễ bị bắt như hai kẻ này chứ.

Oán hậm nhìn theo bóng dáng tên Thần kinh, chị Xu bực bội " Tại anh "

Anh bạn Duy vô cùng khó xử, sao lại tại mình nhỉ mình có làm gì đâu.

Ngồi trong nhà vệ sinh mát rượi, chờ mãi chẳng có ai bắt cô khoái chỉ lôi điện thoại ra chơi game. Game thời trang, ngày xưa cô học thiết kế, giờ không có việc gì cần xài đến nên chơi cái game này cho đỡ quên kiến thức. Đang ghép cái váy với vài phụ kiện khác thì cửa phòng vệ sinh bật mở, tưởng mãi là anh làm cô giật mình hoá ra là nhỏ Xu. Khẽ ra dấu im lặng cho nó rồi lôi nó vào trong luôn, tiện thể hỏi thêm ý kiến. Cô đang không biết nên chọn cái nào, đồng hồ hay vòng tay nhỉ.

Đang buồn vệ sinh mở cửa ra lại gặp Tiểu Tuyết, nhỏ này trốn nhà vệ sinh ai mà biết. Đang định kêu lên cho chồng nó bắt nốt nhưng thôi nề tình bạn thân tha cho. Ngồi vào, nó hỏi này nọ trả lời thôi mà cũng thấy hết buồn đi à. Vậy nên ngồi với nó chơi luôn à.

Anh Thần thì cứ tìm mãi chả thấy. Sau vườn, tầng 1, tầng 2, nhà kho, các phòng ngủ, chẳng lẽ cô bốc hơi. Loay hoay một hồi mới nhớ ra còn nhà vệ sinh các phòng nữa chứ. Ra phòng khách trước đã, mở cửa quả nhiên vợ anh ở đây, cả nhỏ bạn cũng ở đây luôn. Họ làm gì mà anh mở cửa bắt được vẫn không biết ý nhỉ.

- Vợ, bắt được rồi

Cả hai cô gái ngược lên giặt mình, anh bắt được rồi.

Lầm lũi chui ra, đúng lúc A Hạo tiến vào. Tạm gác chuyện trò chơi lại họ ra sân bắt đầu tiệc nướng. Một buổi tối tuyệt đẹp chan chứa kí ức. Họ mãi mãi luôn là những người bạn tốt nhất, ánh trăng sáng trên cao kia sẽ là minh chứng cho điều đó. Cạn li mừng năm mới, cạn li vì tình yêu, vì tình thân, vì tình bạn bất diệt...

~~~~<<<<~~~~>>>>~~~~\$\$\$\$\$\$

Mình là LKĐN, mình không biết có ai yêu thích truyện này không nhưng mong các bạn đừng ném đá mình là được^_^ . Vài giây nữa thôi là sẽ sang năm mới, một năm con gà đầy thịnh vượng. Mình chúc các bạn có một năm mới an khang thịnh vượng. Nhiều sức khỏe, nhiều hạnh phúc, nhiều may mắn. Mong mọi điều ước của các bạn sẽ được thực hiện trong năm này. Mình xin chân thành cảm ơn!!!

Happy new year....

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Liên hoan xong, tất cả bọn họ ngủ luôn tại nhà anh Duy. Sáng sớm mùng ba, tập hợp tại nhà ba mẹ Dương, hôm nay đông đủ quá nên hai ông bà cứ cười tít cả mắt. Duy và Hạo cũng đón cả bố mẹ mình tới đây, ba mẹ cô cũng có mặt; tất cả mọi người làm một party lớn quanh hồ bơi, cái hồ này cũng là nơi khá đặc biệt với anh và cô. Các cha các mẹ cứ như lâu ngày không gặp trò chuyện liên thoảng, trên trời dưới đất, balabala... Còn các bạn trẻ thì nhảy múa, ca hát, quẩy tung bùng. Ba ngày tết cứ như vậy qua đi, thời gian trôi quá là nhanh. Đúng là có chuyện buồn thì cảm giác như đã mấy thế kỉ, còn

chuyện vui thì chớp mắt liền qua mau. Còn 4 ngày nữa là hết kì nghỉ phép, tất cả mọi người quyết định đi du lịch, họ sẽ tới đảo Cát Bà, nơi có những hạt cát trắng mềm mại. Ở biển bây giờ chỉ có thể ngắm cảnh bởi thời tiết vẫn còn khá lạnh. Các bố mẹ đều tới khu nghỉ dưỡng vui chơi ca hát, học đường sinh với các ông bà cùng tuổi khác. Xem chừng khá hứng khởi, còn anh và cô đi dạo quanh bờ biển, thưởng thức đồ uống mát lạnh, nhớ lại những kỉ niệm ở biển Lanika, Hawaii. Chắc chắn họ sẽ đến đây lần nữa để thư giãn, bởi họ biết đây có lẽ là một nơi đã đem họ đến với nhau. Trên cổ cô và anh vẫn đang đeo cặp nhẫn ấy, món quà đặc biệt. Đảo Cát Bà rất đẹp, trong lành tươi tắn như Lanika vậy, họ thật có duyên với những bờ biển mà. Hôm nay Lâm Hạo có ca phẫu thuật nên không thể đi với mọi người nhưng ba mẹ Lâm vẫn đi đều, họ chắc cùng ba mẹ Duy, Thần và Tuyết thư giãn tắm suối nước nóng. Ai ai cũng rất thư thái, khổ nhất là Hạo nhưng đó là nghề nghiệp anh theo đuổi, mong ước của anh nên mọi người chỉ có thể tiếc nuối thôi.

Chị Xu và anh Duy thì tự cho đây là tuần trăng mật của mình nên đi mua sắm, chụp ảnh kỉ niệm, còn giả vờ làm thợ sống ở đây đi gỡ lưới bắt ghe, bắt cua...

Tuy mỗi người đi chơi một nơi nhưng mỗi tối đều tập trung tại khách sạn dùng bữa tối cùng nhau. Thời thời khắc khắc đều tràn ngập tiếng cười. Chuyến đi này được kết thúc bằng một tấm ảnh kỉ niệm có mặt của tất cả mọi người, Hạo không có mặt nhưng cũng được thợ chụp ảnh ghép. Một chuyến đi ý nghĩa kéo dài 3 ngày 2 đêm. Ngày cuối cùng của kì nghỉ hầu hết mọi người đi nghỉ đi ngủ, ngủ cho sướng mai mọi công việc lại bắt đầu rồi... Khi ấy muốn ngủ cũng không có nhiều thời gian đâu!!!

Thứ hai đầu tuần, vừa xuống xe cô và ả đã chạm mặt. Như bình thường chào hỏi rồi lướt qua mau nhưng lần này thì khác, cô không rõ sao ả lại nhìn mình bằng ánh mắt như muốn giết người vậy kia. Chẳng bận tâm cô đi vào phòng giáo vụ, lâu không gặp các cô giáo khác mồm lại ngứa ngáy rồi đây, kỉ nghỉ qua cô có rất nhiều chuyện để kể nha.

Vừa nhìn thấy cô, mắt liền đại ra. Chẳng lẽ cô không bị hỏng thai sao, rõ ràng đó là liều thuốc mạnh, cho dù kịp thời phát hiện cũng chưa chắc cứu được. Minh chắc chắn cô ta đã hỏng thai nhưng thực tế hình như là không phải. Mấy ngày nghỉ với ả như địa ngục vậy thể mà trông cô ta lại còn trắng trẻo mập hân ra. Trên mặt sắc xuân phơi phới, không có vẻ u ám vì mất con. Suốt 10 ngày ả không thể nhìn thấy mặt anh, lại còn bị vây bởi lũ ranh con cứ đòi lì xì, nhí nha nhí nhéo điếc cả tai. Còn phải theo hai lão già ở nhà đi khắp nơi, thật nhàm chán. ả chỉ mong sao kì nghỉ này mau mau kết thúc đi nếu không ả sẽ uất đến nghẹn thở mà chết mất. Những tưởng hôm nay tới trường sẽ gặp anh ai dè các cô bảo hiệu trưởng đi họp trên Bộ, lại còn gặp cô ta, nhìn nụ cười kia thật chói mắt. ả hận không thể một dao đâm chết cô và cái thứ rắc rối trong bụng cô. Ông trời đúng là bất công, lúc nào cũng đứng về phía cô ta nhưng lần sau không có may mắn như vậy nữa đâu. Lôi điện thoại ra gọi cho ai đó có vẻ khá mờ ám, không biết ả sẽ làm ra trò gì nữa đây...

Hôm sau, bỗng dưng cô thấy không khoẻ cho lắm nên để anh đi làm còn mình ở nhà nghỉ. Mấy hôm nay cô ói dữ hơn độ trước, cứ thấy nôn nao hết cả người, mới ba tháng mà đã lộ bụng rồi, bé con của cô chắc phải to lắm đây. Trước lúc ra công anh có vẻ rất lo lắng cứ nhất quyết muốn đưa cô tới viện nhưng cô nhất định từ chối. Cô không sao, cô không muốn đến bệnh viện nhiều quá, rất phiền phức. Nhưng mà lúc anh đi rồi cô mới thấy hối hận, tự dưng cô đau bụng quá trời. Chỉ kịp gọi cho Xu Xu, rồi bắt xe tới bệnh viện. Nằm quằn quại trên giường bệnh, cô đau lắm nhưng nhiều hơn là sợ bé con của cô không gặp nguy hiểm gì chứ, nếu bé có chuyện cô cũng không muốn sống nữa. Cô được bác sĩ mát xa bụng, kiểm tra nội soi, chụp chụp rất lâu. Nhìn biểu hiện trên cơ mặt của bác sĩ, cô cũng như bị ám theo lo lắng vô cùng. Không biết có chuyện gì xảy ra đây, nhờ Xu làm gì mà chẳng thấy tầm hơi đâu, cô càng sốt ruột...

- Chúc mừng, tam sinh, cô mang thai tận ba đứa trẻ, đây là trường hợp khá hiếm. Cô cần phải chú ý nhiều hơn. Cô đau bụng có lẽ do lũ trẻ tranh nhau chỗ nằm đấy, vì sinh ba nên bụng cô không nhỏ đâu. Một tháng sau sẽ vượt mặt luôn đấy, ả mà cô nên về bàn bạc với chồng xem chọn phương pháp sinh sản nào. Là bác sĩ tôi khuyên cô nên mổ, như vậy an toàn cho cả ba bé. Nhưng nếu cô muốn sinh thì chúng tôi nhất định cố gắng hết sức. Tôi sẽ kê thêm thuốc bổ cho cô, nhớ uống đúng giờ và ăn đầy đủ chất dinh dưỡng nha.

Lúc bác sĩ nói xong cô vẫn còn ngờ ngợ không rõ chuyện gì, sinh đôi đã hiếm mình còn có thể sinh ba, ông trời cũng quá là chiều cố TTT này. Phải gọi cho anh biết mới được, nhất định anh sẽ xúc động lắm. Ân ngay số một điện thoại đã liên lạc với anh.

- Em yêu, em không sao chứ

- Anh, em ở bệnh viện.

- Cái gì, chờ anh anh đến với em

- Em không sao, em cho anh biết một tin bất ngờ nè.

- Tin gì

- Bác sĩ nói em mang thai ba đứa, ba đứa đó anh.

Bật dậy từ ghế lớn, thông qua cái điện thoại anh hét to khủng khiếp may là không có ai trong phòng.

- Thật

Cười lớn, biết ngay anh sẽ thế mà, thật dễ xúc động quá rồi.

- Em nói đùa anh làm gì, giờ em mệt lắm chắc ngủ ở đây luôn, trưa anh tới đón em nha, anh yêu!!!

Nghe giọng nói mềm mại của cô, ai mà có thể cưỡng lại được chứ, anh thật đang rất hưng phấn, không thể đợi đến trưa đâu anh đi luôn đây, nhưng không thể nói cho cô biết đâu.

- Ok.

- Bye.

Cúp điện thoại chưa kịp hết 1 phút cô đã ngủ không biết đất trời gì rồi.

15 phút sau

Nhẹ nhàng đi vào từ bên ngoài, trên mặt anh bỗng toả ra những tia sáng thật nồng ấm, nhìn mèo nhỏ của anh đang say giấc, tâm tình như tỉnh lại. Trước sự lạnh nhạt của cuộc đời, với anh nhìn thấy cô là một loại hạnh phúc vô bờ. Theo từng ngày từng giờ anh lại yêu cô theo từng khoảnh khắc, anh không cần thế giới này, anh chỉ cần cô.

Quay lại đóng phí nằm viện, anh nhẹ nhàng bế cô ra xe. Ấy vậy mà cô vẫn chẳng hay biết gì, dường như còn cảm nhận được hơi ấm quen thuộc vòng tay ôm anh thật chặt. Nhìn hành động vô hại của ai kia, tim anh lại khẽ xao xuyến. Bảo bối nhớ nha chỉ có thể ngủ trong lòng anh thôi, em là của anh.

Đặt cô nằm trên ghế lái phụ, điều chỉnh ghế ngả ra cho thoải mái, lấy một tấm chăn mỏng đắp lên cho cô. Xong xuôi mới lái xe về nhà. Về tới nhà, kệ mấy thông báo của sở, anh chính thức trốn việc ở nhà chăm vợ.

Lúc tỉnh dậy lại thấy có người ôm mình, ngó sang phải là anh thì đúng rồi, nhưng mà cô nhớ là ngủ trong viện sao tỉnh lại thì ở nhà thế nhỉ??? Hay anh tới đón sớm, thấy cô ngủ ngon quá nên khôngỡ đánh thức. Hửn là thế rồi, cô hơi đói thèm ăn bún bò Huế nha. Không quan tâm anh đang ngủ say, cô khẽ lay lay.

- Anh, anh ơi em muốn ăn bún bò Huế.

Không chịu được giầy vò của vợ nên anh đành đi mua. May ở đây cũng có một tiệm, rất nhanh anh liền trở về.

Nhìn thấy đồ ăn ngon, cô sáng cả mắt. Nhưng mà vừa ăn được hai ba đũa lại thôi, mè neho với anh.

- Anh, em muốn Gà chiên.

- Không được, nó khá nhiều dầu mỡ.

Thấy anh cương quyết như vậy, cô cũng thôi. Lúc sau, lại đòi...

- Em muốn ăn gà chiên aaa, một ít thôi, anh

Trời ơi từ khi nào cô lại thích làm nũng vậy, mà cô làm nũng anh không có từ chối được.

- Một chút thôi đấy.

- Ừ

Lại quay gót đi mua gà chiên, lần này đi hơi lâu, 30 phút sau anh mới trở lại. Thế mà cô lại nói không ăn đâu, anh ăn đi, em no rồi.

Phụ nữ có bầu thật là khó chiều nha. Đó là câu nói anh rút ra trong suốt cả quá trình cô mang thai.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

- Tao sẽ giết chết mày

- Anh là ai

- Tao sẽ giết chết mày

- Ai. Cô hét lên thu hút sự chú ý của những người khác.

Rup...mất tín hiệu

Mặt cô tái đi trông thấy, kẻ nào lại ghê tởm như vậy. Từ khi về nước tới giờ cô dám khẳng định chưa từng gây thù chuốc oán với ai, tất cả mọi người cô đều cư xử rất hòa nhã, làm sao lại có chuyện kì lạ như vậy. Cố trấn an bản thân có lẽ có nhầm lẫn gì thôi... không sao đâu.

Cả buổi hôm đó cô cứ như người trên mây, lúc gặp anh dường như anh cảm nhận được sự lo lắng của cô nên cứ gắng hỏi mãi. Cô sợ anh lo nên cố gắng bình tĩnh coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng sự việc ngày càng trở nên nghiêm trọng hơn, ngày nào cũng có một số điện thoại khác nhau gọi đến muốn giết cô. Khi ấy cô đã phải nói rõ cho anh, không ngờ sự việc còn nghiêm trọng hơn, anh đã báo cảnh sát điều tra. May mắn từ đó sự việc êm xuôi trở lại, cô cũng đã ổn định thần trí, sinh hoạt trở lại bình thường.

###

2 tháng sau

Bây giờ cô đã mang thai được 6 tháng rồi, phải nói cái bụng to như cái trống vậy. Thân hình mảnh mai của cô biến mất không dấu vết, càng ngày càng tròn trịa, soi gương mà cô cũng không nhận ra chính mình nữa. Phải thương ba cục cưng lắm cô mới không có hét lên kinh sợ đó. Thời gian này bác sĩ khuyên cô nên vận động, để cho việc sinh nở. Không không muốn mổ, cô muốn sinh em bé ra, là phụ nữ cô muốn được nếm mùi vị làm mẹ đúng nhất, cô muốn biết các con mình phải ghi nhớ rõ mẹ của chúng đã vất vả như thế nào mới có thể sinh ra chúng. Cô mong chúng hiểu được mọi thứ cho dù chỉ mới chào đời thôi.

Hôm nay anh phải đi họp nữa rồi, ở nhà một mình có vẻ chán nên cô quyết định xuống dưới nhà tản bộ. Trong cái xóm này có rất nhiều trẻ con, nhìn chúng mà cô chỉ mong mau mau sinh con ra, mong được nhìn thấy các cục cưng bé nhỏ của cô. Mãi ngờ ngẩn cô đâm trúng một thằng bé. Trông có vẻ rất buồn, mặt lấm lem bùn đất. Xa xa có bọn trẻ khác đang chơi đùa, có cè cậu bé này bị mọi người kì thị đây. Thương quá!!!

- Cậu bé buồn sao

Ngước đôi mắt to ầng ằng nước lên trả lời.

- Cô ơi, mấy bạn không chơi với con

- Vậy cô chơi với con nha, bên kia có bán kẹo bông cô mua cho con nha

- Dạ

- Chờ cô

Tiến lên chỗ hàng bên kia đường, bỗng nhiên cô thấy trời đất trở nên quay cuồng, không biết gì nữa.

Cậu bé kinh hoàng, thấy cô xinh đẹp biến mất càng lớn hơn. Cô xinh đẹp đâu rồi, ai kia ai kia...

Lúc đi làm về anh rất hí hửng, anh mua được một quả dưa hấu bự lắm, hẳn cô sẽ thích lắm đây. Vào nhà anh gọi mà chẳng thấy cô đâu, tìm khắp biệt thự mà cũng không có ai. Gọi cho mọi người cũng đều nói không biết. Đi xuống nhà tìm cũng chẳng có ai, anh lo lắng quá, cô đi đâu không biết. Hỏi thăm hàng xóm mà chẳng ai biết, bỗng có một cậu bé chạy tới bù lu bù loa với anh.

- Hu..hu..hu chú ơi chị xinh đẹp biến mất đẹp

- Ai cơ

- Chị có cái bụng to to ấy

- Cháu nói sao, sao chị ấy biến mất

- HU HU có một ông già nào đấy rất đáng sợ đánh chị xinh đẹp rồi bé chị ấy đi mất rồi

Mẹ kiếp, cô bị bắt cóc rồi. Khu phố này mà cũng có kẻ ngang nhiên đến bắt cóc. Mà người mất tích lại chính là vợ anh. Khốn nạn, anh mà biết kẻ nào anh thì chúng đừng mong sống. Lần này không thể báo cảnh sát được rất nguy hiểm, vợ và các con anh mà có mệnh hệ gì anh thì, dù có chết anh cũng san bằng cái thành phố này.

- ALO, Phong hả, anh nhờ mày chút xíu được không???

Nhận được điện thoại này với Chu Minh Phong khá là bất ngờ. Dương Thần một giáo viên quen thì liên quan chớ gì tới Phong - đại ca xã hội đen có tiếng nhất cái thành phố này. Thực tế họ là anh em tốt của nhau. Hồi trẻ cả ba Thần, Hạo và Duy hay tới quán bar light uống rượu. Tình cờ gặp CMP, họ gây gổ với nhau, đến nỗi phải đánh một trận quyết một sống một chết. Vụ này khiến bao nhiêu kẻ sống trong tối háo hức, không biết kẻ nào to gan đầu với lão Phong, không biết ai thắng đây nhiều người tin chắc lão Phong sẽ thắng. Tránh rắc rối họ đến nơi khác quyết đấu, ở đó lão Phong đã thua thảm hại,

nhưng cậu ta cũng thật lòng phục anh, bao nhiêu năm nay cuối cùng hắn cũng gặp được đối thủ. Hắn thua nhưng thua chính đáng, hắn coi trọng anh, ngoài đánh nhau họ như thấy cái gì đó khá giống nhau trong mỗi con người họ. Kể từ đó, họ coi nhau như anh em nhưng bắt chợt anh ra nước ngoài học hành. Ở hai nơi khác nhau nhưng họ vẫn luôn giữ liên lạc, tình bạn này cũng đã 10 năm rồi. Thời gian không gặp mặt, hắn vẫn vui chơi cùng hai tên kia, hắn rất may mắn quen được nhiều người nghĩa khí như LH VÀ VKD. Tuy không có quan hệ gì nhưng bốn người họ như ruột thịt vậy, hắn kém ba người kia một tuổi nên gọi họ là anh. Bây giờ mỗi người một việc, thời gian gặp mặt ít đi, hắn cũng đang cố gắng xây dựng tổ chức này hùng mạnh hơn, Hắn không phải không nghĩ nên đi theo con đường trắng sáng mà là hắn không hợp nên dù rất trẻ nhưng thể lực hắn trong thế giới hắc ám khá tốt. Hắn đang nghỉ ngơi với người đẹp bên hồ thì nhận được điện thoại của anh, nói không bắt ngờ là giả rồi.

- Anh à, lâu ngày không gặp.
- Ủ, nhờ chú chút chuyện
- Sao còn có chuyện anh không thể làm được được sao
- Đùng đùa, mẹ kiếp có kẻ dám bắt cóc vợ anh

Choang li nước vừa đưa lên miệng cậu liền trượt tay rơi mất..

- Kẻ nèo to gan như vậy.
- Hiện tại anh không rõ, chú giúp anh được không, anh không tin tưởng lú cóm cho lắm.
- Được. 10 phút nữa cho anh biết kết quả.
- Cảm ơn chú
- Anh em đừng nói thế.

ALO, thằng Lí, điều tra cho tao vụ bắt cóc ở khu XXX. Trước 10 phút, tao muốn biết mặt thằng ra tay.

OK lão đại, khu ấy khá nổi tiếng rất nhanh có kết quả.

Tốt

Rình rình rình, rất nhanh màn hình điện thoại hiện thị một khuôn mặt, tên tuổi, chỗ giam người, gia đình hắn..

Vừa nhìn thấy khuôn mặt xấu xí kia, CMP tái mặt ném chiếc điện thoại đời mới vào bể bơi. Chó chết, hắn ăn nói làm sao với anh đây, kẻ bắt cóc chị dâu là thằng Vẹo, thằng đàn em cút chó vừa được anh tha chết cho. Thằng đây ăn cắp tư liệu của anh bán cho kẻ khác, nể tình lắm anh mới tha cho cái mạng chó của hắn, không an phận còn đi làm du côn, si nhục giới xã hội đen. Lần này nhất định chính tay hắn sẽ xử đẹp nó.

Phóng chiếc xe vun vút trên đường, lao nhanh tới chỗ hẹn. Gặp mặt anh, hắn thực rất khó xử, dù sao cũng là tại hắn quân đàn em không tốt. - Phong, thế nào.

- Anh, em dẫn anh tới chỗ chị dâu.
- Cảm ơn, nhanh một chút, anh lo có chuyện không hay, cô ấy còn đang mang thai.
- Vâng

Ừm, khó chịu khi à đàn bà này cứ ngủ mãi, thằng Vẹo sai lũ em tạt nước vào mặt cô. Nước lạnh thấm qua từng tế bào, nó khiến cô tỉnh táo hơn bao giờ hết. Nhìn khung cảnh xa lạ, một nơi tối tăm thối hoắc mùi xác chết động vật; nó khiến cô như muốn ngهن lại lần nữa. Nơi này thật quá là kinh tởm, tại sao cô lại ở đây cơ chứ, tay chân nhừ mỏi quá đi, anh đâu rồi không biết, cô mệt quá à...

- Nhìn đủ chưa

Giật mình, tiếng ai vậy. Nghe thật quen tai như đã nghe thấy ở đâu rồi.

- Điếc à, tao hỏi mày đó
- Ông là ai
- Quên tao rồi sao, tao đã hỏi thăm mày suốt bao nhiêu tháng mà.

Sững sột, lão ta chính là người gọi điện nói sẽ giết cô. Chính xác thì cô bị bắt cóc rồi, nhưng cô không hiểu cô không quen ông ta, ông ta bắt cô làm gì

chứ.

- Ông bắt tôi làm gì

- Ha ha ha, bắt mày, làm gì. Con đàn bà ngu ngốc, có người muốn mày chết mày cũng không biết.

- Ai cơ

- Câu này đợi khi nào mày chết rồi sẽ biết thôi.

- Ông..

- Cảm ơn. Thằng Tám lấy tao cái giẻ nhét vào mồm nó. Thằng Chín mang đồ nghề tới, phải mổ bụng à lấy em bé thôi.

Sợ hãi tột độ, bọn người này là ai vậy. Chúng thật ghê tởm sao có thể có thể làm thế cơ chứ

- Không... Đừng làm hại con tôi

- Nhét đi, tao điếc tai quá.

- Ừ ừ ừ.

- Tốt rồi, mài dao đi. Nhớ mài cho sắc vô, lấy cái thùng để đựng sản vật nữa. Ha ha ha

- Ừ ừ ừ

- Đại ca, đồ nghề xong rồi, mời anh.

- Tốt, hôm nay có dịp làm bác sĩ tao sẽ thể hiện tài năng cho mấy đứa xem. Bệnh nhân của ta ta đến đây.

Giương mắt nhìn lão đang bước tới gần mình, cô kinh hãi. Cô sợ quá, chưa bao giờ cô thấy cần anh như lúc này. Anh đâu có biết cô và con sắp chết không??? Cô khóc, sợ quá mà lệ tràn khỏi bờ mi. Cô phải làm thế nào để bảo vệ các con đây??? Cô không muốn chúng chưa nhìn thấy mặt trời mà đã phải chết. Cô muốn con nhìn thấy ba chúng, cô muốn nhìn thấy ba của chúng. Anh ơi..

Thần kinh tê liệt, cô không còn ý thức được gì nữa chỉ thấy hơi rát rát nơi vùng bụng. Có lẽ cô chết rồi, cô không thể gặp anh lần cuối. Anh à, mong kiếp sau lại làm phụ thê.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

- Người nhà bệnh nhân TTT.

- Tôi, cô ấy sao rồi, lũ trẻ sao rồi.

- Ổn cả rồi, vết rạch khá nông, lại không trúng nơi nguy hiểm chỉ là do hoảng sợ quá mà ngắt thôi. Con của hai vị vẫn ổn, chúng là những đứa trẻ kiên cường. Cho dù nguy hiểm vẫn luôn bên mẹ. Cô ấy chỉ cần tĩnh dưỡng ổn định lại tâm trạng, điều hoà cuộc sống vui vẻ như trước thì sẽ êm đẹp lại thôi. Ba bốn tháng nữa có thể gặp bọn trẻ rồi

Nghe lời tâm tình của bác sĩ, tảng đá lớn cuối cùng cũng hạ xuống. May quá cô vẫn ổn.

- Cảm ơn bác sĩ, tôi có thể vào thăm chứ.

- Được

- Cảm ơn.

Mở cửa phòng bước vào, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô, trái tim anh như bị ai đó bóp vậy, đau đến tắc thở. Nắm chặt bàn tay mảnh mai của cô, hôn lên vàng trán xinh đẹp đầy xót xa, tự trách.

- Em à. Anh xin lỗi, anh không tốt không bảo vệ được em và con. Chỉ duy nhất lần này thôi, chuyện như thế này sẽ không xảy ra nữa đâu. Vợ yêu, cảm ơn em và con đã không bỏ mặc anh. Anh yêu em. Trái tim bé bỏng của anh.

~~~~ Trong cơn mê sảng như là nghe thấy tiếng lòng của anh, cô gắng gượng động đậy. Cố gắng nâng mí mắt nặng trĩu ra, vất vả lắm cô mới thấy cảnh quan trước mắt.

Khung cảnh này lại thay đổi rồi, không còn đen nữa toàn là màu trắng thôi. Đây là thiên đường hay địa ngục vậy nhỉ... tay cô đau quá.

Nhận thấy tay cô động đậy, ngửa mặt dậy, cô tỉnh rồi.

- Vợ à
- Chồng ơi, em còn sống sao???
- Không em chết rồi, anh cũng chết rồi...
- Thật sao, hu hu hu

Khờ quá đi, hôn lên những giọt nước mắt của cô.

- Đừng khóc anh sẽ đau
- Nhưng mà anh chết theo em làm gì???
- Vì em là trái tim của anh. Tim ngừng đập, linh hồn và thể xác sẽ chết
- Anh ngốc quá
- Ừ~~~~
- THÔI.

Giật mình, cặp bạn trẻ đang tình nồng ý đậm quay sang tìm tiếng nói vừa phát ra. Chỉ thấy ở phía cửa rất đông người.

Rồi từ đâu một cái con người lạ hoắc chạy tới ôm cô.

- Tiểu Tuyết, tớ xin lỗi. Tớ không tốt không tốt đã bỏ mặc cậu.

Cô sốc toàn tập, đừng bảo cả nhà cùng chết nha. Mà kẻ đang ôm cô là ai vậy, trông như xác chết ai cập vậy. Quán khăn kín mặt luôn.

- Cô là...
- Tớ là Xu nè...
- Xu sao cậu trông kinh dị vậy
- À không sao chỉ là bị tai nạn thôi.
- Không sao thật chứ
- Thật. Mọi người còn sống sao.

Trước câu hỏi của cô ai cũng thấy buồn cười.

- Sống. Em vẫn còn sống thằng chồng em trâu thôi. Thế mà cũng tin. Khánh Duy lên tiếng, sau đó đỡ Xu dậy, nói nhỏ với cô. " Em tốt nhất nên nghỉ ngơi đang hoảng, đừng có chạy lung tung không lại bị xe tông "

Cô nàng tiểu Xu khề đỏ mặt, giận dữ. Trước hành động ăn vạ của cô ai trong phòng cũng cười lớn. Lâu rồi chưa có vui như thế. Hai ông bà nhà anh và cô rủ nhau đi du lịch, anh sợ họ lo lắng nên không nói chuyện của cô cho họ biết. Chỉ có ba mẹ Duy và Xu ở đây thôi. Tiểu Xu bị tai nạn xe nên không biết tình hình của cô, điện thoại vì tai nạn cũng hỏng mất. Lúc biết chuyện đã rất lo lắng, vừa được đi lại cô vội chạy tới thăm cô mặc cho hai gia đình thót tim chạy theo. Cứ như định mệnh của hai con bé vậy, cùng một thời điểm đứa bị tai nạn đứa bị bắt cóc. Thật may là đều không sao, cũng là trong họa có phúc. Cảm tạ đấng tối cao nhân từ...

Nằm viện khoảng một tuần, cô được trả về. Tuy mọi chuyện đã qua nhưng sự việc này đã gây tổn thương rất lớn đến tinh thần của cô. Rất nhiều đêm cô nằm mơ thấy lão ta rồi khóc thét lên tỉnh giấc, khi ấy anh rất tức giận. Chỉ hận trả thù lão quá nhẹ, hôm ấy anh chỉ đánh gãy đôi tay dơ bẩn của lão rồi vứt lão cho Phong xử lý, còn mình thì đưa cô tới bệnh viện bởi anh sợ chậm một giây thôi anh sẽ mất cô mãi mãi. Nhìn cô như vậy anh rất lo, tinh thần cô thế có nên đổi sang mổ không, nghe nói đẻ con rất đau, anh sợ cô không chịu được. Nhưng nói thế nào cô vẫn muốn sinh con, anh chỉ đành vậy nếu cô khó sinh thì mổ sau đấy cũng được. Vì để cải thiện tâm tình của cô nên anh xin nghỉ phép 1 tuần, giao công việc cho hiệu phó, đưa cô tới cô nhi viện Hope. Ở

đây, khung cảnh tươi mát, khí hậu trong lành, nhiều trẻ nhỏ thiếu tình thương sống với nhau rất hạnh phúc. Đến đây cho dù là ai cũng sẽ thấy hạnh phúc, chỉ cần bắt gặp một nụ cười ngây ngốc của bé nào đó bạn sẽ thấy tràn trề sức sống, quên đi âu lo phiền muộn. Quả thực anh thấy mình thật sáng suốt khi đưa cô tới đây.

- Thần, lũ trẻ đáng yêu quá. Em đi chơi với tụi nhỏ được không???

- Được nhưng cẩn thận em gần 7 tháng rồi đấy.

- OK

Tìm đến cái ghế đá dưới gốc cây gần đó, cẩn thận quan sát cô. Vợ anh kém anh có 2 tuổi thôi nhưng mà con nít lắm, phải trông chừng cẩn thận mới được.

***

- Các con chơi gì cho cô chơi cùng được không???

- Dạ. Cả lũ trẻ thấy có chị xinh xinh hỏi chơi cùng họ liền đồng ý ngay.

- Các bé đang chơi gì đấy.

- Chơi bịt mắt bắt dê.

- Oa, vậy cô là dê hay bịt mắt đấy!!!

- Cô xinh đẹp bịt mắt bắt tụi cháu đi.

- Được.

- Xong rồi cô tới bắt đi...

Khung cảnh trước mắt tuy buồn cười nhưng lại rất hài hoà. Một cô gái bụng thật lớn, như "ông Thọ Tinh" vậy, bị bịt mắt hai tay khua khuỷu giữa không trung vẫy bắt lũ trẻ nhỏ. Tiếng cười giòn tan hoà vào không khí mang đến một cảnh sắc đẹp như tranh vẽ. Nụ cười của cô gái trước mắt khiến tim ai đó tan chảy, khoảnh khắc này thật lâu thật lâu về sau anh ấy vẫn nhớ tới.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

- Lão đại tôi sai rồi, xin người tha cho

-...

- Lão đại, xin người...

- Sao, làm ra cái việc đó mày sung sướng lắm mà. Mày giỏi như vậy thì cũng nên biết có ngày sẽ như thế chứ.

- Em biết em sai rồi.

- Sai, nói nghe mày sai ở đâu.

- Dạ em không nên bắt cóc cô ta.

- À

- Không nên mở bụng cô ta.

- Rồi

- Không nên nhận tiền để giết cô ấy.

Chát...Không thể chịu nổi con chó này nói thêm cái gì nữa.

- Mày lấy anh cái khăn tay, bắn chết.

Ngược cặp mắt đáng sợ lên nhìn kẻ đang ra sức lau tay kia hấn phần hấn. Cặp mắt hấn trợn lên long sòng sọc gần từng tơ máu, hấn đang nén đau đớn, đôi tay vốn lành lặn của hấn bị thẳng rang con kia đánh gãy mất rồi, nếu không nhanh tới bệnh viện bó thạch cao không sớm thì muộn cũng tàn phế. Vậy mà hấn còn bị thẳng chó trước mắt sai lũ cầu lúc nào cũng dạ dạ vâng vâng nghe lời hành hạ. Chúng coi lão như súc vật vậy, không để lão nghỉ lúc nào khắp người lão giờ không có chỗ nào không tím tím xanh xanh. Nhìn không nhận ra hình người luôn, nếu tiếp tục có khi lão sớm về chầu ông bà mất. Mẹ kiếp lão làm ăn kiếm tiền đã động gì tới thằng Phong này đâu mà hấn hành hạ lão thế này.

- Mày biết mày sai ở đâu chưa.

- Dạ em không biết.

- Đánh nó

- Dạ thôi em biết rồi

- Nói, cô ấy là bồ đại ca ạ

- Đánh chết nó cho tao

- Đừng mà đại ca

-...

- Đại ca em chết cũng được nhưng em muốn biết lí do được không ạ. Hấn phải tìm cách kéo dài thời gian mới được, mẹ kiếp lão đau quá, đau đến mất tri giác rồi.

- Ok. Nghe cho rõ từng lời tao nói đây. Cô ấy là chị dâu tao, là vợ của anh trai tao, là người anh tao yêu nhất. Mày đã phạm phải một sai lầm quá lớn đó là bắt cóc chị ấy. Mày rơi vào tay tao là còn nhẹ đấy, mày mà rơi vào tay anh tao chắc mày sớm lên bàn thờ rồi, à không tao chỉ sợ người ta không biết mày chết rồi để thấp hương ý chứ.

Rùng mình, lão có nghe nhầm không. Trông thẳng đó thư sinh như vậy có thể làm gì chứ. Ngược lại lão sắp đau đến chết thật rồi đây, lão muốn gặp bác sĩ ngay bây giờ.

- Biết ngay mày không tin. Thằng Tân lấy anh cái ghế, ngồi đây anh kể tiểu sử của anh trai anh cho mà nghe.

- Vâng nhưng mà có một chuyện em rất thắc mắc.

- Sao

- Dạ anh có anh trai bao giờ vậy ạ.

Cốc. "Ngu, anh kết nghĩa gọi là anh trai có được không".

Ôm đầu đau đớn, tự dưng hấn thấy mình ngu thật, hỏi đại ca làm chi rồi bị ăn cốc, cái này phải sung mấy ngày mất.

- Được ạ, em đi lấy ghế ạ

- Tốt

Lúc sau, bạn nhỏ Tân ôm một chồng ghế lớn đi vào, đại ca Phong cũng phải trở mắt nhìn, bảo nó lấy có một cái, vác vào liền một đống.

- Mày lấy chi nhiều thế.

- Dạ đại ca nói kể tiểu sử của anh trai. Chúng em lấy cả ghế cho mình để nghe cho nó rõ ạ, tránh lúc đứng lâu mỏi ạ.

- Ra vậy, chúng mày cũng nhiều chuyện nhỉ. Ngồi nghe cho rõ cơ.

- Tất nhiên

Choáng, quả nhiên anh chiều bọn này quá hoá hư. Chúng nào giống xã hội đen ngoài bộ quần áo đen toàn tập, chúng giống mấy bà bán hàng ngoài chợ hơn kia.

- Thôi đừng có mà vớ vẩn, trối lão vào cái cột kia, vác ghế tới đó. Anh kể cho nghe, huy hoàng lắm.

*** Không phải anh chiều lũ đàn em đâu, chúng bắt chước anh đấy, khoản nhiều chuyện ý mà***

#tiểu sử anh trai lão đại (Đây là cuốn sổ ghi chép siêu việt của cậu bạn Tân, luôn ghi chép những sự kiện rất đặc biệt. Hôm nay ngồi viết tiếp, tiểu sử anh trai lão đại)

Chuyện thế này...

Sự kiện 1: Hoàn cảnh gặp gỡ

Anh và lão đại quen nhau từ 10 năm trước. Khi ấy anh 20 và lão đại 19. Trong một sự kiện hết sức đặc biệt lão đại và anh đã quen nhau, rồi trở thành anh em tốt của nhau.

Sự kiện 2: Cuộc đời của anh trai lão đại.

~~~~ Vốn sở hữu một khuôn mặt khá điển trai, anh được phái nữ rất yêu mến. Có một lần anh đang uống rượu có một cô gái phải nói là đẹp bốc lửa tiến tới tán tỉnh. Trước sự quyến rũ như vậy ai mà nỡ chối từ, anh rất ga lăng uống rượu cùng cô ta. Nhưng có một sự thật rất đau đớn, sau khi cô ta say mềm anh liền vứt ả cho thằng Kim - ôsin cao cấp của anh ấy đánh chén. Hôm sau, ả tỉnh dậy đã khóc thét lên rồi chạy mất khỏi cái đất nước này.

- Sao cô ta lại khóc thét vậy đại ca.

- Vì thằng Kim đó xấu ngang Thị Nở trong truyền thuyết.

- Hahaha...

- Chuyện xảy khi anh ấy tròn 20 tuổi.~~~~

~~~~ Năm 21 tuổi, anh ấy sang Pháp du học.

- Vốn là ma mới hay bị bắt nạt. Anh bị một thằng học dốt nhất lớp xem thường. Nó thường nghĩ nhiều cách làm anh mất mặt, anh nhịn. Nhưng lúc không chịu được nữa anh đã phản ứng lại. Anh ấy biết thằng đó sợ gián, một lần tình cờ anh bắt được một con đang bay, anh cho vào cái hộp, nghiền nát phần thân, phần đầu để lại. Hôm gặp thằng đó trên lớp, anh đã nhân lúc mọi người không chú ý, nhân lúc thằng đó đang ăn bánh há cái mồm như lợn thả con gián đặc biệt được anh chế biến vào. Thằng đó ăn phải nhưng nhanh chóng nhổ ra, phát hiện là gián đã tăng xông mà ngất nhập viện khoảng ba ngày hồi sức, hai tháng để điều trị tâm lý.

- Ôi, không biết có vị gì nhỉ???

- Mày ăn thử rồi biết

- Thôi, chắc ghê lắm, sao mà anh ấy ác thế

- Thế đã là gì, nghe tiếp.

Lại một lần khác cũng có một kẻ ngang nhiên chặn đường về của anh ấy. Một mình anh ấy đấu tay đôi với

năm thằng, còn thằng cầm đầu bị anh ấy treo lên cột điện suýt chết vì bị điện giật...

Hôm sau thằng đó kêu thêm người đến trả thù, anh ấy liền nộp đơn lên trường. Thằng đó bị trường đuổi học, không một trường nào thèm nhận nữa...

- Sau lần ấy cuộc sống của anh ở xứ lạ rất bình yên trôi qua. Lúc tốt nghiệp đại học anh đã 25 tuổi rồi. Anh ấy học nghề quản trị kinh doanh, được rất nhiều công ti bên đó giữ lại làm việc. Nhưng anh ấy từ chối, cũng không về nước. Biết anh ấy ở bên đó làm gì không???

- Làm gì ạ

- Đi làm ở quán ba.

- Ôi trời, làm trai ý ả.

Bốp, anh tao mà đi làm trai à.

- Dạ, thế làm gì ở đấy vậy anh.

- Chơi

- Chơi sao

- Phải, tao cũng không rõ chi tiết lắm chỉ nghe anh ấy quen một thằng gì mà nổi tiếng lắm, anh đến đấy chơi với thằng đó, được thằng đó dạy cho cách pha chế rượu, chế tạo vũ khí và bom nguyên tử, cả thuốc độc nữa...

- Ôi trời, anh ấy học mấy thứ đó làm gì.

- Anh ấy nói học cho biết, mà chế thử bom xem thằng nào đáng ghét áp dụng thuốc này xem có nổ thành cái dạng gì... Hình như cũng có mấy người được thử rồi, chết mất xác luôn. Có người uống phải độc của anh ấy còn bị đứt mạch máu chết trong vòng vào giây....

Đứt câu ai ai cũng vuốt mồ hôi hột. Triệu chứng của bệnh rãnh.

- Vậy anh ấy chắc đang làm trong quân đội ă, biết lắp súng còn lắp bom nữa mà...

- Không, anh ấy làm thầy giáo

- Thầy giáo, người ý mà cũng có thể trở thành thầy giáo sao ă.

- Ủ, cái này tao cũng thắc mắc. Anh ấy học cái này cái nọ nhưng sao lại làm giáo viên nhĩ... Đúng là lưu manh giả danh tri thức. Không biết chị dâu có biết một mặt này của anh tao không nhĩ???

- Chắc không đâu

- Sao chúng mày biết

- Thì anh xem, thằng cha Vẹo kia tác thờ rồi.

- Chết rồi.

- Vâng, lão về chầu trời rồi.

- Đúng là yếu vía. Tao chỉ chém gió thôi mà. Mang lão đi chôn đi, gọn gàng vào.

- Dạ, vậy từ nãy tới giờ đại ca chém gió sao.

- Đúng đó chứ mày nghĩ anh tao sao.

Lần này thì rét run luôn, lão đại của của bọn họ thật kinh tởm, chỉ kể chuyện thôi mà cũng có thể giết người... Thế mà "mày rơi vào tay tao là còn nhẹ đấy", nhẹ thật chết vì bệnh tim thôi mà.

~~~~ Alo, anh- thằng kia chết rồi. Em xin lỗi anh một lần nữa, là tại em quản đàn em không tốt.

- Không sao. Chị mày ổn rồi, anh cũng phải cảm ơn mày đã giúp anh.

- Không có gì, nhưng có vẻ chuyện này còn kẻ đằng sau. Bởi vì theo em biết thằng này nhận tiền làm việc. Anh nên cẩn thận, em sẽ điều tra xem kẻ đằng sau là ai.

- Ok. Giúp anh

- Hôm nào gặp.

- Ủ, kêu cả hai tên kia nữa.

- Ok.~~~~

Cúp điện thoại, xem ra sự việc này không đơn giản. Rất cuộc ai lại ác độc muốn giết vợ anh cơ chứ. Bất luận là kẻ nào, hấn cũng đừng mong động vào vợ anh lần nào nữa. Đây là lời cam đoan, là sự tự tôn của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Ở một nơi khác trong thành phố Trong căn phòng xa hoa của một khách sạn 5sao, có một con đàn bà ác độc đang ra sức đập đồ đạc bên trong.

- Mẹ kiếp, lại thất bại, thuê cả côn đồ cũng thất bại. Con nhỏ đó có gì chứ tại sao lại may tới như vậy.

Choang...

Choang...

- Ông trời, ông nhớ lấy. Con nhỏ đó phải chết, phải chết. Nó sống tôi chết, tôi sống nó tuyệt phải chết. Bởi vì đời này chỉ có Hồ Âm tôi mới xứng đáng với Dương Thần. Bởi tôi si tình nhất, tôi yêu anh nhất, tôi đợi anh 10 năm rồi. Aaaaaa

Roẹt, một đường rạch mới lại xuất hiện cánh tay. 10 năm trôi qua mỗi lần ả nhớ tới anh ả lại rạch một đường, đến nay vết thương mới chồng lên cũ rất xấu xí, không còn giống đôi bàn tay xinh đẹp ngày xưa nữa rồi. Ngày nào dù nóng hay lạnh ả cũng mặc áo dài tay, ả sợ nếu thứ xấu xí này lộ ra không ai dám tiếp xúc với ả nữa. Rồi khi ba mẹ ả biết chuyện ngày nào cũng tìm đối tượng cho ả. ả ghét nó, ả muốn anh cơ, nếu đối tượng là anh thì thật tốt. Nghĩ vậy ả tức giận, nếu không có Hạ Linh Linh thì có lẽ anh đã là của ả thì lâu rồi. Vậy mà Hạ Linh Linh vừa đi từ đâu một kẻ ăn cướp TTT đến quyến rũ anh. Con này còn ghê hơn cả HLL nó khiến anh u mê khờ dại cô là ai cũng không nhớ. Thật đúng là chó mà. TTT mày nhớ lấy, tao sẽ cướp anh về. Anh là của Hồ Âm, chỉ có thể là của Hồ Âm thôi..

Hai ngày sau

- Alo, anh tới bar Room đi, em điều tra được một việc khá thú vị.

- Ok

~~~~ Vợ ơi, anh có việc. Em đi ăn với bọn trẻ nha, cẩn thận các bé cưng.

- Vâng, em khoẻ lắm anh không cần lo.

Chụt

- Anh đi đây~~~~

Quán Room ban ngày khá yên tĩnh. Từ xa đã có phục vụ dẫn anh vào phòng vip.

Phong đang rót rượu thấy anh liền nói: Đợi chút, hôm nay anh Hạo rảnh nên cũng đến. Anh Duy hình như đang tổ chức hôn lễ thì phải, nhưng cũng tới

- Ủ. Thăng Duy thế mà ghê, vợ vừa ra viện đã tức tốc làm lễ cưới rồi.

- Hahaha. Các anh lấy vợ gần hết rồi, chỉ có em là chẳng ai thèm ngó ngang tới.

- Mày lại bốc phét. Muốn lại chả có cả rở ý chứ. Chủ yếu chưa có nàng nào khiến chú mày lệch nhịp thôi. Chỉ sợ đến lúc ý rồi còn gấp hơn cả thăng Duy.

- Phải đó.

Lâm Hạo mở cửa phòng thấy chuyện hay liền nhào vô bốc phét.

- Chắc vậy.

- Anh Hạo thế nào sao không dẫn người yêu ra mắt anh em vậy.

- Mày vô văn, anh làm gì có ai.

- Thật không, tao thấy dạo này mày khác khác sao ấy. Tươi rồi ra, như vớ được vàng vậy đó.

- Biểu hiện rõ vậy sao

- Rõ lắm. Lần này là lời của Duy, mới tới luôn.

- A, đầy đủ hết rồi. Lâu lắm rồi mới gặp nhau, hôm nay không say không về đó nha mấy anh.

- OK.

- Nào nói tiếp chuyện anh Hạo, sao cho xem dung nhan nàng nào, con cái nhà ai mà ai của được bác sĩ khó tính của em vậy.

- Mày đùa anh. Dịp khác dịp khác. Ở mà nói chuyện của em đâu đi, sao rồi. Thời gian này tao bận quá, xin lỗi anh em nha.

- Không sao, hôm nay đến đây để nói chuyện đó đấy. Phong nói xem kẻ nào vậy.

- Đúng đó, tao muốn biết bạn của vợ tao bị lừa nào ghét bỏ.

Khinh. Một câu em yêu, hai câu vợ yêu, giờ còn bạn của vợ tao. Cả lũ khinh ra mặt nhưng không vấn đề gì, Vũ Khánh Duy không nhắc thì thôi đã nhắc

là phải kể đến da mặt dày hơn da trâu ý chứ.

Phong lôi một sấp ảnh ra đưa cho tất cả xem.

- Các anh nhìn xem có quen không???

Cả ba người mỗi người một tấm quan sát, ảnh chụp rất rõ nét. Trong ảnh là một lão khoảng gần 40 tuổi đang bắt tay vui vẻ với một cô gái trông rất khá, đáng người lại bốc lửa vô cùng. Xem tấm đầu anh không nhận rõ ai vì ả đeo kính đội mũ, đến mấy tấm cuối cùng khi ở nhà xe thì hoàn toàn rõ ràng, đây chính là cô giáo mới của trường anh đây mà. Cô ta là thủ phạm sao...

- Đây là giáo viên trường anh. Cô ta là thủ phạm sao.

Không ngạc nhiên cho lắm, xem tư liệu cũ anh đã hiểu tất cả. Chỉ có anh trai của anh là không biết gì cả mà.

- Phải đó. Anh biết tại sao cô ta muốn hại chị dâu không???

- Sao

- Tại anh đó, đào hoa quá mà.

- Anh, anh đâu quen cô ta đâu.

- Thần này, cậu quen đó. ả chính là bạn của HLL. Hạo nói

- Cái này ả cũng từng nói qua

- Tớ nhớ rồi, ả là bạn học cũ của chúng ta. Nhớ năm ấy, mấy bé người yêu của tớ hay nhắc đến ả. Nói ả yêu thầm cậu, luôn tìm cách hạ Linh Linh để tiếp cận cậu. Tớ tưởng chuyện đàn bà nên không quan tâm, dù sao thời điểm đó cậu cũng sắp đi du học.

- Có chuyện vậy sao.

- Đúng đó anh. Theo tư liệu thằng Lí đưa cho em, còn ghi rõ cách ả hại Linh Linh. Cách ả tiếp cận anh, tìm cách gây sự chú ý của anh mà quan trọng nhất là vì sao ả yêu anh cơ.

- Vì sao. Bạn nhỏ Duy thắc mắc

- Em kể cho. Đó là vì anh đã bế ả ta tới phòng y tế. ả cảm động rồi yêu anh từ cái giây phút đó, không quên suốt bao nhiêu qua, tính đến nay khoảng hơn 10 năm. Một tình yêu thật kinh điển suốt 10 năm mặc cho nam chính không hề hay biết

- Oa, ngưỡng mộ bạn Thần thật đó, có người yêu mình sâu sắc suốt 10 năm liền.

- Cảm mến chó của cậu lại. Mình nhớ ả rồi. Hôm đó, Duy cậu bị ngã khi đá bóng đó, chỉ xước da thôi nên mình định xuống phòng y tế xin thuốc rửa vết thương và băng dán cho cậu. Lúc đi qua tầng một dãy trước thì thấy ả ngã thẳng đơ giữa sân, chặt vật mãi không dậy được. Lúc ấy mình thương tình nghĩ cùng đường nên bế ả xuống luôn. Tới đó thả ả cho cô y tá, mình lấy đồ liền về ngay. Ai biết giúp đỡ có mỗi thế ả lại không quên được mình cơ chứ. Nếu biết trước tương lại ả sẽ hại vợ mình thì ả có chết mình cũng không thêm quan tâm.

- Ra vậy, nếu thế thì là mình cũng là một những nguyên nhân khiến cậu gặp ả rồi.

- Phải đó. (Hạo)

- Không sao.

- Chưa hết đâu anh ơi. Trước đó ả đã làm rất nhiều cách để hại chị dâu ở trong trường đó. Anh đọc đi

-...

- Khốn kiếp, còn có những chuyện này.

- Vâng.

- Biết hung thủ rồi. Lần này không cần chú giúp nữa anh sẽ tự giải quyết một mình. Cảm ơn đã điều tra giúp anh.

- Không sao, có chuyện gì cứ nói. Em có chết cũng giúp anh

- Phải. Còn có hai thằng bạn này nữa.

- Cảm ơn chúng mày. Anh em tốt.

- Thôi. Uống đi, chuyện này mai nói sau. Hôm nay là ngày vui mà.

- Ok. Cạn li

~~~~~Nói là không say không về nhưng mà họ chỉ ngồi khoảng một lúc rồi về. Không còn như ngày xưa nữa, ai cũng có công việc của mình. Có nhiều thứ bản thân phải lo lắng, phải bận tâm~~~~~

Sau khi trở về từ cô nhi viện Hope, cô lại hoạt bát như ngày xưa chỉ thỉnh thoảng lấm bầm nhớ bọn trẻ ở đó. Anh biết cô ổn nên mừng lắm, cô mang thai được 7 tháng rồi. Sợ ả đàn bà kia làm bậy nên anh không bắt dây động rừng, chỉ là lúc nhìn thấy ả trên trường thì chỉ muốn đến bóp chết ả cho xong. Nhìn cái vẻ thẹn thùng, vô tình hay cố ý động chạm anh, thỉnh thoảng khoe ra chỗ nhạy cảm là anh thấy chán ghét. Con đàn bà không biết xấu hổ. Nếu không xem ít thông tin bệnh tình của ả, biết ả có triệu chứng điên nhẹ thì anh đã cho ả biết tay rồi. Anh phải chờ cô hạ sinh đã, nếu không ả lên con điên sẽ không từ thủ đoạn nào. Trước mắt anh đang nhắm tới chỗ dựa của ả, chính là lão Hồ chủ tịch tập đoàn Âm Âm. Không lâu nữa đâu, khoảng 1 tuần nữa anh sẽ cho cả nhà ả ra đường ăn xin. Hừ

- Alo, tìm được chưa lão Trương.

- Ông chủ, đã tìm được.

- Tốt, nộp cho mấy chú cảnh sát đi kéo họ uống nước chè nhiều quá hại thận.

- Vâng

- Xin chào ông Hồ, tôi là đội trưởng đội càn quét tội phạm ma túy. Có lệnh triệu tập ông mời ông theo tôi đi điều tra. Ông được phép mời luật sư biện hộ mời.

- Cái gì. Tôi làm gì mà mấy người bắt tôi.

- Mời.

- Tôi không đi, đội luật sư của tôi tới đã.

- Bắt đi.

Đội trưởng Nghiêm ra lệnh. Vừa nhận được một tệp hồ sơ đầy đủ bằng chứng phạm tội của lão hồ ly này. Lão buồn ma túy lâu rồi còn nguy trang cái công ti sản xuất đồ nhựa này nữa. Mẹ nó ông tìm bằng chứng lâu rồi nhưng lão này lúc nào cũng có thể có cách lấy trộm mất. Lần này đầy đủ hần nhé, ông sẽ cho lão ngồi tù một gông luôn. Phải cảm ơn thằng nhỏ kia mới được, nó mà làm cảnh sát thì thật đúng là phúc của ông mà.

~~~~ Ông chủ, lão bị bắt rồi. Hình như đang gọi đàn em chuyển tiền sang tài sản mới. Còn nữa lão còn thuê bọn

giang hồ để phòng trường hợp không được thả chạy trốn đó ạ!!!

- Tốt. Thuê lại bọn đàn em đó đi. Chúng ta cùng diễn một màn trốn tù cho vui. Còn nữa tìm cách chuyển tài khoản đó cho vô nhi viện Hope. Nhiều quá thì mỗi cô nhi viện một ít.

- Vâng. Ông chủ còn cần dặn gì không ạ.

- Kêu lũ kia bảo vệ phu nhân chu đáo vào. Phu nhân mà có chuyện tôi vật lông chúng.

- Vâng. Còn nữa vợ của lão thì xử lí sao ạ. Từ lúc chồng bị bắt bà ta đi lo lót khắp nơi giúp chồng đấy ạ. Diễn hình của nữ cường thời hiện đại.

- Bà ta già rồi mặc kệ đi.

- Vâng. Em đi làm việc đây ạ.

- Đi đi~~~~

Rời khỏi thư phòng, anh đi về phía phòng ngủ. Vợ anh đang ngủ ngon lành trong đó, dạo này bụng lớn rồi, anh chỉ cho phép đi lại trong nhà thôi. Có anh mới được xuống nhà tắm bộ, chơi với bọn trẻ dưới xóm. Cái thằng bé lần trước kể chuyện cô mất tích với anh giờ đã là bạn tốt của vợ anh rồi. Lúc nào cũng chạy sang nhà chơi, rõ đáng ghét nó gọi cô là chị xinh đẹp quay sang anh lại là chú. Anh hơn cô có hai tuổi, sao mà bị phân biệt ghê vậy nhỉ!!!

Vén chăn, bò tới chỗ cô. Ôm cứng cô lại cho dù mắc cái bụng bự của cô anh vẫn rất thoả mãn. Xem cái mặt ngái ngủ của cô, sao mà muốn cắn quá cơ. Phải công nhận anh tài nghệ, anh sở hữu một đỉnh lực rất tốt, 7 tháng chưa động cô rồi. Tuy rất muốn nhưng mà vì con anh vẫn nhẫn lại được, còn ba tháng thôi mà. Khi ấy bảo bố ả, các con phải trả vợ lại cho bố nha, bố cho các con mượn vợ bố suốt 9 tháng đấy...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37

Từ hôm cô bị bắt tới nay, anh liền tự viết đơn tự đóng dấu nghỉ để cho cô luôn. Tuy không muốn nhưng không còn cách nào khác. Ngày nào cô cũng ở nhà với một đồng người lạ hoắc. Anh nói đó là bảo mẫu anh đưa về, anh tưởng cô ngu chắc có bảo mẫu nào lại là đàn ông không hả trời. Trong này ước chừng phải có 20 người. 16 người là nam nhân, mặc đồ hoa xanh lét, xanh hơn cả lá cây suốt ngày ngồi trước cổng đánh bài. 4 người khác là nữ nhân, một chị chuyên giặt quần áo, một chị chuyên lau nhà. Một chị chuyên nấu cơm rửa bát và một chị chuyên giả lệnh cho tất cả 19 người còn lại. Ban đầu thấy nhà đông vui nên cô rất phấn khởi luôn tìm cách gặng chuyện để nói. Nhưng mà họ cứ như rờ bốt vậy, chuyên làm việc của mình. Thấy cô tới là "Phu nhân xin vui lòng ngồi lại sofa, cần gì hãy gọi vào số 5, chúng tôi lập tức có mặt". Cái dạng gì, đứng ngay trước mắt mà cũng gọi điện. Mấy người này điên hết rồi, cô kể chuyện này cho anh nghe. Hôm sau mấy chị đó gặp cô liền "phu nhân, không cần gọi điện nữa cứ gọi trực tiếp được rồi. Tôi là chị cả, tên là Bảy; cô gái hay giặt quần áo là thứ hai, tên là Sắc; em ba hay lau nhà, gọi là Cầu; em út có tên Vòng". Chúng tôi là Bảy Sắc Cầu Vòng. Dã man, thật kinh điển.

- Vậy mấy anh xanh lét ngoài kia.
- À, gọi họ là "Này"
- Tất cả sao...
- Vâng thưa phu nhân.
- Nếu tôi gọi thế thì tất cả bọn họ sẽ đều thưa mặt.
- Phu nhân yên tâm, phu nhân gọi rồi nói Này 1 hay Này 2... Thì họ sẽ tự động hiểu thôi.
- Ra vậy. Thế họ làm gì vậy.
- Bảo vệ ạ
- Bảo vệ một ngôi nhà mà có tận 16 người, quá khoa trương đi.
- Bình thường, chúng tôi xin phép đi làm việc.
- Ừ

Không hiểu gì hết, không hiểu gì hết...Thánh thần thiên địa ơi...

***

- Hồ Trạch, bằng chứng xác thực ông còn chối cãi nữa không??? Vứt tập tài liệu ném lên bàn, Nghiêm đội trưởng tức giận nói.

Nhìn từng tờ từng tập hồ sơ, phút chốc mặt lão Hồ trắng bệch. Thằng già Nghiêm lấy cái này ở đâu vậy, những thứ này chẳng phải được ông cất giữ trong két sắt nhà mình sao. Lão ta lấy bằng cách nào cơ chứ... Lần này chết chắc rồi, phải làm sao đây, phải làm sao đây...

- Tôi không rõ cái này lắm, phiền ông nói chuyện với luật sư của tôi.
- Ông không biết sao, lên toà rồi biết. Tôi nói cho ông biết, đây chỉ là một phần thôi. Cái quan trọng hơn tôi cất đi rồi, luật sư của ông cho dù tài giỏi đến đâu cũng không cứu được ông đâu.
- Không đòi nào
- Tôi khuyên ông nên thừa nhận nếu không thời gian ông ngủ trong tù sẽ kéo dài đấy.
- Khôngggg, không có chuyện đó đâu. Tôi chẳng làm gì sai cả.
- Tiểu Văn, nhốt lão vào. Ta chán nhìn cái bản mặt lão rồi.
- Dạ
- Tôi muốn gọi điện thoại, tôi muốn gọi điện cho vợ tôi.

Anh chàng Tiểu Văn quay sang hỏi ý kiến đối trưởng.

- Cho lão gọi

- Đi

***

Đang nhàn nhả uống trà với thầy Phó thì anh nhận được điện thoại của trợ lý Trương, không biết có chuyện gì đây...

- Sao vậy

- Ông chủ, lão hành động rồi. Lão vừa gọi điện cho tên Nhất, khoảng 12 tối nay sẽ trốn trại.

- Đã biết. Tuy cậu làm việc. Nhớ xử lý cái gia sản còn lại kia.

- Vâng

Ngất máy, quay sang tiếp trà với thầy Phó. Tâm trạng anh hiện tại rất hưng phấn, cứ nghĩ lão sẽ yên phận vài ngày không ngờ vừa ngồi có một ngày đã ngo ngoe. Thích thì anh chiều, dù sao đây chỉ mới là bắt đầu. Động ai không động lại động đến anh, họ không biết anh rất an phận đi làm giáo viên sao.

***

Tại khuôn viên nhà họ Hồ, khắp nơi đều là cánh gà bay chó sủa. Sáng sớm, ả vẫn lên trường như bình thường. Đang có tiết học, bỗng nhiên mẹ ả gọi tới nói ba bị bắt rồi. Bắt, sao bị bắt, ả không hiểu gì cả nên vội vàng nhờ người dạy thay chạy về nhà xem xét. Từ cổng ả đã thấy mẹ ả rống lớn kêu gào dữ dội khóc lóc, khóc lóc mãi mới kể hết câu chuyện.

Nghe vậy ả như sét đánh ngang tai.

Công ti của ba sản xuất đồ nhựa có tiếng khắp cả đất nước này. Kinh doanh suốt mấy năm nay có sao đâu, sao tự dưng lại thành ra như vậy.

Công ti bị tố là chi nhánh ở vùng núi, vậy tức là trụ sở chính không sao. Có hi vọng rồi, ả phải giúp cha mình, phải giúp cha.

- Mẹ khóc lóc cái gì, nhanh theo con đi tìm người giúp đỡ. Ngày xưa ba cũng giúp đỡ nhiều người lắm, có khi họ sẽ nể mặt mình mà trợ giúp cho ba.

- Con ơi, mẹ đi khắp nơi rồi. Họ nói sợ liên lụy nên không giúp đâu.

- Sao thế được. Công ti bị tố chỉ là một chi nhánh nhỏ thôi mà. Công ti chính đâu làm sao.

- Nếu được thế đã tốt. Một chi nhánh đấy cũng khiến cho trụ sở chính tán loạn hết cả. Người dân mất lòng tin vào chúng ta, họ không muốn sài sản phẩm này nữa. Các xí nghiệp nhập hàng của ta đều trả lại. Lỗ to rồi con ạ. Ta sắp phá sản rồi. Ta nợ nần chồng chất rồi...huhuhu. Thằng bố mày thật vô dụng, làm việc xấu xa ấy biết bao nhiêu năm mà mẹ không biết. Cứ tưởng ông ấy giàu, mẹ mới thêm lấy ông ấy ai biết ông ấy giàu vì làm cái đó.

- Thôi đi. Con đi xem tình hình sao rồi.

- Đi đi

Toà nhà 5 tầng" Nhựa Hồ Âm"

Bên ngoài công ti

- Xin chào các bạn, tôi là Thư - phóng viên báo tin tức. Hôm nay tôi đang có mặt trước công ti của nhựa Hồ Âm. Như các bạn đã biết chủ tịch công ti này hôm qua đã bị bắt vì tình nghi tàng trữ ma túy. Bên cảnh sát cho hay, ông ta chính thức bị tạm giam không thể bảo lãnh. Như vậy chứng minh việc ông ta chứa hàng cấm là có cơ sở. Hiện người dân đang vô cùng bức xúc, chúng ta hãy xem họ nói gì về việc này nhé.

Đây, xin phép được phỏng vấn anh về hành vi của người đứng đầu công ti này

- Tôi không thể tin được. Ông ta đã là người tốt khi bán sản phẩm cho chúng tôi với giá rất ưu đãi nhưng không ngờ ông ta còn dính dáng tới ma túy. Tôi rất nghi ngờ có phải trong đồ da dụng từ nhựa cũng phảng phất ít ma túy không???

- Cảm ơn. Còn chị nghĩ sao ạ

- Đúng là dạng người gì cũng có.

Cháu tôi cũng là công nhân ở đó, mỗi sản phẩm làm ra chủ chỉ lấy lãi có 3 nghìn đồng trên một sản phẩm. Vậy mà ông ta mới mở cửa được 5 năm thế trước đó ông ta làm gì mà lại có thể giàu tới mức mua nhà máy. Cô không biết chứ ông ta cùng quê với tôi, mà quê tôi thì nghèo lắm không có vốn đâu.

- Đó. Thì ra đằng sau còn có câu chuyện li kì như vậy.

Bên trong công ti

Hồ Âm phải vào công ti từ cửa sau vì đằng trước rất nhộn nháo. Vừa vào bên trong còn thấy khiếp sợ hơn, không có một ai hết, nhà máy cũng chẳng còn ai. Bọn nhân viên đi đâu hết rồi, công ti trả lương thế đấy. Lấy máy gọi cho trợ lý của cha

- Alo tiểu Phuong, mọi người đi đâu hết rồi

- A bãi công rồi.

- Bãi công ai cho phép các người bãi công.

- Mình thích thì mình bãi thôi.

- Cô

- Tiểu thư à, khuyên cô nên chấp nhận sự thật đi. Công ti này chấm hết rồi, tốt nhất bán nhà máy đi kiếm được ít nào hay ý. Quan trọng vẫn là trả nợ

- Ai nói cô phá sản gọi người về làm việc ngay

- Bye

Bốp, khốn kiếp. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy. Mình đang nằm mơ thấy ác mộng thôi phải không. Tại sao chỉ trong một đêm mọi chuyện lại trở nên tệ như vậy.

- Đây, cô là

- Tôi là chủ ở đây

- Tốt quá. Tôi đến lấy tiền giao nguyên liệu

- Bao nhiêu vậy.

- 300 triệu

- Đây là thẻ của tôi. Anh xem có bao nhiêu lấy đi.

- Ok. Cô ơi thẻ của cô bị đóng băng rồi.

- Sao cơ, làm gì có chuyện đó. Đợi tôi gọi điện hỏi ngân hàng đã.

- Nhanh chút.

- Alo, kiểm tra hộ tôi tài khoản số xxx

- Thưa quý khách, thẻ của cô bị đóng băng rồi. Bên an ninh đã yêu cầu chúng tôi như vậy.

- Tôi làm gì mà họ đóng tài khoản của tôi.

- Vì tài khoản này đứng tên của ông Hồ Trạch. Họ nói đóng băng tất cả tài sản của ông Hồ.

- Xin lỗi các anh. Anh anh chờ hai ngày nhất định tôi sẽ giao tiền.

- Gớm không có tiền còn bày đặt. Về mày, hai ngày nữa mà nó không giả tiền mày bán luôn nó cho tao.

- Các anh

Suy sụp, sao lại có chuyện Hồ Âm này bị thiếu tiền người ta cơ chứ.

####

- Đây, ta gặp cháu được không?

- Thôi cháu bận lắm, chú nói qua điện thoại đi.

- Cái thằng ranh con. Chú chỉ muốn cảm ơn mày đã tìm bằng chứng giúp

chú, nhân tiện thông báo chú đã giúp mày kê khai lại toàn bộ tài sản của lão. Gồm cái xưởng sản xuất, văn phòng 5 tầng, cái biệt thự họ đang ở và tài khoản ngân hàng.

- Cảm ơn chú. Cháu cúp máy đây

- Thật là, vội gì chứ.

Tút tut tut

- Tiểu Trương, tình hình sao rồi.

- Dạ, cô ta đang bán biệt thự và các đồ vật giá trị khác cùng nhà máy.

- Mua hết cho tôi với giá rẻ.

- Vâng

- Cái nhà thì cho thuê. Văn phòng làm việc kia cải tạo thành khách sạn, nhà máy thì thuê công nhân về làm. Dương gia ta mở thêm chuyên ngành mới.

- Vâng, tôi đi làm liền

- Tốt. Tháng này tăng lương cho anh lên gấp ba

- Cảm ơn ngài.

- Ừ

~~~~ Ba ơi, con mới mở xưởng làm đồ nhựa, ba cử người sang đó điều hành quản lý nha

- Thằng hâm khi không mày rảnh thế thì về mà quản lý công ti này. Ta chưa đủ mệt hay sao mà mày còn mở thêm việc.

- Không con bận làm hiệu trưởng của " hương hạnh phúc" rồi. Ba nhớ đấy, con cúp máy đây, con lấy tiền của ba mua đấy, tiền của con chỉ mua đồ cho vợ con thôi...

- Cái thằng kia...tút tut

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

- A Minh, vào trong nhà kia mua lại cho anh với giá 500 triệu hoặc 600 triệu thôi.

- Cái gì, anh Trương thân mến anh bị lũng não à, biệt thự nào mà 500-600 triệu.

- Đi đi, mày chỉ việc gia giá thôi, người ta ko mua thì để lại số điện thoại rồi về. Xong việc anh tăng lương.

- Chuyện gì vậy chứ, ít ra cũng phải mấy tỉ chứ.

- Nhanh lên.

\$\$\$

- Thằng Linh, đi tới thu mua cái nhà có 5 tầng kia cho anh.

- Vâng, dự tính là bao nhiêu anh.

- 400 triệu thôi.

- 400 triệu, nhờ người ta không bán thì sao.

- Nhanh lên, kiểu gì cũng mua. làm xong tao cho lên cấp.

- OK.

\$\$\$

- Bé Ninh

- Dạ, anh Trương

- Cô đi tới nhà máy tậu nó về đây

- OK, 1 tỉ chứ anh, có nhiều máy móc mới lắm.

- Thì sao, 300 triệu thôi.

- Ôi anh ác thế. Máy cái kia đã giá bèo rồi, cái này còn bèo hơn. Anh không biết nhà người ta mới phá sản sao.

- Ác cái gì, tôi tính sơ sơ vẫn còn thừa tiền đấy. Nói cô nghe, nhà cái thằng nguyên vật liệu 300 triệu; lương của gần 800 công nhân viên là 500 triệu, phí đền bù tổn thất 100 triệu, phí chạy cho lão già kia 100 triệu nữa. Tổng là 1 tỉ, còn thừa 200 triệu tha hồ mà ăn chơi.

- Nhưng mà đó là cái biệt thự hạng sang, nhà cao tầng hạng nhất, xưởng sản xuất hạng vip nha...

- Lãng nhăng, có đi không

- Có chứ...hì hì

"Ba người, làm nhanh đi cho tôi. Trước 2 giờ chiều ngày kia phải xong, tôi còn đi tu sửa nữa. Bận lắm đấy..."

"Biết rồi"

- Chào cô, tôi là Minh. Nghe nói cô muốn bán biệt thự này, em đến đây cũng vì nó.

- Vâng, chào anh Minh tôi là Hồ Âm. Mời anh ngồi, ta sẽ thảo luận về vấn đề này.

- Vâng

- Nhà tôi trong tổng khu có diện tích lên tới 500m2, có không khí thoáng mát với nhiều cây cối, có hồ bơi rộng lớn, có sân thể thao thoáng mát và đầy đủ tiện nghi. Anh có xem qua rồi chúng ta sẽ bàn về giá cả.

- Không cần đâu, cô thử gia giá đi

- 2 tỉ anh thấy sao.

- 500 triệu

- Cái gì, anh có biết đây là biệt thự không. Không phải nhà bình thường đâu.

- Đây là số điện thoại của tôi cô hãy xem xét rồi gọi cho tôi. Xin phép tôi về.

- KHÔNG CẦN ĐAU.

- Hãy cầm lấy, tôi vứt đây này. Về đây.

Chuyện tương tự như vậy cũng xảy ra suốt sau đó, cả buổi sáng ngoài mấy kẻ ra giá ngoài chợ thì không có bất cứ ai thèm đến liên lạc với ả. Hai ngày nữa bọn kia tới đòi tiền rồi, ả phải làm sao đây; nếu ngày mai không bán được thì đời ả coi như thất thố. Khốn nạn sao mà đen đủi cứ kéo hết lên đầu ả trong một ngày vậy cơ chứ. Không bán thì không có tiền, bán thì lỗ vốn. Mẹ nó tài khoản thì bị cắt, nhà xưởng thì thua lỗ, cha thì ngồi tù, mẹ thì suốt ngày khóc lóc. Cả ngày không có chuyện gì ra hồn hết, lại còn bị lũ hàng xóm chửi xéo. Bận bè thì

đéo ai giúp, một lũ vô ơn. Hay mình tới tìm anh, nhờ anh giúp đỡ...

Nghĩ thế ả vội vàng thay quần áo đến trường, tới nơi lại vội vàng chạy vào phòng của anh. Nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của anh, ả lơ lơ không biết nói gì nữa...

Đang rảnh rỗi tâm trạng phơi phới, tự nhiên ả đàn bà hâm đơ này chạy vào mất hết cả nhã hứng. Chắc tìm anh vay tiền đây mà, tưởng anh là thằng ngu không biết những hành vi đơ bần của ả hay sao mà còn đến. Đúng là ngu ngốc.

- Cô Hồ

- Vâng

- Tìm tôi là muốn nghỉ thêm hả. Cô cứ viết đơn tôi sẽ đồng dấu.
- Dạ không, tôi... Là như vậy gia đình tôi đang có việc, hơi thiếu vốn không biết anh có thể giúp đỡ không ạ
- Tôi là giáo viên đâu phải làm kinh tế, giúp cô thế nào???
- Chuyện này
- ...
- Anh có tiền không cho tôi vay khoảng 500 triệu, trong vòng 1 tháng tôi sẽ hoàn lại.
- Tôi xin nhắc lại tôi là giáo viên, lương giáo viên bèo bọt cô cũng biết lấy đâu ra số tiền lớn như vậy...
- Ba anh
- Ba tôi sao...
- Anh có thể nể tình ta là bạn học cũ mà vay bố anh cho tôi ít tiền không...
- Bạn cũ nào, tôi với cô quen nhau sao.
- Có mà, tôi còn thăm mê...
- Thăm gì...
- Thôi tôi đi đây
- Không tiền

Hứ, anh đây có rất nhiều tiền. Nhưng có nhiều nữa cũng ko cho ả mượn.

- Alo, anh Minh/ Linh/ cô Ninh à, tôi là Hồ Âm, chúng ta có nên bàn bạc tiếp chuyện hôm kia không nhỉ?
- Cô muốn bán sao
- Vâng
- Giá như tôi đã chỉ định
- Phải.
- Vậy thì được, bao giờ cô rảnh.
- Bây giờ là 9 giờ, tôi chờ anh ở nhà hàng xxx.
- OK.

Vừa tắt điện thoại, A Minh cũng như mấy người kia liền gọi cho lão Trương thông báo.

- Anh, cô ta đồng ý bán rồi. Tí nữa sẽ gặp mặt.- Tôi biết sẽ như vậy. Mấy người và anh vừa lập kỉ lục đấy, mua hàng giá rẻ tuyệt đối.
- Hahaha
- Xong việc đi liên hoan.
- Được
- ~~~ Ông chủ, xong rồi.
- Nhanh vậy
- Trương Minh Triệt này làm việc thì ông chủ cứ phải bị yên tâm đi. Hahaha...
- Khoác lác vừa thôi. Đi làm chuyện của anh đi, bảo thằng Đại gọi cho tôi.

- Có chuyện gì vậy, cứ nói cho tôi tôi sẽ làm.
- Tôi bảo gì thì làm đấy đi.~~~
- A Đại, ông chủ tìm mày.
- Tìm tao sao, mày để làm gì???
- Lắm mồm, tao bảo gì thì làm đấy đi.
- A thằng này láo. Tao đánh cho mày phát bây giờ.
- Cứ tự nhiên.
- Mày được, xem chiêu đây.... Thằng hèn, sao mày chạy nhanh thế...
- Ngu mới ở lại. Con lợn mày đi tìm chủ đi
- Trương Chóoooo....

Không thèm đuổi nữa, mệt công lại mệt. Cái thằng chó này chỉ giỏi trốn thôi. Lâu lắm rồi, boss tìm mình chỉ vậy ta. Trong ba thằng mình vô dụng nhất, thằng Lương đang làm trợ lý cho cha của boss, Trương thì trợ lý đặc biệt của boss, mình ngoài đánh nhau ra thì chẳng biết làm gì, boss tìm mình để cùng đánh sao, mà cũng không phải boss còn đánh nhau siêu hơn cả mình nữa. Tìm mình làm gì...

- Hi. Boss cao quý, ngài triệu tập tôi chỉ vậy.
- Mày rảnh quá, tao tạo việc làm cho mày.
- Oa, việc gì vậy
- Đóng phim
- Đóng phimmmmm
- Phải
- Kinh vậy, vai gì vậy anh, nhưng mà

em có biết đóng phim đâu...

- Tài xế...
- Ôi anh, vai gì thấy nản vậy
- Nhớ đây, 11 giờ tối nay công sau nhà giam thành phố
- Ủa, đóng chung với cảnh sát sao anh.
- Không biết, chú cứ đến đó gặp thằng Trương đi rồi biết.
- À, em biết rồi.

...
 Eo boss bất lịch sự thế, chưa gì đã tắt máy rồi. Mình còn muốn hỏi rất nhiều nha, lần đầu người ta đóng phim chứ bộ...

11 giờ tại nhà giam thành phố.

Bên ngoài có một chiếc xe tải rất bất ngờ. Không lâu nữa chỗ này sẽ xảy ra vụ cướp ngục có chất lượng toàn quốc, kiểu gì phạm nhân cũng trốn được. Lời này là lời của trợ lý Trương. Anh ta còn nói, hỗ trợ phi vụ này còn có sự góp mặt của bạn anh ta- Đại Phi. Anh ta ngoài có tài đánh lộn thì chính là tay đua xe khét tiếng, giao cho anh ta lái xe không thoát mới là lạ. Hơn nữa với bộ óc thiên tài của anh ta, lão già này ắt thoát. Hihih

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chó Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

- Alo, anh họ ngủ hết rồi.
- Tốt, cẩn thận lũ ngoài công, đánh lạc hướng chúng rồi đưa lão ra hân cửa chính đi.
- Vâng

Dập máy, quay sang phân phó mọi người chuẩn bị.

- A Đại lên xe luôn đi, không đến 15 phút đâu?
- Ồ

Trong ngục, lão Hồ ly đang sốt vó nóng lòng, đi qua đi lại trong phòng giam bé tí teo. Bất chợt, một bóng đen lại gần lão, hai người trao đổi vài câu rồi thấy hân mở khóa. Vứt cho lão khẩu súng, dùng miệng ra dấu, an toàn ra khỏi nhà giam. Trước mắt đáng lo nhất là hàng người canh ngoài sân kia, họ đều là những cảnh sát tinh anh, được đặt cử canh gác để phòng chống tội phạm bỏ trốn. Nếu họ bắt được thì chỉ có ngồi lại tù, cộng thêm mấy bản và hồng má thôi...

- Ngài Hồ, chờ ở đây, tí nữa sẽ có một người đưa ngài ra cổng chính còn tôi sẽ đi dụ bọn cớm kia, mong ngài cẩn thận
- OK, ra ngoài tôi sẽ trả công anh thật xứng đáng.
- Cảm ơn.
- Trước mắt ông với tôi thay đồ đã.
- Đúng đúng...

Sau khi thay đồ xong cũng là lúc anh bạn Minh đi tới dẫn lão đó đi, còn bóng đen sau khi mặc đồ phạm nhân đã giả bộ chạy trốn, mắt thấy cảnh sát đi tới già giả vờ bỏ chạy, nhanh như cắt một toán cảnh sát đuổi theo già. Còn lại mấy người gọi điện thoại gọi viện trợ, yêu cầu khóa tất cả đường ra vào lại,...Nhân lúc hỗn loạn Minh kéo lão già đó chạy đi, với bộ cảnh phục trên người nên không mấy ai để ý hai người cho lắm, họ khá thuận lợi đi ra cổng chính. Trước cổng chính đã có tháp thoảng bóng người canh giữ, để lão đằng sau lưng của mình bản thân đến già vờ thảo luận về kẻ vượt ngục, lấy lý do thiếu người bảo họ đi tìm còn mình sẽ giữ cổng này. Họ cũng đồng ý, vậy là Minh rất đường hoàng dẫn lão ra tù. Chiếc xe chờ sẵn đã lâu vọt tới, thông qua bộ đàm Minh rất nhanh thông báo rút, tất cả họ thông thả đi về. Vốn dĩ nhờ tên Đại lái xe đua với cảnh sát, ai biết không cần thiết, họ thông thả quá mà. Còn cái anh đi đánh lạc hướng đó thì kệ, bắt cũng được không bắt cũng được dù sao y cũng không khai đầu, đàn em của Phong mà y dám khai ra tức là muốn chết rồi.

Lão Hồ sau khi thấy đã đi được một đoạn xa thì quay ngoắt thái độ, lão nói cở áo, vứt mũ vào mặt anh Trương ra về

- Đưa tao đến xxx, mày thu xếp cơ tao về ra nước ngoài xong việc tao sẽ trả công cho. Hôm nay chúng mày làm khá lắm..
- Vậy sao...Anh Trương ngoài mặc vẫn rất ôn hòa nhưng trong bụng không biết đã rửa lão già trước mắt chết bao nhiêu lần rồi. Khốn dám lên mặt...
- Phải, thu xếp cho vợ và con gái tao nữa,mày điều tra xem kẻ nào giao bằng chứng cho cha Nghiêm, mẹ kiếp trước khi đi tao phải trả thù, dám đánh lên tao chỉ có chết...
- Gì nữa không???
- Không, nhanh đưa tao đến đó, nghỉ ngơi trước mấy thằng chó trong trại đánh tao đau ghê gớm.. Mới có mấy ngày mà tao tưởng sắp phát điên rồi..
- Cũng sắp rồi..
- Mày nói gì cơ..
- Không, ngài cứ đi ngủ đi tỉnh dậy sẽ có kết quả như mong muốn thôi. Chúng tôi sẽ giúp ngài thỏa mãn bao khó chịu qua.
- Hừ, tốt lắm

- Lão đại.

Tất cả mọi người có mặt trong biệt thự vừa thấy anh bước vào liền cúi đầu chào

- Chào mọi người, buổi sáng vui vẻ

- Dạ

- Lão ta đâu

- Vẫn ngủ ạ

- 8H rồi mà còn ngủ, cứ lão ra để lão ngủ nướng thế à. Dội nước cho tỉnh, kêu cả thằng Trương, thằng Đại ra đại sảnh cho tôi.

- Anh Trương đi mua đồ ăn sáng với anh Đại rồi ạ.

- Đạo này mấy đứa sống thành thói rồi, gọi chúng nó về

- Vâng

15 phút sau

- Anh, chúng em đã về.

- Biết, đi gặp ngài Hồ "cao quý" nào

rùng mìnhlần nào lão nhân gia này nhắc tới cao quý biết ngay không có chuyện tốt***

Bước vào phòng lớn nơi lão già kia đang ngủ, đặt mông xuống ghế ở cạnh đấy, ra hiệu cho mấy nhóc làm việc.

Ùm mát quá là mát

Đang ngủ ngon mà bị thứ gì đó tưới lên, lão tỉnh và bắt đầu giờ giọng chó má

- Khốn kiếp, chúng mày dám dội nước ông, ông trừ lương giờ

BỐP BỐP BỐP...Mặc kệ lão anh vỗ tay ba cái cho đàn em hưởng ứng

- CHÀO MỪNG MR HỒ ĐẾN VỚI BIỆT THỰ HOÀN TRẢ THIÊN LƯƠNG CỦA DƯƠNG GIA...

Đoàng đoàng đoàng....

Nhất thời lão chưa kịp tiêu hóa những sự kiện vừa diễn ra, lần đầu trong cuộc đời lão lộ ra bộ mặt ngu ngốc như vậy. Còn với mấy anh em trong đây tỏ ra rất bình thường với biểu hiện của lão, bất kể ai đến với biệt thự đều mang bộ mặt như vậy.

- Điên rồi. Khó khăn lắm lão mới thốt ra được cái cụm từ ấy

BỐP BỐP BỐP

- CHÚNG TÔI SẼ ĐÀO TẠO ÔNG CÓ THIÊN LƯƠNG TRONG SÁNG

- ÔNG SẼ HẠNH PHÚC PHÁT KHÓC KHI ĐẾN VỚI DƯƠNG GIA

- RA KHỎI ĐÂY ÔNG SẼ KHÔNG BAO GIỜ QUÊN BIỆT THỰ NÀY ĐÂU???

Hahahahah

- Mấy thằng điên này, chúng mày dở hơi à, tao bảo đưa tao về xxx, Dương gia cái gì chứ.

- Ông vẫn chưa hiểu sao

Bất chợt gặp một giọng nói kì lạ, bây giờ lão mới để ý có một chàng trai, mà y thì ông ắt hẳn biết rất rõ bởi vì y là người mà con gái rượt của ông thích. Ông đã tốn rất nhiều tiền để con gái theo đuổi cậu ta. Y ở đây vậy tức là chính y đã cứu ông, chắc con gái yêu nhờ hẳn đây mà. Nghĩ vậy lão chợt cười sung sướng khiến ai cũng nhìn lão bằng ánh mắt kì lạ. Sắp chết đến nơi rồi mà còn cười, lão là người đầu tiên đấy.

- A, hiểu rồi. Con rě à, cảm ơn con đã cứu ta. Con gái ta thật có phúc nha...

Đừng...toàn thể mọi người trong phòng suýt ngã ngửa...lão già này bị nước dãi phát sốt luôn rồi à

- Con rě, cách gọi cúng hay đấy

- Con đừng ngại, trước sau thì vẫn phải gọi, hôm nay con cứu ta một mạng ta nhất định sẽ sớm tổ chức lễ cưới cho hai con...hahaha

vuốt mồ hôivuốt mồ hôi***

- Vậy đưa con rě này xin thất lễ rồi..

- Khô...

- Và lão cho tao

- Cái gì, con rě con bị sao thế

Bóp...lệch mặt

bóp...cân bằng

bóp...thư giãn cơ

- Con rě

- Tiếp tục...

BÓP BÓP BÓP

AAAAAAAAAAAA đau quá, con rě tha cho, ta đau quá

- Tiếp đi

- Con... Ngài Dương tha mạng...

bóp...

- Ông Dương tha cho huhuhu

- Được rồi. Ông biết tại sao mình ở đây không???

- Ngài cứu tôi

- Đúng rồi. Thế biết sao bị ăn và chưa???

- Không biết

- Tốt, nói cho lão nghe, Trương.

- Ông Hồ, ông ra cơ sự này đều tại con gái yêu của ông. Nếu ông quản lí chặt chẽ con gái mình thì lão già nhà tôi cũng chẳng buồn động đến ông làm gì? Mà tôi quên, ông có tốt đẹp gì đâu, sao dạy được con chứ...

- Cái gì...

- Mẹ, Linh kể cho lão

- Dạ... Nói cho rõ là con gái ông dám động đến phu nhân nhà tôi, dám bắt cóc vợ yêu của lão đại nhà tôi thì bây giờ chúng tôi bắt ông về dạy bảo để ông dạy dỗ con gái cho tốt.

OANG...Thằng này có vợ rồi, con gái ông bắt cóc vợ nó. Hại chết ông vô tù. Chết rồi, không biết con bé ăn gì mà lại hành động hồ đồ như vậy, biết bậy thà lão ngồi tù còn hơn. Không biết làm sao thoát đây...

- Tôi thay mặt con gái, xin lỗi ngài. Mong ông rộng lượng tha cho, nó còn mu muội.

- Tha, phải tha chứ. Đợi ông hoàn thành nhiệm vụ ở đây, nếu làm tốt ông có thể tự nhiên trở về. Nhất định không ai cản đâu..

- Thật sao, cậu muốn làm gì tôi đều sẵn sàng làm chỉ mong cậu tha cho gia đình tôi thôi

- Ông cứ yên tâm tôi tốt lắm chỉ cần ông làm tốt nhiệm vụ ở đây là được. Cố gắng lên

~~~~~ Giao cho mấy người, tôi về đây~~~~~

~~~~~ Lão đại đi thông thả,bye bye~~~~~

Nhìn bóng dáng chiếc xe biến mất, mấy cậu bé ùa trở lại phòng lão ta. Trong phòng bỗng vang lên tiếng bốp bốp la hét vui tai. Dưới sảnh, Bạ Trưng và Bạ Đại lác đầu ngán ngẫm, tới phòng khách thưởng thức cà phê sáng. Tí nữa còn phải tới đuổi mẹ con cô ta đi, phải sửa lại nhà thôi. Đại ca cho mỗi một tháng, không sửa nhanh thì tất cả thành viên trong ngôi nhà này đều thành "phu hồ" mất thôi. Nếu mà như vậy thật, chắc lão già này sẽ bị lũ nhóc kia đánh chết không chừa một mắt.

Nhìn lên tầng, A Đại lớn tiếng

- Thôi, để ngài Hồ nghỉ chút tí nữa còn làm việc chứ.

Nhanh như chớp, mười mấy chàng trai khỏe mạnh xuất hiện ở phòng khách, mỗi người một việc đi chuẩn bị.

Trên tầng, ngồi ở góc tường, lão đau tới chảy nước mắt. Gần 50 rồi, không thể nổi bị đánh nữa, tưởng ra tù sẽ tốt ai biết ở tù mới tốt. Con gái ơi là con gái, mau tới cứu cha, tới cứu cha...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Vào biệt thự này thực ra cũng chẳng có gì là ghê gớm, anh đã làm nhà cô ta phá sản rồi nên không làm gì quá đáng lắm. Anh muốn trừng trị họ nhưng vì các tiểu bảo sắp ra đời nên anh tính phúc, không làm chuyện xấu.

Hằng ngày ở đây lão chỉ cần què dọn sạch sẽ cả tòa biệt thự, giặt quần áo của hơn 50 người trong nhà, nấu ăn thì có đầu bếp riêng rồi họ sợ để lão nấu chó cũng chẳng buồn ăn. Làm việc nhà xong đi hầu nước pha trà cho các bạn trẻ trong nhà là được. Rất nhẹ nhàng. Dương gia có một sở thích rất kì lạ, trừng phạt người không phải đánh đập hăm dọa mà chỉ bảo họ đi làm việc nhà. Từ bé đến lớn, bất kể một ai đi theo Dương Thần anh thì đều phải biết một quy tắc. Quy tắc này cũng mới thôi, được đặt ra lúc lão đại cưới vợ. Anh ấy nói thay vì việc ngày nào cũng nói mấy lời tình tứ với vợ, nói yêu nói thương mà không biết có thật lòng không thì hãy làm những hành động thực tế. Và hành động chân thực nhất anh ấy đã làm đó là nấu ăn cho cô ấy. Anh ấy nói sinh ra đàn ông để che chở cho người phụ nữ của mình, không phải sinh ra để làm khổ họ.

Đã nhận định người con gái nào, đã yêu thương người con gái nào thì hãy một lòng một dạ với họ, bởi vì chắc chắn nếu bạn không tôn trọng họ thì có chết họ vẫn là người vợ ngoan của bạn. Người phụ nữ chính là như vậy đó.

Chị dâu cũng như vậy, lão đại yêu chị dâu lắm. Nên luôn dành những điều tốt đẹp nhất cho chị ấy. Trước khi có vợ, bản thân là số một, ăn chơi phá đám, quậy tung trời cũng chẳng sao. Có vợ rồi, vợ quản. Nhất định phải nghe lời vì vợ luôn dành những điều tốt đẹp nhất cho mình.

Quy tắc mới của anh nói ngắn gọn là phải như anh, hãy như anh, nhất định giống anh.

Những thằng làm việc ác tốt nhất bất chúng giống phụ nữ, cho chúng làm việc nhà để biết sự vất vả của họ mà không làm việc xấu nữa. Nói như vậy bởi vì, người phụ nữ cho họ mạng sống không phải để làm việc ác (mẹ), người phụ nữ không muốn họ làm việc xấu vì có thể một ngày nào đó họ xa vòng lao lý người phụ nữ sẽ mất đi bờ vai để tựa vào (vợ)... Đó, gốc rễ sâu xa của biện pháp trừng phạt mang tên "Biệt thự hoàn lương".

Thấm nhuần lời dạy đó mà anh em dưới trướng lão đại vẫn Ế một cách oanh liệt, theo lời lão đại gặp đúng người thì mới bắt về làm vợ. Duyên phận họ không tốt như anh, tuy chỉ có vài người đã lấy vợ nhưng khẳng định đều là vợ duy nhất. Số người chưa có vợ, 100% đều là GOOD BOY, mình chứng cụ thể là anh Trưng, A Đại...

####

Hôm đầu tiên làm việc đối với lão như sắp chết. Mẹ nó quét dọn xong cái biệt thự này chỉ còn nửa cái mạng, giặt đồ cho lũ ranh con kia cũng tiền nửa mạng còn lại. Khốn kiếp, mười mấy chục kẻ ngồi không mất cử liếc chông chọc, nghĩ lão cũng không có thời gian. Đã thế ngày mai chúng còn bắt dậy sớm tưới cây, thay nước bể bơi rồi lại giặt đồ, dọn nhà. Lão thề cứ thế này, ngày lão về với tổ tiên cũng sắp rồi. Con gái ơi, cha sắp không chịu nổi nữa rồi. Lão muốn về tù, ở tù còn hơn ở đây, một lũ biến thái. Lão nhất định phải thoát khỏi đây, nhất định. Ra khỏi đây rồi, lũ chó hãy nhớ ta sẽ báo thù, giết hết tất cả chúng mày.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

Căn bệnh của cô theo như mọi người trên mạng chia sẻ thì đây gọi là bệnh chán chồng. Ai biểu từ thuở khai thiên lập địa tới giờ chỉ có phụ nữ mới mang thai được, đàn ông thì không.

Trưa, trong biệt thự cũng không đông như hôm qua, nghe đầu đi làm hết rồi. Không uống công cả buổi sáng nay lão làm lụng vất vả, nhớ lại càng phần nộ.

Vừa đặt lưng nghỉ ngơi được một lúc đã bị cái thằng mặt đánh đá nào dựng dậy, nó bảo 4 giờ rồi còn ngủ. Mẹ kiếp ông làm việc đến đêm mới ngủ, có 4 giờ nó kêu muộn. Dậy rồi, chúng kéo lão ra một khu rất lạ, toàn cái gì kì dị máy tập, bao cát, xà leo... Chúng bắt lão tập thể dục, già rồi tập thể dục chỉ có thể đi bộ thôi chúng bắt lão đu xà, đu thể quái nào được. Lão cũng thử rất nhiều lần dưới sự thúc ép của chúng nhưng mà lão không có sức, lão cao có 1m6, sao sánh bằng lũ thanh niên chúng nó toàn cao hơn lão cả cái đầu. Bất lực, chúng đuổi lão đi làm việc nhà.

Đi cùng lão là cái thằng đầu bếp được toàn bộ mọi người tôn sùng, thằng này là cái máy camera siêu nét. Nó đẩy lão đi tưới cây. Ra tới vườn cây nó bảo mà lão suốt ngã ngửa, cả cái vườn bự chẳng mà chỉ có một hàng cây hoa quế bao quanh biệt thự, tạp chất còn lại là một khu cỏ dại cao gần bắp chân. Ý chúng bảo lão tưới cây là tưới cho xanh cho tốt đồng cỏ dại này đây, lũ biến thái. Tưới xong cũng là chuyện của một tiếng sau, hai cái tay ra rồi. Chưa xong còn thay nước ở bể bơi nữa, cái này nhàn hơn, mở ông thoát nước ra chờ nó chảy hết, chảy hết thì đi kiểm tra chỗ nào bồn thì cọ, không có thì bơm nước mới vào. Hết một tiếng nữa, xong sau đó thì đi giặt quần áo, giặt hết cả buổi sáng. Hiện tại việc hết rồi, thằng đầu bếp đã đi nấu cơm, lão tranh thủ nghỉ ngơi một chút. Lúc trốn việc đi qua phòng khách thì thấy có thằng bảo vệ đang ngủ. Thật hạnh phúc, có cơ hội thoát rồi. Rón rén tới gần hẳn thấy chiếc chìa khoá xe trên bàn cùng với cái điện thoại. Trộm chúng, lão chạy ra ga ra khê mở cốp xe, lại chạy về giả chìa khoá. Trốn vào nhà vệ sinh gọi điện cho con gái. Nhưng gọi mãi mà nó không nghe máy sợ bị lộ nên lão chỉ kịp để lại tin nhắn, rồi mang giả nốt. Xong xuôi lão chui vào cốp xe chờ đợi, chỉ cần có người khởi động xe, cuộc đời khổ hạnh của lão sẽ kết thúc.

Trong một khu nhà ổ chuột, tiếng khóc râm rứt phát ra loáng thoáng cả khu phố.

- Trời ơi, bản quá vậy, chỗ này thì làm sao mà sống. Con gái ơi mua căn nhà tốt hơn đi, mẹ không có sống trong này đâu.
- Ráng đi mẹ, đợi con cứu cha ra ngoài sẽ có cách mà.
- Cứu cái gì, cha mày bỏ trốn đi đâu còn không biết.
- Có, cha vừa nhận tin cho con. Bảo con đợi cha, cha sẽ liên lạc lại sau.
- Thật không.
- Thật, mẹ chịu khó chút nha. Con phải đi điều tra chút manh mối, tìm cách cứu ông ấy. Còn tìm ra kẻ đã hại gia đình mình nữa, con nhất định sẽ khiến nó sống không bằng chết.
- ừ, mẹ đi kiếm cái gì đó ăn.

Lam Kiều chúc các bạn ngày mới vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Sau khi đổi ca trực với Tí, Tèo liền đi ngủ. Đến gần chiều thì nhận được điện thoại của anh Trương bảo lái xe tới đón mọi người, mọi người làm xong việc rồi. Nhanh chóng, cậu ta chạy ra gara lái xe, cậu ta không hay biết trên xe còn có một lão già hừ hừ. Ngồi sau xe khá lâu, lão ngủ quên mất lúc tỉnh dậy thấy có vẻ đang ở ngoài đường. May mắn lão ra ngoài rồi, đợi lát nữa xe dừng lão sẽ xuống trốn mất, lão phải nhanh chóng liên lạc với con gái, cả lũ nghiện hút chuyên dùng hàng của lão nữa. Có chúng lão sẽ trả thù thằng Dương gì đó kia, mẹ kiếp nhất định phải ngủ mê phanh thấy rạch nát cái mặt kiều

ngạo kia xuống.

**** hất xì, ai nói xấu mình vậy ta****

Giữa đường đi thấy sắp hết xăng, Tèo đành phải đánh tay lái sang cây gần đó, lão già kia cũng nhân lúc cậu ta dừng xe mà chuồn mất. Sợ bị phát giác nên lão chạy rất nhanh, chạy vào cái ngõ tối nhất rồi xin gọi điện thoại nhờ. Lúc sau, có một cô gái đến đón lão. Trong ngõ hẻm, dấu tích của lão cũng biến mất.

Cậu bạn Tèo sau khi tới "CÔNG TI"

chờ mọi người về cũng phát giác là lão già đó trốn mất, nhưng kì lạ là chẳng ai thêm bận tâm, dù sao nhà này cũng đầy người giúp việc. Lão thoát thì thoát, đằng nào cảnh sát cũng đang truy nã. Hai ngày qua, bọn họ chơi với lão chán rồi.

###

Chap linh tinh: tiểu sử công ti toàn người của lão đại.

Công ti này là công ti riêng của anh, do anh Trương quản lí. Công ti này là công ti cho thuê nhân lực, tí như sửa chữa máy tính, TV, điều hoà, sửa chữa cả ô tô, xe máy.... Đa di năng, tí như lại thuê họ đi làm vườn, bảo vệ, phụ hồ xây nhà... Miễn là người làm được họ đều nhận.

Nhân lực của công ti hầu hết là người cũ của anh, ngày xưa luôn đu theo anh.

" 10 năm trước đại ca oai phong là thế, 10 năm sau đại ca oai theo kiểu khác đó là đi làm hiệu trưởng, fan hâm mộ của đại ca đương nhiên phải bất chước, không thể làm hiệu trưởng vậy làm bác nông dân cũng được. Đó nguồn gốc của công ti gọi là cho thuê nhân lực chính là như vậy "

Đôi khi người được gọi là Lão đại chính thống như anh Phong còn ghen tị với anh bởi vì hơn 10 năm qua, bọn họ chưa một ai phản bội hay rời bỏ anh. Trước lúc anh ấy đi du học, có nói bọn họ hãy giải tán, hãy đi làm việc mình thích nhưng ai biết thời gian anh ở Pháp thì họ không những không giải tán còn liên doanh với nhau đi bày trò khắp nơi. Vậy nên anh ấy đành mở công ti này tổng chúng đi làm việc. Họ bị bắt đi như vậy nhưng ai cũng vui, dù không biết vui vì lí do gì. Quá khứ đã qua, anh em vẫn bên nhau, không vui thì nên làm gì đây...

Sau khi trốn thoát, được con gái và vợ ở bên lão rất hạnh phúc. Lão kể hết mọi chuyện xảy ra từ lúc bị vào tù cho đến lúc ra tù cho họ nghe. Sau đó lão theo bọn ma quỷ đi trốn, lão sợ nếu ở đây lâu bọn cớm sẽ bắt được. Á đương nhiên không cần, á đang lên kế hoạch trả thù. Tuy nghe từ chính miệng cha mình kể lại nhưng á ta vẫn mù quáng vô độ, cho là cô đã sai khiến anh làm vậy. Anh chỉ nhất thời mu muội thôi, nếu không tại sao lại chỉ bắt ba á mà không phải là chính á....

" Hãy yêu vừa đủ thôi, cố chấp quá sẽ thành không chịu được, sẽ đau đớn mà tổn hại người mình yêu và cũng chính mình nữa. Tình yêu của Hồ Âm là chấp niệm biến thái, từ tình đơn phương quá lâu mà hoá thành, bị sự ích kỉ điều khiển nên mù quáng ".

Sáng sớm, toàn thể mọi người xem đài đều nhận được một tin hết sức bất ngờ. Trùm ma túy hàng đầu miền Bắc sau khi chạy trốn khỏi nhà tù đã bị tìm thấy nhưng hiện chỉ còn là cái xác. Theo suy đoán lão tử vong lúc 3 giờ sáng nay, do bị đâm trúng tim, chết tức tưởi nên khi có người phát hiện ra xác của lão thì thấy lão vẫn mắt mở trừng trừng. Nhiều người cảm thấy đáng đời hơn là xót xa, ai kêu toàn làm việc ác. Cảnh sát chuẩn bị liên hệ với người nhà cần mai táng cho lão sau, họ cần điều tra thêm và tìm ra hung thủ gây án.

Riêng về phần á, có lẽ vẫn chưa biết vì còn bận ngủ. Bà Hồ thì thất thần khóc nghẹn ngào chạy vào phòng báo tin dữ. Trước cái tin ấy, á hết sức bất ngờ. Không chịu nổi cú sốc chỉ hét toáng lên, lên con điên điên dại dại. Mẹ á sợ quá, tay với thuốc cũng run run, nhà này loạn hết rồi, ông già chết rồi nếu con gái cũng bỏ ba đi thì bà chết quá. Tại chúng, đúng chắc chắn chúng đã giết ông ấy. Lũ người ác độc ấy sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu.

Sau khi uống thuốc xong, con co giật của á cũng hết, ý thức cũng trở về mang theo nỗi phần hận gấp bội.

- Trần Thái Tuyết, cô nhất định phải chết. Tôi sống cô phải chết. Tôi chết tôi có làm ma cũng kéo cô xuống cùng. Cả mấy đứa con của cô nữa, đồng quy vu tận với nhau đi.

- Phải con gái, con phải trả thù cho linh hồn oan ức của cha con. Không thể để chúng sống sung sướng như vậy được, mẹ không cam lòng, khôn cam lòng.

- Mẹ á. Mẹ yên tâm, con nhất định khiến chúng khóc lóc liếm giày cho con.

- Nhất định...

* cặp đôi dễ ảo tưởng nhất hệ mặt trời*

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Đang kí công văn trong phòng, thấy hơi mệt nên định xuống bếp pha ly cafe, ngang qua phòng khách thì nghe thấy tin tức nóng hổi nhất ngày,

lão già kia đã tử vong. Tin tức này khá bất ngờ, lão trốn khỏi anh đáng lẽ ra nên sống thật tốt chứ, sao mà mới có vài giờ đồng hồ đã đi gặp cha mẹ rồi. Nhưng điều này thực không khiến anh vui vẻ, nó đẩy lên một hồi chuông cảnh báo trong anh. Trên sofa kia, vợ và các con anh đang ngủ, anh thì không sao nhưng họ là mạng sống của anh nếu họ có chuyện gì anh thực không biết mình sẽ ra sao nữa. Người đàn bà điên kia chắc chắn đang mưu tính hại họ, không biết à sẽ làm gì anh phải thật cẩn thận mới được. Đợi đến khi anh moi kĩ

từng thứ dơ bẩn trong đời của cô ta ra nhất định khiến cô ta thân bại danh liệt, ngồi tù một gông.

Nhẹ nhàng không đánh thức cô, bế cô từ từ về phòng, có hơi nặng mà cũng không sao, tất cả tài sản của anh đấy, không nặng thì thật khó coi nha.

Dường như nhận ra hơi ấm quen thuộc nên dù đang ngủ cũng vòng tay ôm chặt anh, cọ mặt vào ngực anh an tâm ngủ. Điều đó khiến anh rất hài lòng.

Đặt cô xuống giường chính anh cũng không nhận ra mình lại ngắm cô đến ngủ mất, không thèm đi soạn giáo trình luôn. Nếu để cho các thầy cô biết lí do tại sao chưa có giáo trình phân phối giảng dạy là ngắm vợ quên làm thì anh hiệu trưởng này nên bãi chức vụ thì hơn.

Sau khi đi ngủ dậy, đập vào mặt là anh chồng quân gia. Đạo này anh cứ tỏ vẻ ông cụ non làm cô rất chướng mắt, thấy anh đang ngủ say mà còn nhú mồm, cô lại thấy thương. Từ hôm cô bị bắt tới nay, anh hình như ngủ không được ngon, ra ra về về giữa nhiều nơi vất vả thế mà cô còn mè nheo. Cô biết nhưng mà trong người cô cứ bức bối, khó chịu sao sao ấy. Đặc biệt là lũ nhóc trong bụng cứ đập cô liên tục, mới đầu cô thích lắm nhưng mà lặp đi lặp lại riết lại chán, đang ăn ngon nó đập một cái suýt rơi miếng táo, bởi vì trong này có nhiều hơn nhà người ta mấy đứa nên lực đập của chúng không thể xem nhẹ, cô đôi lúc còn hoang tưởng nó phá thành chui ra từ đó luôn ý chứ. Buồn bực không chỗ xả nên cô mới đẩy cho anh, nhưng mà công nhận từ ngày anh ra phòng khách ngủ, cô tuy không có cái gì ôm nhưng mà thích lắm giường rộng hẳn ra, cô có thể vác cái bụng bự này lăn lộn khắp giường, thích thế nên cô chẳng thèm gọi anh về ngủ nữa. Cô nghĩ dù sao bụng cô to như vậy, hay cựa quậy đánh thức anh giữa đêm. Anh ra phòng khác ngủ tạm đợi cô sinh rồi anh muốn về ngủ cũng là lẽ đương nhiên, cả hai cùng chăm con, ba đứa mà một mình cô sợ không có nổi.

Anh vẫn ngủ vậy để anh ngủ ngon đi, cô đi bảo chị Cầu nấu chút canh gà hầm bổ cho anh, cô thì càng ngày càng béo, có gì anh lại gầy đi, anh cũng phải béo mới được. Thế mới là vợ chồng nhà heo...hihihi.

Một tay đỡ bụng ngã xuống hun chút một cái vào má anh, lúc quay chân xuống giường mà mãi chả đi được. Chẳng lẽ béo quá không đi được, vô lí sáng nay mình vẫn đi được mà. Chắc áo mắc vào cái gì, quay sang... hừ, thì ra anh kéo áo cô. Tỉnh lúc nào vậy kìa

- Vợ ơi, hôn trộm như vậy không tốt lắm

- Cái gì chứ

- Muốn hôn phải hôn vào đây này...

Dứt lời anh đã chặn xuống những lời mà cô muốn nói sau đó, chà vẫn ngon như xưa. Cô ăn kẹo hay sao mà ngọt vậy nhỉ...

*** không phải nằng ăn kẹo mà lòng anh đã ngọt sẵn rồi***

Mất thấy cô sắp hết không khí anh mới buông ra, nhưng không có hoàn toàn cái lưỡi xấu xa nào kia vẫn liếm liếm cánh môi hồng của cô. Bị trêu chọc quá lâu cô nằng sinh ra giận dữ, véo anh một cái rõ đau.

Vậy mà anh vẫn không thèm buông còn trêu đùa hai quả bóng của cô, thân hình không linh hoạt nên bị anh dễ dàng trêu chọc, chẳng biết quần áo từ đâu không cánh mà bay. Chỉ mê mang thấy anh nói cái gì mà 'cẩn thận, anh sẽ cẩn thận như tháng trước'.

Đồ xấu xa, không biết xấu hổ, từ ngày qua giai đoạn nguy hiểm, anh ấy liên tục dày dạn đi hỏi bác sĩ vấn đề tế nhị kia. Tuy không có làm chuyện gì quá đáng nhưng mà cứ cứ buồn bực là lại mang cô ra cùng lăn lộn... Cô mệt lắm lật cõn không lật nổi nữa nhưng mà anh ý cứ như con giun ở trong người cô vậy thoát cái là cô lại mềm lòng chiều anh. Hai tháng qua từ ngày cô đuổi anh ra phòng khách thì im hỉn, vừa về phòng ngủ mấy tiếng lại xấu xa dờ trờ rồi.hic hic

~~~~~

Nắm bắt rõ điểm nhạy cảm của cô nên anh rất nhanh đã khêu lên dục vọng thuần túy của cô, sau khi biết cô đã chuẩn bị xong, anh mới đem cái vĩ đại nghênh chiến, lấp đầy chỗ trống giữa cả hai, đưa cô lên đỉnh cuộc chơi.****

-(tạ hạ tuổi trẻ không có kinh nghiệm xin rút bớt từ ngữ)-

Bất chấp cái bụng cản trở anh vẫn rất không từ bỏ dự vọng của bản thân. Nhưng anh rất biết điều, chỉ làm một lần duy nhất này thôi, hai tháng nữa, một tháng sinh xong, một tháng ở cũ, sau hai tháng lại làm tiếp. Hihhi... Anh yêu vợ lắm đấy, rất biết nghĩ cho cô.

###

Lái xe tới biệt thự hoàn lương, vừa bước vào cửa lớn, anh rất hài lòng mọi người đã tập hợp đầy đủ. Yên vị tại cái ghế mát xa thoải mái, lắng nghe tình hình.

- Tìm ra nguyên nhân lão chết chưa.

- Dạ, rồi thưa anh. Hôm qua, sau khi lão trốn mất dưới sự cho phép của anh thì lẻo đẻo theo á kia về khu ổ chuột. Nửa đêm lại theo một nhóm người khác đi. Lũ đó đi về phía căn nhà nhỏ trong một khu rừng cách chỗ ta khoảng 100 cây. Nghe nói đó là nơi tụ tập mới của bọn nghiện, ông ta rất thông minh tuy buôn bán cái đó nhưng chưa bao giờ thử hết. Lũ đó sau khi phê thuốc muốn ông ta hút thử, ông ta không nghe, mấy thằng giằng co với ông ta không may một thằng sắc thuốc đang tự rạch mặt mình lại chuyển đối tượng. Y lao về phía bọn ông ta trêu đùa, lỡ tay chọc chết ông ta. Thấy ông ta chết chúng sướng quá ném xuống vực. Lúc tỉnh táo đã thì nhau chạy mất, em may mắn tóm được một thằng đang định chạy qua biên giới, hỏi nó nó kể lại như vậy. Theo dấu vết để lại thì lời hấn kể là hợp tình hợp lý.

- Hừ...lỡ tay chọc chết. Ông già này lắm phúc góm. Thôi, ai bảo lão ngu không chịu làm việc chăm chỉ cho anh.

Ngày mai anh đi đến sở cảnh sát bàn chút chuyện, chăm sóc chị dâu mấy người cho tốt. Cuối tháng thưởng thêm hoa hồng.

- Vâng.

- Ủ, về đây. Tháng sau chị các cậu sinh nhớ đóng giường cho các bé, ghế đẩy, cả quà mừng nữa càng nhiều càng tốt.

Xìu... Lão nhân gia thật độc ác, vừa kêu thưởng mà còn quà, thế thì thà không cho còn hơn. Đúng là càng già càng bủn xỉn, giàu mà kiệt.

-----\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$-----

Sớm hôm sau, anh tới trường, mang toàn công việc vứt cho anh Phó, lên giảng một tiết học duy nhất trong ngày, xong xuôi công việc lại vội vã đến trở cảnh sát. Hôm nay ở sở cảnh sát khá vắng vẻ, chỉ có vài người đang giải quyết mấy vụ côn con trong phòng. Lúc anh đi vào cũng chẳng có ai để ý, nên theo lối cũ anh tiến tới phòng chú Nghiêm. Gõ cửa mấy cái cũng chẳng thấy động tĩnh gì nên anh vào luôn.

Vừa vào liền chẳng có ai, chắc đi đâu rồi... Tự rót cho mình ly trà sáng ngồi nhâm nhi trên ghế nghỉ. Được 10 phút thì ông ấy trở về.

- A Thần, gió độc nào đưa cháu tới đây vậy.

- Chú Nghiêm, lâu ngày không gặp mà sao chú vẫn cứ độc mồm vậy chứ!!!

- Cái thằng, sao!!! Vào thẳng chuyện chính đi, chú mày bận lắm, không rảnh buôn chuyện với mày đâu!!!

- Cháu cũng không rảnh ở đây đâu...

Chú điều tra được nguyên nhân lão Hồ chết chưa...

- Ủ, có phải do đàn em giết

- Đúng như vậy, gửi chú thêm bằng chứng này.

- Cảm ơn.

- Nhờ chú một việc.

- Không phạm pháp thì được, chú mày làm cảnh sát mà.

- Con gái lão ta biết cháu tố cáo cha cô ta nên chường mất cháu, theo cháu biết cô ta nặc hội chứng rồi loạn thần kinh.

Cháu lo cô ta lên cơn sẽ hại vợ cháu nên phiền chú cử người trông nom cô ta cho tốt.

- Cô ta bị điên thì sẽ làm ra chuyện gì chứ. Sao không đưa vào bệnh viện chữa trị.

- Sao cháu biết. Chính vì cô ta không đi chữa trị nên cháu mới lo cô ta sẽ làm chuyện điên rồ đó.

- Rắc rối quá. Mà người của cháu đầy đấy, còn việc gì mà họ không làm được chứ. Cảnh sát làm công ăn lương đâu phải rảnh rỗi đi trông chừng người điên.

- Người của cháu bận lắm, phải chăm sóc cho chị dâu của chúng nữa.

- Vậy cháu làm gì?
- Cháu ở cùng cô ấy, họ bảo vệ cháu và cô ấy.
- Nực cười, lại còn chuyện như vậy.
- Đương nhiên. Nhớ đó chú, chỉ cần để ý hành động của cô ta thôi.

Cháu về đây, vợ cháu sắp sinh rồi chú nhớ chuẩn bị quà, ba đứa đó, cả mẹ chúng nữa. Nhà cháu đang thiếu ba cái nôi và cái máy giặt cho trẻ sơ sinh. Cháu nghĩ chú tặng cái đó không tồi.

- Thằng quý...

Dù đi xa rồi nhưng anh vẫn nghe tiếng hét của chú Nghiêm đáng kinh. Chắc chắn dưới sàn nhà đang có một cái chén bị vỡ... Cũng may anh không nói mình là nguyên nhân sâu xa dẫn đến cái chết của lão ta nếu không sở cảnh sát nghèo nàn lại phải tốn tiền mua một cái máy tính mới rồi!!!

***

- Vợ Tuyết đâu rồi, chồng Thần về rồi.

-....

Quái, giờ này phải ăn trưa rồi chứ nhỉ, sao cả nhà chẳng thấy có ai vậy. Mấy đứa kia cũng biệt tích đâu rồi.

Rình rình rình, điện thoại của vợ...

- Alo, anh à. Em và mấy bạn đang ở trên sân thượng chơi bốc thăm.
- Trời, chơi thì chơi sao phải leo lên tận sân thượng.
- Anh lên em kể cho.
- Ừ, bụng vậy mà cũng trèo được lên tầng thượng, em thật biết cách giết người không dao.
- Hìhìhì... Tại không lên đây hàng xóm đi qua nó nhìn ngại lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Leo một lúc anh cũng trên vị trên sân thượng, vợ anh với mấy người bạn đang làm gì thì anh hoàn toàn không thể lí giải nổi. Vợ anh thì ngồi trên ghế mà mặt toàn đít nổi đen xì, bên cạnh còn có thùng nước đã hết hơn phân nửa. Mấy người kia cũng không hơn không kém. Mấy chị kia thì nằm ườn mãi ra võ phành phạch cái bụng, mấy thằng nhóc kia thì đứa đầu đủ màu tóc sặc sỡ, đứa hít đất, đứa lại nhảy nhót như kẻ điên, đứa thì hát chưa loen loét.... Có ai trả lời hộ anh chuyện gì đang diễn ra vậy, nhà này mới chuyển thành bệnh viện thần kinh sao trời.

- Em à....chuyện gì thế này.
- A anh lên rồi à, ra đây chơi với em, càng đông càng vui phải không mấy you.
- Right...
- Im đi, em đang làm gì đấy.
- Chơi đó, trò câu hỏi và phần thưởng.
- Là chơi thế nào.
- Đây là cái chai đã hết, em sẽ quay nó nếu cái đầu nó chĩa về người nào thì người đó phải bốc thăm để trả lời câu hỏi, câu hỏi thì rất đa dạng đủ ngành nghề tạp chủng...vv và vv

Trả lời đúng thì có thể yêu cầu việc mình muốn làm ngay bây giờ với tất cả mọi người.

Phản thưởng rất hời..

Tuy nhiên ai trả lời sai thì tiếp tục bốc thăm sang hộp màu đen này, bốc ba phiếu và làm tất cả mọi yêu cầu trong đó. Cụ thể trong đó viết cái gì thì phải tùy vào vận số của người bốc.

Đó, anh chơi không vui lắm

- Trời ơi, còn có cả cái trò này nữa. Em xem có con rồi mà còn như con nít. Chơi gì mà mặt đen như than, thiếu chút anh cũng không nhận ra. Còn mấy người nữa, lại còn tí tôn theo cô ấy chơi cái trò gì đâu mà. Leo tới tận đây, em leo lên tận đây kiểu gì vậy.

- Có người khiêng mà.

- Khiêng, khiêng kiểu gì chứ. Em bực vậy mà.

- A, anh dám chê em béo.

- Không phải, nhưng mà ai khiêng em chứ, sao dám để cho họ khiêng em chứ.

Hất hất cái đầu nghiêng về phía góc sân. Theo cái ngoéo đầu của cô anh quay về phía sau, có một cái võng vác.

- Võng vác sao.

- Ừ, cái này mẹ cho em đây. Rất chắc chắn. Mọi người vác em lên đây chơi đây, có cái này trọng lượng giảm đi nhiều lắm, chị Cầu với chị Bảy còn khiêng được em nữa mà. Cả Năm 8 cũng nằm thử rồi để cho Năm 4 với Năm 2 vác nữa. Vui lắm cứ như ngồi kiệu hoàng thượng thời phong kiến ý, mọi người nhờ.

- Phải đó ông chủ, Tiểu Tuyết nằm cái này rất an toàn. Mang ra vườn đặt cho cô ấy hóng mát cũng rất thoải mái.

- Phải, bà chủ Trần cũng kêu tôi nằm thử võng rất thích, đừng đa đừng đưa chỉ muốn ngủ.

- Thôi. Mấy người hay thật, ở với cô ấy có mấy tháng mà tính nết sao giống cô ấy quá vậy. Đi làm việc đi, nhà cửa không trông trổ hết lên đây, nhờ trộm vào thì sao. Xuống nhà tắm rửa hết đi, chả giống mấy nhóc tôi nuôi nữa rồi.

- Dạ. All

- Đi, xuống nhà chơi tiếp

- Em..

- Hi hi đùa thôi. Đi tắm đi tắm..

- Ông chủ, có cần vác cô ấy xuống không ạ.

- Mấy người vác nhau đi, tôi bế cô ấy xuống.

- Em nặng lắm đây...

Phốc, chỉ là tập thể dục buổi trưa thôi.

Bế cô về phòng, đang định giúp cô tắm thì cô lại giờ giọng bà chủ.

- Ra ngoài

- Anh giúp em tắm

- Không cần

- Ngoan nào, ngại gì chứ. Có phải chưa thấy bao giờ đâu.

- Anh... Nhưng mà em vẫn ngại. Anh không ra em không tắm đâu.

- Có tắm không???

- Không

- Có không???

- Không

- Thôi thôi được rồi, vợ là tất cả.
- Thế chứ, anh yêu.
- Nhưng mà phải bù đắp cơ.

Chụt

- Chưa cân đâu.

Chụt chụt chụt

- Hừm, tốt lắm. Xong nhớ gọi anh.
- OK

***

Trở xuống xuyên qua phòng khách, đi tới phòng bếp. Tự vẫn ồng tay áo nấu cơm. Nhà này riết rồi cũng loạn, ai đâu người anh thuê bằng tiền thật giá thật lại ham chơi quên không nấu cơm. Mấy thằng anh bảo chăm chỉ nấu cơm lại trốn việc đi chơi nót. Đúng là chiều quá hoá hư, tí nữa phải dạy dỗ một trận mới được.

####

Mấy bạn có thể không cần đọc đoạn này

(((((Phỏng vấn n9 một chút))))))

- Anh từng có ý định sẽ làm xã hội đen sao.Tina
- Không đâu, lũ ranh kia nói vớ vẩn đấy
- Vậy sao anh lại có nhiều đàn em đến vậy.
- À, ngày xưa lỡ đâm thằng Phong mấy cái. Chúng hãm mộ nên bám riết đuổi cũng không đi nên mang về nuôi, dù sao chúng nó cũng toàn trẻ mồ côi.
- Nhưng khi ấy anh mới có 20 tuổi, vậy đàn em của anh ngày ấy bao nhiêu mùa xuân mà đã đi xem đánh nhau rồi.
- Tôi cũng thắc mắc, chúng toàn mới 17, 18 thế mà chuyên đi cổ vũ bạo lực.
- Tuổi trẻ mạnh động tuổi trẻ mạnh động, cảm ơn anh đã thu nhận họ.
- Sao cô lại cảm ơn giống chúng vậy
- Thì đó, nếu anh không thu nhận chúng thì bây giờ cảnh sát chả thay nhau đi truy nã chúng còn gì?
- Ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Mấy hôm nay đi đường ả cứ có cảm giác có người theo đuôi. Nhưng dù trốn rồi chạy thì ánh mắt bám riết trên người mình cũng không dứt. Lúc ả đi tố cảnh sát, họ chẳng những chẳng lập tức đi điều tra còn nhìn ả khinh khỉnh. Đúng là lũ ăn hại, nếu ngày xưa là tiểu thư của Hồ gia thì lũ nhãi nhép này chẳng xun xoe nịnh nọt ý chứ. Nhưng kì lạ là sau lần tố giác ấy thì ả cũng không còn cảm giác ấy nữa.

Mấy hôm nay ả bận mai táng cho cha, đi đi về về giữa sở điều tra và nhà. Bọn cảnh sát kia sau khi điều tra thì cho ra kết quả là bị đàn em sát hại rồi bỏ trốn. Nực cười, ả làm sao có thể chấp nhận cái lí do đó cơ chứ, chính mẹ đàn bà kia đã âm mưu hại cha ả mà. Cô ta còn lấp liếm với cảnh sát để chúng thôi điều tra nữa, tốt thôi họ không điều tra thì ả sẽ làm nhất định có cách hại chết cô ta.

Mới bán nhà bán cửa bán gia sản đi trả nợ cũng gần hết, bây giờ chỉ có vài đồng bạc ranh. Một mình thì không làm gì được, phải có chỗ dựa mới được, phải có người làm việc cho ả mới được.

Gần đây trên TV đang đưa tin lão dê già Chu Sâm về nước. Chu Sâm của tài chính ngân hàng Chu Lan, nghe tên đã ngửi thấy mùi tiền. Lão có ba vợ nhưng chỉ có duy nhất một đứa con gái tên Chu Lan, công chúa này hết sức được cưng chiều. Ba vợ của ông ta thì rất thân thiết lúc nào cũng cười máy bay đi du lịch. Không bao giờ quản việc ông ta làm gì nên ở bên ngoài ông ta có thêm khá nhiều vợ bé.

Ai hầu hạ ông ta ngủ ngon giấc thì một bước lên mây, sáng dậy đếm tiền.

Hôm nay ông ta sẽ nghỉ ngơi ở khách sạn Tân Hoàng không về nhà, cơ hội tốt để tiếp cận đây. Với kỹ thuật hạng A của ả đảm bảo lão sung sướng đến quên mình, thời gian tới chắc chắn lão sẽ say mê ả thôi. Đến lúc đó muốn ông ta làm việc cho ả còn khó chắc. Hahaha....

***

Buổi tối, sau khi trang điểm thật ngây thơ nai tơ, ả tườn tạo đi tới khách sạn Tân Hoàng. Sau khi xác định mục tiêu, theo thông tin lão ở phòng 302, ả giả bộ đi qua rồi đi vào thang máy chờ lão đang dần tiến tới. Sau khi lão bước vào, ả đưa tay bấm nút, cổ tính đánh rơi chìa khoá. Hơi cúi người xuống nhặt tiện thể khoe ra vòng 1 đầy đặn, không quá lồ liễu nhưng ả biết lão bắt đầu rục rịch rồi. Đúng là háo sắc. Lên tầng trên thì có thêm người, ả nghĩ có vẻ không ổn thì lên trên lại có thêm người, ả bị đẩy vào trong và đứng cạnh lão già đó. Biết trời giúp mình nên ả mỉm cười đắc thắng, nhân lúc đông người cố

tình uồn mộng vào lão. Thành công rực rỡ trong việc gây sự chú ý của lão. Đến tầng có phòng đó, ả giả bộ trùng hợp cùng lão đi ra, ả mở phòng 303, chưa kịp mở đã thấy rơi vào tay lão ta. Ngoài mặt ả giả vờ ngạc nhiên lắm nhưng bên trong đã âm thầm tán thưởng lần khinh thường.

- Ô

- Chào người đẹp

- Ông sao lại...

- Ấy, gọi anh thôi. Ông nghe xa lạ quá!!!

*** oẹ oẹ oẹ***

- Xin lỗi nhưng tôi không biết ông là ai.

- Trước thì là lạ bây giờ sẽ quen thôi

- Ông..

Ngay lúc đó, ả giả bộ sợ hãi giờ tay cướp cái chìa khoá rồi chui tọt vào trong, đóng cửa lại cười thầm.

Bên ngoài lão già tỏ ra rất hưng phấn, lão chỉ thèm ngó dải nét đẹp ngây thơ của ả chứ đâu biết ả cố tình làm vậy.

Nếu muốn tiền thì cứ lao tới mà ôm mà áp lão ta nhưng muốn cả tiền lẫn quyền thì phải dùng cách khác. Đàn ông chính là như thế này, nếu họ có được quá dễ dàng thì sẽ mau chán; nhưng nếu bạn để họ khó khăn chinh phục thì họ sẽ trân trọng. Đời Hồ Âm này, gặp không biết bao nhiêu là đàn ông. Toàn một lũ đực rựa như nhau chỉ riêng anh, anh không như vậy nên ả mới yêu, yêu say đắm qua bao năm. Nhưng mà ả cũng hận anh, từng ấy năm ả yêu anh mà anh còn không biết, khi gặp lại còn không biết ả là ai, phí công ả gây nhiều thị phi như vậy cũng chẳng có được anh. ả không có thì người khác cũng đừng hòng. Linh Linh quá khứ hay Trần Thái Tuyết hiện tại cũng vậy. Hahaha...

***

Chu Sâm lâu rồi không gặp cô gái nào cá tính như vậy nên rất thích. Về phòng liền gọi cho quản lý phòng mang chìa khoá phòng bên cạnh cho mình. Rồi gọi cho trợ lý mang đến cho lão một bó hoa và cái vòng cổ thật xinh đẹp. Xong xuôi lão ta lại tới cửa phòng bên cạnh, nói vài lời hoa mỹ. Đương nhiên vẫn bị ả từ chối.

Chả biết thế nào nhưng mà lão ta vẫn vào được phòng đó, lúc vào còn đặc biệt gặp cảnh mỹ nhân thoát y. ả thừa biết lão ta có chìa khoá phòng mình nên lúc lão mở cửa ả bắt đầu cởi quần áo đi tắm. Mãn đi tắm này hiển nhiên rơi vào tròng mắt của lão, bây giờ của lão cũng cứng đang lên rồi.

Ả lại bộc lộ tài diễn xuất

Aaaaaa.... Sao ông vào đây được.

Ông biến thái... Có ai không biến thái...

Vừa kêu ả vừa lấy tay như có như không muốn che lại nhưng vẫn cố tình hơi lộ ra. Một màn diễn lệ như vậy khiến lão hết sức sung sướng. Miệng cười không khép lại được.

- Hahaha... Người đẹp đừng sợ. Anh là lo lắng em có chuyện nên mới vào đây thăm.

- Ông biến thái cút... Aaaaa... Có ai khônggggg...

- Em đừng phí công như vậy chẳng ai đến đâu.

Đương nhiên ả biết không ai đến, chỉ là đã diễn phải diễn chót thôi...

- Sao lại như vậy được...

Ả bắt đầu rặn mấy giọt nước mắt

- Ấy đừng khóc, anh có làm gì đâu. Mà sao em cứ gọi anh là ông vậy, anh mới có 49 tuổi thôi, vẫn trẻ lắm. Vẫn dư sức cùng em đừng đưa nha. /Vừa nói ả vừa chớp chớp mắt đưa tình nhưng hiển nhiên là dùng trên cơ thể của ả.

- Kệ ông, ông ra ngoài đi. Huhuhu

- Sao mà ra đi được anh nào có nỡ. Sau đó mặc kệ lão tiến tới, ả thì lùi, cứ như thế lão dồn ả tới góc tường. ả tỏ ra sợ hãi tột cùng, liến thoắng nói sẽ báo cảnh sát nhưng lão nào để tâm, cô em muốn báo thì cứ báo đi.

- Ngoan, chiều anh. Em muốn gì anh cũng cho.

- Thật sao

- Đương nhiên

- Vậy tôi phải chiều ông thế nào.

- Như thế này...

***

Đương nhiên ả đã câu dẫn thành công đại gia Chu Sâm. Mọi chuyện sau này của ả được ông ta hậu thuẫn. Không biết ả sẽ làm ra điều gì với "anh chị ấy". Không biết mọi chuyện sẽ như nào, mấy tiểu bảo liệu có an toàn ra đời, gia đình họ có được hạnh phúc viên mãn không???Hãy chờ đợi những Chương cuối cùng của truyện nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Thăng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Hôm nay là ngày 3 tháng 3, đêm qua phát hiện nước ối bị vỡ nên cô được anh đưa vào bệnh viện. Tuy nước ối bị vỡ rồi nhưng suốt từ đêm qua tới giờ cô vẫn chưa đẻ được. Bác sĩ nói đây là hiện tượng rất bình thường nhưng mà anh vẫn hết sức lo lắng. Nếu có thể anh còn muốn là người sinh con cho cô nữa.

- Mở hai phân rồi thưa bác sĩ. Y tá chuyên theo dõi TT đột nhiên lên tiếng sau suốt một đêm.

- Tốt, mau đưa cô ấy vào phòng sinh.

- Dạ, nhận lời cô y tá rất nhanh đẩy giường của cô vào phòng sinh.

- Bác sĩ, bác sĩ tôi có thể vào không???

Thấy cô sắp sinh mà đáng vẻ thật khổ sở, anh muốn vào xem, anh muốn ở bên cô.

- Tôi nghĩ anh nên ở bên ngoài, phụ nữ sinh con nếu để chồng nhìn thấy sẽ ám ảnh đó. Anh sẽ bị ám ảnh bởi dáng vẻ chật vật của cô ấy, có khi không cho cô ấy sinh thêm cũng nên.

- Không sao, tôi cũng không mong cô ấy đẻ nữa, ba đứa là đủ rồi.

-.....???

- Anh vào đi, nhớ thay đồ diệt khuẩn.

- Cảm ơn.

Nhận được sự đồng ý của bác sĩ anh rất mau thay đồ trở vào. Vừa vào anh đã rất hoảng loạn, chỉ kịp chạy lại nắm chặt lấy bàn tay trắng nhợt của cô. Qua tấm giác mạc của anh, nó đang khắc hoạ hình ảnh chật vật của cô. Khuôn mặt hồng hào mọi ngày bây giờ đã biến sắc, trắng trắng xanh xanh tái nhợt lại; mái tóc dài óng ả bây giờ đã bết lại dính cả lên mặt. Đáng sợ nhất là tiếng hét của cô, nó như xé từng miếng da miếng thịt trên cơ thể anh. Hô hấp của cô dồn dập, không đều, cả người như muốn là đi, nhếch nhác vô cùng. Bàn tay nắm vào tay anh chặt đến nỗi anh khẽ đau, chắc là cô đau lắm. Ở bên cô, thấy cô đau như vậy mà anh không thể làm gì sao bất lực quá. Con à, mặc kệ con nghịch ngợm phá phách thế nào cũng nhanh nhanh chui ra đi, mẹ của con mệt lắm rồi.

1 tiếng sau...

Vẫn tiếng hét ấy nhưng hơi sức của cô đang dần yếu đi. Anh lo quá, sao mà lâu như vậy rồi vẫn còn chưa ra nữa. Mấy đứa quý sứ, đợi chúng ra đời rồi anh sẽ tét vào mông mỗi đứa mấy cái cho biết. Sao mà mãi không chịu chui ra chứ.

Các y tá và bác sĩ cũng đang cố gắng hết sức. Đây là trường hợp sinh nhiều, hiếm thấy nên họ rất sốt ruột, cũng may đỡ đẻ nhiều nên ít ra họ còn bình tĩnh như người nhà bệnh nhân, trông anh ta đỏ mặt mồ hôi mà họ cũng nổi hết da gà vì sợ.

- Cố gắng lên, thấy đầu ra rồi.

Mất thấy cái đầu nhú dần ra sau một quãng thời gian cũng là dài thì cả phòng sinh vô cùng hạnh phúc, cuối cùng cũng có một đứa chịu ra rồi.

Nghe thấy thông báo của bác sĩ, ai cũng phấn chấn hẳn lên. Nhất là cô, suốt 1 tiếng qua cô cứ như sắp chết ấy. Đau không khóc nổi, xé ra ra thịt, mồ hôi vã ra như tắm. Tuy rất mừng vì cũng có đứa ló ra nhưng mà thực sự cô không còn sức nữa rồi. Cô rất mệt, chỉ muốn nhắm mắt lại thôi, mệt quá...

- Mẹ trẻ cố lên, không được nhắm mắt. Nhắm mắt là hết đẻ luôn đấy.

- Tôi...mệt...

- Cố lên một chút thôi. Hít thở đi... Y tá Ngọc đếm nhịp thở cho cô ấy

- Vâng

- Em à, cố gắng lên. Vì con, em cố gắng lên...

- Hức...Aaaaaa

-....

****

- Ra rồi, ra rồi. Con cả là con trai. Y tá Mai, bế cháu rồi đeo vòng số cho cháu. Nhớ nha nó là cả.

- Dạ, chị Kim

- Một đứa rồi, mẹ trẻ cố lên. Cha cháu có thể ra trông con, để chúng tôi làm cũng được.

- Không cần, tôi phải xem cô ấy. Bác

sĩ mau mau xem, sắp hai tiếng rồi sao mới có một đứa vậy.

- Tôi biết rồi. Ấy mẹ trẻ đừng ngủ, mau mau dậy ra đi. Cô mệt nhưng mấy bé chắc cũng khó chịu lắm rồi. Chỉ cần mẹ nó cố gắng thì nó cũng sẽ cố gắng, chúng nhất định sẽ chui ra nhanh thôi.

- Vâng...tôi sẽ cố...gắng

Aaaaaaaa...

Uuuuuuuuu....

- Tốt lắm, cố nữa lên.

Phải, dặn mạnh lên. Cô là người phụ nữ kiên cường, sắp được rồi.

- Mẹ trẻ, hít thở đi. Hít vào thở ra...đúng rồi hít vào thở ra...

Aaaaa...

- Tốt lắm...Được rồi.

Mau... ra rồi, ra nữa rồi. Một bé trai, cắt rốn đi. Mai Mai, bế cháu đi, đeo vòng, bé số 2 đó.

- Dạ dạ...

- Còn một đứa nữa thôi. Hít vào thở ra hít vào thở ra...

Ra rồi, ra rồi. Ôi, tưởng thằng cu hoá ra lại là một tiểu công chúa. Là một công chúa đó, chúc mừng anh chị cả trai lẫn gái đông đủ.

- Ôi ôi bác sĩ, cô ấy ngất rồi. Huyết áp đang tụt nghiêm trọng..

- Sao....Mai đón lấy, nó là út.

Ngọc, đeo ống thở. Tiêm thuốc tăng huyết áp cho cô ấy.

- Dạ..

- Bác sĩ, cô ấy sao vậy.

Đột nhiên cô lại ngất đi, bồng theo dõi lại kêu cấp cứu. Anh lo quá, các con ra rồi sao cô lại ngủ vậy.

- Y tá Mai, bế các cháu cho người nhà tắm rửa. Y tá Ngọc mời chồng cô ấy ra ngoài, mau gọi thêm cô Loan vào đây cho tôi.

- Dạ bác sĩ. Anh Dương, mời anh ra ngoài cho.

- Không, tôi muốn...

- Mời anh ra cho.

Đột nhiên bị đẩy ra ngoài, thần trí anh hiện tại đang rất hoảng. Ba mẹ đã đi coi mấy đứa nhỏ, chỉ có anh ở đây. Rốt cuộc sao vậy chứ, cô đừng có mà bỏ anh đấy, nếu không anh sẽ không tha thứ cho cô đâu...

- Bác sĩ Liên, bệnh nhân này sao vậy!!!

- Bác sĩ Loan, cô ấy mới sinh xong. Bị tụt huyết áp nghiêm trọng và thiếu máu gấp.

- Đã hiểu, Ngọc mau lấy máu truyền cho cô ấy.

- Vâng

- Chị đã tiêm cho cô ấy chưa.

- Rồi, bây giờ cô tiêm thêm một mũi nữa đi. Tiêm thêm thuốc dưỡng chất, cô ấy cần bổ sung chất dinh dưỡng.

- Biết.

- Bác sĩ, huyết áp đang dần ổn định rồi ạ.

- Được rồi, không còn chuyện gì nữa rồi. Cô Ngọc ra thông báo với người nhà đi. Bác sĩ Loan hết bạch máu này thì truyền thêm bạch nữa.

- Đã biết, để tôi trông cho. Hai người đi nghỉ trước đi.

- Cảm ơn!!!

Tình trạng cô ấy đã ổn rồi nên các bác sĩ cũng đi ra. Vẫn còn nhiều bệnh nhân cần cấp cứu lắm nên họ không thể để quá nhiều người trong cùng một phòng được.

- anh Dương, chị nhà đã ổn định rồi. Một tiếng nữa người nhà có thể vào thăm. Trông anh có vẻ không ổn lắm, nhân lúc cô ấy chưa tỉnh thì anh nên sửa sang lại một chút đi. Anh cũng nên đi thăm con một chút, theo tôi thấy có vẻ con nó bị anh bơ rồi.

- Vâng. Cảm ơn bác sĩ.

May quá, không có sao. Cô làm anh sợ hết hồn. Mới có mấy tiếng đồng hồ mà không biết anh biến thành cái dạng gì rồi, bác sĩ bảo 1 tiếng nữa cô mới tỉnh lại vậy anh về qua nhà tắm cái đã. Rồi thăm mấy đứa nhỏ, dù sao trẻ con mới sinh kị vì khuẩn anh tắm sạch sẽ gặp chúng cũng là nên. Hồi này mãi xem cô không để ý mấy đứa nhỏ chắc chúng giận anh lắm đây!!!

Trở lại bệnh viện nhanh nhất có thể, hiện chưa được vào thăm cô nên anh chuyển hướng đến thăm các con. Tuy là coi cô không dòi mắt nhưng anh vẫn nghe rõ là 2 trai 1 gái. May mắn thật, ít ra còn có một công chúa nếu để cô lôi ra ba thằng con trai chắc anh sẽ buồn bực mà chết quá. Phải biết suốt

ngày tháng qua anh mua toàn quần áo bé gái, anh thích con gái lắm, dễ thương như cô vậy. Con gái để còn nâng niu chiều chuộng nữa còn con trai mong chúng lớn không phá của đã là mừng rồi. Tuy cô sinh ra tận 2 thằng nhưng mà đầu sao vẫn vớt vát được cô út. Vợ anh đúng là số 1, ngày trước khi đi kiểm tra nhất quyết không xem giới tính đúng là chuẩn mà. Như vậy mới bắt ngờ...

Chưa có tới phòng mà anh đã nghe tiếng khóc chu chéo phát ra rồi. Trẻ con mới sinh ra đều khóc dữ dội như vậy sao ta...

- Ba mẹ Dương, ba mẹ Trần...

Hai cặp ông bà vừa thấy mặt con trai lộ ra thì mừng như điên. Ôi trời ơi tắm tã sạch sẽ mặc quần áo cho chúng nó xong mà như thần giao cách cảm cả ba đứa khóc toáng lên, đồ mãi không được, cũng may thuê phòng tư nếu không ảnh hưởng tới mấy cô gái vừa sinh xong chả như và cho phát vào mặt. Cháu mình mà cũng đồ không xong.

- A Thần, mau bế nó, khóc quá trời à...

- Sao lại như vậy???

- Chắc đói rồi, bế một đứa để mẹ đi xin sữa.

- Nhưng mà con không biết bế, nó bé thế kia nhờ lọt rơi xuống thì sao???

- Không biết thì học, ra đây ra đây.

Chia hai tay ra... Sau đó mẹ Dương khẽ đặt một nhóc xuống.

- Ôi ôi thế nào nữa...

Hahaha...

Nhìn dáng vẻ chật vật bế con của Dương Thần một đời oai phong mà ai cũng không thể nhịn cười. Ngày thường việc gì cũng biết làm ấy thế mà bế con của chính mình cũng không xong.

- Ôn thôi, siết hai tay chặt vào. Giữ chắc nó trong lòng con. Đúng đúng cứ để yên thế là bế rồi đó thằng ngốc ạ!!!

Mặc kệ lời châm biếm của mẹ anh dần dần ôm chặt nó vào lòng, ôi cái cảm giác bế con của vào lòng thì ra lại hạnh phúc đến như vậy. Không gì có thể diễn tả được cảm giác này, chỉ có một lời duy nhất anh muốn nói: "Vợ à, cảm ơn em".

- Con gọi đó Thần, nó nín luôn kìa. Còn thao láo thao láo mở mắt nhìn con nữa. Chộ ôi dễ thương quá... Sao lại dễ thương như vậy được chứ...

Mau mau đưa nó đây, bế tiếp cậu hai nào...

- Rồi rồi bế tiểu công chúa đi, xinh nhất cái đất nước này mất.

-...

Đúng là cha con nhà giặc mà, ông bà cưng các con như vậy mà cứ khóc hoài, ba bế có xú à cười không thấy Tổ quốc...haiz

Lời than thở của toàn thể tập đoàn đi đưa đẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Hàn Vũ Hạ

Một lúc sau thì cô được y tá đẩy về phòng, nhìn thấy cô mắt vẫn nhắm nghiền mệt mỏi mà ai cũng xót. Hai cặp bố mẹ già đang tranh nhau cho lũ trẻ ăn cũng liếc ngang liếc dọc rồi đi mất. Phải cho vợ chồng nó tâm sự chút, đầu sao vợ nó cũng vừa vật lộn khá căng thẳng. Sinh đẻ chính là vậy mà, khổ lắm.

Gạt sợi tóc loà xoà trước mặt cô, anh đặt một nụ hôn âu yếm lên vàng trán. May quá mẹ tròn con vuông. Tình huống lúc nãy vô cùng khẩn cấp, vừa đẻ xong thì cô liền rơi vào hôn mê sâu. Hai anh muốn rút tim ra ngoài.

- Ư ư ư...

- Vợ à, em tỉnh rồi.
- Ủ anh, các con sao rồi.
- Không sao, đều đang ăn rồi. Em đó nghỉ ngơi đi.
- Em ổn rồi chỉ là vừa nãy mệt quá nên ngủ thôi.
- Ngủ gì chứ, bác sĩ không cấp cứu kịp thời thì không đơn giản là ngủ đâu.
- Rồi rồi, anh mang mấy đứa vào đây cho em ngắm thử.
- Ủ, tí nữa. Anh mới mua một tô cháo thịt băm nổi tiếng nhất 36 phố phường đó. Em mau mau ăn nó không nó sẽ buồn vì nguội đó.
- Em muốn nhìn chúng nó nhìn xong em ăn.
- No no no. Anh dứt em ăn.
- Nhưng mà...
- Há mồm nào

Thôi vậy, chắc anh lo cho cô lắm nên mới bắt cô ăn cho lại sức. Cô chịu khó ăn một chút, đầu sao đang nào mà chả gặp.

***

Lấy khăn giấy lau sạch sẽ miệng cho cô. Anh đi rửa bát, lúc trở lại thì như lời hứa dẫn theo mấy đứa con của cô. Cuộc đời này thật kì diệu khi mang chúng tôi đây với vợ chồng cô. Mới vài giờ trước chúng còn nằm trong bụng cô, to như cái trống. Thế mà vài giờ sau, nó đã khóc oe oe trước mặt rồi. Cái bụng bự của cô cũng mất luôn, nó lại về hình dáng của hơn 9 tháng trước. Cảm giác vừa vui lại vừa ngỡ, đầu sao cô vẫn quen có cái trống để vác.

- Chúng nhỏ quá, bao cân vậy.
- Em sinh ba nên trọng lượng của các con sẽ nhỏ hơn bình thường so với mấy bé cùng thời điểm. Nhưng cũng không có ảnh hưởng gì, chúng rất khoẻ mạnh. Nhóc cả nặng nhất 3 cân 1, cu thứ hai 2 cân 9, cô út của chúng ta giữ đáng có 2 cân 6 thôi à.
- Nhỏ thật nha, ba bàn tay của chúng hộp lại mới bằng bàn tay của em.
- Ủ, nhỏ thật.
- Em muốn bế nó được không???
- Cũng được, em muốn bế đứa nào, có ba đứa cơ!!!
- Cả ba luôn, cậu cả ngoan nhất cho anh bế, bên này của cậu hai, bên này của cô út.
- Không được, em còn chưa có khoẻ hẳn đâu mà đòi hai tay cái đứa.
- Nhưng mà em muốn sờ chúng a, chúng cứ nằm ở trong nôi như vậy em nhìn nhưng mà không có sờ được.
- Oh my god. Em là muốn sờ sao, vậy đơn giản mà. Bây giờ anh nâng giường cho em ngồi dậy, anh đặt cả ba đứa ở chân giường, em ngồi đầu giường. Vậy là ổn rồi...
- Cũng được, vậy anh mau mau bế chúng nó ra đây.
- Đây, em bế từng đứa nó mà đặt xuống nha.
- Ủ.
- Này...

***

- Rồi, thoải mái em chưa.
- Cảm ơn anh.

Mà ba mẹ đâu rồi

- À, họ mãi ngấm cháu quên ăn. Anh vừa cướp chúng nó về rồi đuổi họ đi ăn rồi. Anh mà không tới đòi người thì chắc họ cũng không biết là phải ăn cơm đó.

- Ủm. Mà anh ăn gì chưa???

- Anh không đói!!!

- Không được, anh mau đi ăn đi. Chắc chán từ đên qua đến giờ anh chưa ăn phải không???

- Hình như là thế...

- Anh à...

- Ủ biết rồi mà, đợi lát ba mẹ về anh sẽ đi.

- Em không sao, anh đi đi.

- Nhưng mà...

-...

- Ba mẹ về rồi đây, yên tâm đi con trai ba mẹ có mua cơm cho con. Con cứ việc vừa ăn vừa ngấm vợ. Mau mau mang mấy đứa đây ba mẹ trông cho.

Bà Trần tuy nói vừa nói tay vẫn không quên lắc lắc hộp cơm. Mắt thì sáng lấp lánh về hướng mấy nhóc tí đang ngủ.

- Mẹ à, cơm có thể đưa bố nó còn nó

mẹ thì phải ở đây chơi với con.

- Oh, con gái. Con nên nghỉ ngơi đi, mẹ sẽ chăm cả ba đứa cho.

- Không, con gái con nghỉ đi để mẹ Dương chăm bé cho.

- Bà già kia, cháu tôi tôi chăm.

- Lão Trần kia, nó cũng là cháu tôi. Suốt từ sáng giờ nhà bà đã bế hai đứa rồi.

- Thì sao, ai bảo bà cứ ôm khư khư tiểu công chúa của tôi.

- Thôi.

Mẹ à đưa con gái con cho mẹ Trần đi, hai người sang chăm hai nhóc kia. Thay nhau trông đi mà.

- Hừ, tại mẹ yêu cháu gái mà. Phải không lão công.

- Phải đó, từ bé đến lớn ba mày chưa có ẵm bé gái a.

- Lão Trần, kệ họ đi bế gái nhà Trần đi, mang một đứa cho hai kẻ kia bế, nhà mình một trai một gái

- Được được.

Cuộc tranh cháu diễn ra rất ác liệt. Nó sẽ thôi không dừng lại cho đến khi cô gái ấy lên tiếng.

- Ai cho phép mấy người bế con tôi.

- "...."???!!! T_T

Vâng, lời vừa xuất dứt khoát chặn tiếng ồn trong căn phòng. Ngoài trừ anh đang ăn trưa thì tất cả mọi người đều rũ nhau trưng ra biểu cảm.. Không nói lên lời.

- Thôi rũ bộ mặt ấy đi. Nếu ba mẹ muốn ẵm cháu thì nên im lặng chút đi. Nếu không là con già bệnh mệt xin bác sĩ đuổi hết về đấy. Mọi người có im lặng được không

Gật gật_ hành động rất tự nhiên của các phụ huynh.

- Em à anh ăn no rồi. Mà con em cũng ngấm rồi có phải nên đi nghỉ chút không???

Phụng phịu - Biết rồi!!!

- OK con gái yêu đến giờ đi ngủ rồi. Để ba mẹ chăm cháu nó cho. Nên gọi mấy nhóc là gì đây ta???

- Đúng rồi, anh đặt tên cho con chưa???

- Đặt rồi.

- Là gì vậy??? _ Ai cũng sáng bùng mắt đồng thanh về phía anh.

- Mọi người muốn nghe lắm hả!!! _ nháy mắt nháy mắt.

- Đương nhiên.

- Vậy đoán thử xem.

- Sao mà đoán được!!!

- Thử đi...

- Thiên/Trung/Thu _ ba Dương

- Kiệt/Nhân/Lan _ mẹ Dương

- Trường/Son/Nguyệt _ mẹ Trần

- Hoàng/Hà/Kiều _ ba Trần

- Còn em

- Em nghĩ tên anh đặt chắc chắn rất hay nên em xin rút không trả lời.

- Được thôi, anh để em rút.

Mà ba ma này, sao mấy người lại đặt như vậy...

- Thiên Trung Thu ghép lại chính là trung thu của trời đất đó. Rất hay phải không!!! _ Ba Dương tự hào nói

- Kiệt Nhân Lan của mẹ có nghĩa là người chiến binh hào kiệt, kiêu như Hoa Mộc Lan giả trai thay cha ra trận đó _ mẹ Dương phấn khích giải thích

- Còn Trường Sơn Nguyệt của má Trần con thì nghĩa rất lãng mạn. Đó là mặt trăng rực rỡ trên dãy núi dài.

- Của ta thì đơn giản lắm. Hoàng Hà Kiêu là vóc dáng của sông hoàng hà tuy rộng lớn nhưng rất yêu kiều, mạnh mẽ.

- Oa, không ngờ tên các ba ma chọn lại hay như vậy. Nghe thì xấu mà ghép lại rất hay nha _ Cô nói với vẻ rất sùng bái nhưng mọi người lại không nhận sự sùng bái đó mà thay vào là nụ cười trừ. Có đứa nào như nó không, nó khen mà còn vị chê trong lời khen.

- Con thì đặt khác mọi người.

Con đặt cho cậu cả là Dương Thái Hàn. Cậu hai là Dương Thái Vũ. Cô út là Dương Thái Hạ.

Thái là tên đệm của vợ con, Hàn là lạnh biểu trưng cho mùa đông. Con mong nó sẽ là một mùa đông yên bình ấm cúng hạnh phúc. Vũ là mưa, mưa thường nhiều vào cuối hạ và thu. Thái Vũ là con mưa bình yên trong chiều thu. Còn Hạ thì đương nhiên là mùa hè rồi. Thái Hạ là mùa hè may mắn, tuy hè nắng rất chói chang nhưng sẽ rất đẹp và lãng lý vì nó là Thái Hạ mà.

Mọi người thấy sao, tên con đặt vậy có được không???

- Chồng à, sâu sắc lắm. Các con mình sẽ là chủ của các mùa trong năm.

- Phải đó, con trai tên con đặt rất là đẹp. Không quá phô trương mà lại ý nghĩa.

- Vậy từ nay gọi mấy đứa là Hàn Vũ Hạ nha!!! Bà Nội âu yếm khề xoa đầu từng bé.

- Được đó con trai, ba sẽ bảo người làm nhanh chóng làm giấy khai cho các cháu. Cháu ngoại của Trần Thanh này đã là một thành viên của xã hội rồi. Phải có giấy khai sinh công nhận chứ.

- Cảm ơn ba.

- Hàn Vũ Hạ của bà ngoan ngoan ngoan.
- Oa oa oa
- Chúng dậy rồi, khóc lớn quá chắc là đói rồi. Con gái mau mau cho lũ trẻ ăn.
- Mẹ ơi chúng mới ăn mà _ DT ngạc nhiên hỏi
- Ngốc, trẻ con nhanh đói lắm. Thức ăn của chúng chỉ sữa. Dạng lỏng nên vào rồi ra rất nhanh. Trẻ nhỏ cần ăn rất nhiều bữa một ngày
- Phải. Vậy mẹ lại đi xin sữa đi. Vợ con vẫn chưa có ngủ.

-...

*** cặn lời*** sa mạc lời***

Hôm nay là ngày cô và mấy nhóc ra viện. Vì sinh thường nên thời gian phải nằm viện ngắn hơn sinh mổ, cô đã lấy lại sức và hoạt động bình thường trở lại. Đi có ba ngày mà cô nhớ nhà kinh khủng, ở bệnh viện ngọt ngào toàn mùi thuốc kháng sinh, cũng may có mấy nhóc tí và tiếng tranh nhau của ba mẹ nên cuộc sống mấy ngày trong viện cũng thành thoi. Hai hôm trong viện tiểu Xu và hai bạn của anh cũng có đến thăm. Và cuộc chiến tranh giành mấy nhóc giữa họ lại càng gay gắt, cô và anh không biết nên mừng hay buồn nữa. Mừng vì các con của cô ai cũng yêu, cũng thương sẽ không lo không có ai chăm sóc buồn lòng vì dấu sao nó là con của cô họ tranh làm gì, tranh cũng có phải con họ đâu mà, nhỉ???

- A về đến nhà rồi, chào các chị và các nhóc
- Chào cô Tuyết, cô về rồi à. Chúng tôi nhớ cô quá à. _ Mấy chị BSCV
- Bọn em cũng nhớ chị lắm _ Mấy nhóc Này
- Nào nào nào, mau ra cất đồ đi. Cô ấy là của tôi rồi ai cho mấy cô mấy cậu thương nhớ hả???
- Rõ lão đại/ông chủ. Chúng tôi không thương nhớ nữa đâu, chúng tôi chỉ cuồng thôi.
- Thôi không nói chuyện với mấy người nữa, cất đồ xong cho phép đi ngắm các cục cưng của tôi. Tiện thể chăm nó luôn ha, nó sắp về rồi đấy, ba mẹ tôi bế chúng đi sau đó.
- Dạ dạ, mau mau dọn nhanh còn đón các cậu chủ nhỏ nữa
- Có cả cô chủ đó
- Wao, cô Tuyết siêu quá có cả trai lẫn gái luôn.
- Bình thường hi hi...

-...

- Em đó mau tắm đi, không lại kêu lâu rồi không được tắm
- Ừ không nhắc thì thôi nhắc là thấy ngứa ngáy khắp người à!!!
- Có cần anh phụ không???
- Không thèm đâu đồ háo sắc...

Nói xong cô chạy biến luôn.

- Có giỏi thì em đứng lại đây... Tiểu Tuyết.
- Never...

-...

Lắc đầu ngao ngán nhìn cô, sao càng lớn cô càng nghịch vậy nhỉ, hay là cô cố tình như vậy để trẻ lâu ta.

***

- Về rồi về rồi. Ông bà lớn và các bạn nhỏ về rồi.
- Ta về đến nhà rồi đây các con ơi.

- Sao đi cùng nhau mà bố mẹ giờ mới về vậy_DT
- À, bố mẹ phải đi chậm để an toàn. Còn phải tạt qua nhà mình nữa.
- Sao phải qua nhà bố bé nữa vậy???
- Để còn đặt mấy bộ quần áo của chúng, ít đồ chơi của chúng để khi các con tới đây không cần mang theo đồ.
- Bố mẹ thật là...
- Sao cho đằng nào nó cũng phải ở đây ít nhất 3 ngày một tuần!!!
- Sao lại ở đây, nhà nó ở đây mà!!!
- Ba mẹ nói ở đây thì phải như vậy??? Con mà không cho thì đừng nhìn ba mẹ nữa, phải không lão công???
- Đúng, cháu yêu của ta phải ở bên cạnh ông bà nó, để ông bà nó dạy dỗ trở thành người tốt.
- ...._ Hai người nói vậy khác nào bảo cha mẹ nó dạy nó thành người xấu
- Hai thằng già kia, đừng nhân lúc vợ chồng ta vắng mặt mà cướp đi bảo bối, nếu nó sống nhà mấy người 3 ngày vậy 4 ngày còn lại ở Trần gia ha ha_ Ông Trần sau khi xử lí xong chuyện công ti lại vội vã chở lão bà chạy tới nhà con gái, vừa vào nhà liền nghe thấy hai kẻ đi nói lời xằng bậy, nếu nó ở đây vậy cũng phải ở nhà ông nữa.
- ...._ Lại nữa rồi
- Lão Trần kia hôm qua ông đã bế hai đứa nhà tôi chỉ có một đứa giờ ông lại còn đòi 4 ngày, thiên lí gì chứ, nó là cháu nội của Dương Khiết này đây.
- Vậy hôm kia ai bế tận hai đứa, nhà tôi vừa bế một đứa nhà các người còn bép xép rằng sao bế lâu thế_ bà Trần ra tay.
- Lưu Thiên Thiên kia, bà đừng có quá đáng ai bép xép_ bà Dương cãi lại
- ...
- Cô vừa tắm tấp xong vô cùng thoải mái và thư thái. Vừa xuống dưới nhà cảm giác ấy ngay tức thì không còn nữa. Họ lại gây nữa rồi, mà ba ngày bốn ngày gì chứ. Vậy đủ cả tuần rồi cô và anh trông nó vào ngày nào đây??? Mấy người này lớn già đầu rồi còn ấu trĩ. Không cho ai bế hết, 7 ngày đầu đủ nó sẽ ở trong "xanh lá" này.
- Mọi người tranh giành con con làm gì??? Có phải muốn từ nay không thấy nó nữa không??? Con sẽ sang Anh tiếp đây!!!
- ....
- Ai gia, các cháu yêu ngoan quá, đi vào phòng ngủ nha, lão Trần đi không???_ bà Trần rút
- Có có
- Ô, phải đi ngắm phong cảnh nơi này có trong lành không mới được, lão Dương theo tôi không???_ bà Dương cũng xin rút.
- Phải đi phải đi chứ
- ....!!!!???
- Em à, em thật đáng yêu quá đi!!!
- Kéo cô vào lòng, anh cung cung véo véo cái má trắng hồng của cô. Mới tắm xong nên da thịt cô mát rượi, sờ rất thích.
- Thôi đi anh à, đừng tưởng em không biết anh lại cố tình ngoan ngoãn
- không nói lại họ. Chỉ có cô gái như em là đánh đá, độc mồm độc miệng đó.
- Đầu mờ
- Vậy ai cứ ngồi cười cười nhìn họ đấu đá hả. Có nhà nào như nhà này, thông gia cãi nhau kịch liệt không phân ngày đêm
- Vui mà...
- ....

- Nghe rất vui tai

-...

- Họ bé chúng cũng tốt

-...

- Anh và em càng rảnh

-..._ Thì ra đây mới là mục đích chính, xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Sau khi cô cho lũ trẻ ăn thì chúng liền lăn ra ngủ. Rảnh rồi quá không biết làm gì nên cô cùng mấy chị và mấy nhóc đi mua sắm. Mấy tháng trước quần áo toàn là đầm bầu, trước khi có đầm bầu thì toàn quần áo mặc vừa cơ thể. Sinh xong rồi nhưng cũng béo lên không ít, quần áo kia cũng chật rồi nên muốn vài bộ mặc.

Hiện đang ở trung tâm mua sắm Lan Hương. Quần áo ở đây rất đẹp mà giá còn hợp lí nữa. Cô muốn mua mấy bộ, mua tặng anh cái áo nữa. Còn mua cho mấy nhóc này nữa, cả ngày toàn mặc áo xanh lè, cô nhìn mà phát ngấy, còn mấy chị thì để họ chọn rồi cô giả tiền cho. Dù sao tiền trong thẻ cô cũng không ít, ngày thường không mua sắm gì nhiều hôm nay gặp dịp mua cho xả láng. Tuy cô cũng muốn cho mấy bé nhưng mà quần áo cha nó mua nhiều quá nếu cô mua nữa thì chỗ để cũng không có.

- Cô Tuyết, cô thấy cái váy có hợp với chị Bảy không???

- Hừm, em màu này không hợp với chị đâu, chị mặc màu đen này này vừa sang trọng lại tôn dáng.

- Ừ được đó để chị đi thử.

- Tuyết Tuyết cái áo này oách chưa, chị mặc đẹp không ta???_ chị Vòng vừa lượn một vòng sau đó cấp tốc trở về hỏi cô, dấu sao ngành nghề của cô ngày ấy cũng là về thời trang mà.

- Được đó... Rất năng động.

- Chị Vòng này, chị Sắc với chị Cầu ở nhà, em muốn mua cho họ nữa chị thấy hai cái áo khoác này được không. Họ khá giản dị nên em chọn áo khoác.

- Xem nào, đẹp đó cô. Tôi tin mắt thẩm mĩ của cô mà, hơn nữa dù xấu nhưng là cô tặng họ sẽ thích hết.

- Hi hi. Phải rồi em còn mua cả đồng phục cho mấy nhóc này nữa đấy???

- Đâu đâu tôi xem.

- Đây này, chúng có tổng cộng 10 người, em mua cho luôn một sập áo bóng đá. Vừa mát vừa khoẻ mạnh, còn áo của thủ môn bỏ đi là đẹp đủ bội 10 cái áo.

- Đẹp lắm nhưng mà cô ơi cô mua nhiều cho chúng tôi vậy thì tốn kém lắm.

- Không sao, hồi bên Anh em tiết kiệm được nhiều tiền lắm, lúc về đây tiền điện, tiền nước, tiền cáp...toàn anh Thần trả. Em cũng chẳng tiêu đến tiền hôm nay coi như tặng quà cho mọi người.

- Cô Tuyết à, chúng tôi sống bao nhiêu năm rồi giờ mới gặp được chủ tốt như cô cậu vậy. Nếu mà tôi biết cô sớm hơn thì chúng tôi nhất định sẽ đi nộp đơn xin làm từ lâu rồi.

- Hi hi. Thôi chị chọn tiếp đi em muốn cho A Thần cái áo.

- Được được...

***

- Alo, Này 6 chúng tôi xong rồi các cậu đi đâu rồi mau lấy xe đi về_ TTT
- Dạ chị ơi, bọn em đang uống nước, chị ra cổng đi bọn em lập tức có mặt
- Ồ, nhanh nhanh chúng tôi xách đồ nặng quá.
- Vâng để em bảo Này 1,2,3 lên xách đồ cho chị nha!!!
- Ồ, nhanh nha, tôi sợ lũ trẻ tỉnh rồi.
- Dạ chị yên tâm chị Sắc vừa gọi nói mấy bé chưa dậy đâu ạ, Này 4,5,7,8,9,10 vẫn trông chừng giấc ngủ cho mấy bé.
- Ừ, tôi biết rồi.
- Dạ

Ngất máy, uống nốt ngụm nước Này 6 cũng xuống nhà xe lấy xe.

- Này 1, 2, 3. Đi lên lầu hai xách quần áo cho các chị mình đi lấy xe.
- Ok, đợi tớ chụp ảnh cô bé kia đã_ Này 3
- Đợi tớ chat nốt với bé Thỏ nhà tớ đã_ Này 1
- Tớ đánh nốt con quái thú này đã_ Này 2
- Nhanh lên, tớ đi trước đây.
- ...

Này 6 lái xe ra tới cổng, phát hiện bóng của người nhà mình thì lái xe tới

gần. Mở xe mở cốp mang toàn bộ đồ vào rồi mở cửa để họ vào xe. Xong xuôi đoàn người lại lên đường trở về.

- Chị Tuyết mua nhiều đồ quá vậy_ Này 2
- Ồ, mua nhiều chút. Tí về còn phát quà.
- Oa có quà nữa ạ_ Này 1
- Đương nhiên, nhưng về nhà rồi biết
- Dạ, Này 6 đi nhanh lên về em quà. Em 25 rồi mà còn chưa có ai tặng quà đâu chị ạ.
- Phải đó chị, bọn em chưa được tặng quà bao giờ_ Này 3
- Thật sao, mấy đứa đâu đến nỗi chả lẽ lại không có bạn gái.
- Chị ơi có thì có nhưng mà họ toàn tặng bằng lời thôi_ Này 1
- Ha ha ha. Thế là quà rồi.
- Vâng quà tinh thần.
- Các cậu cũng 25 rồi không lấy vợ sao.
- Có chứ chị nhưng mà các nàng vẫn còn đi học phải đợi_ Này 6
- Người yêu cậu bao nhiêu tuổi rồi
- Cô ấy 22, sinh viên năm cuối rồi ạ.
- Tuổi trẻ tốt thật. Khi nào kết hôn chị sẽ đại diện nhà trai đi hỏi cưới cho.
- Cảm ơn chị_ Này 6
- Không có gì, vậy còn ba cậu, mấy nhóc ở nhà nữa

- Em không lấy vợ đâu, em yêu game hơn_ Ngày 2
- Em thì chưa có ai nhưng mà vừa chụp được một bé xinh lắm_ Ngày 3
- Còn mấy bạn ở nhà người có người không_ Ngày 1
- Ô mấy cậu đúng là, hai mấy tuổi đầu rồi còn như vậy, giờ còn game với gái, mau mau tìm người con gái tốt mà gả đi thôi.
- Hi hi tại lão đại bảo tìm vợ phải tìm cho kĩ, không được tìm linh tinh_ Ngày 2
- Anh các cậu nói đúng nhưng mà biết bao giờ mới gặp được, mình phải là người chủ động, như vậy mới mau mau thoát ế.
- Dạ, em sẽ cố gắng_ Ngày 2
- Tốt, thôi mãi nói chuyện nên về nhà luôn rồi nè. Các cậu giúp tôi xách đồ vào, nha.
- Dạ...
- Em về rồi đây mấy chị ơi
- Cô Tuyết về rồi à, cậu Thần đi làm tí nữa mới về.
- Em biết rồi. Mấy nhóc vẫn ngủ hả chị
- Vâng, cô đi có gần 1 tiếng nên các bé vẫn ngủ. Cô Tuyết đi chơi có vui không???
- Vui chị ạ, mọi người vào đây em bảo.
- Cô/ Chị bảo gì vậy ạ!!!
- Mọi người ngồi đi, em vừa đi mua cho mọi người cái này.
- Chị Sắc, chị Cầu em mua hai cái áo khoác này hai chị này.

Còn đây là quần áo bóng đá, cho 10 cậu. Tìm một người nữa cho đủ đội bóng.

- Cảm ơn cô/ chị
- Cô sao lại phải tốn kém như vậy, bao nhiêu tôi trả cho_ chị Sắc
- Phải đó_ chị Cầu
- Có sao đâu, quà mà. Mọi người không lấy em buồn đó.
- Nhưng mà_ chị Cầu
- Nào mọi người không lấy phải không???
- Có có, lấy chứ đẹp vậy mà...
- Tốt, vậy thử đi em lên coi tui nhỏ.
- Ok

***

- Về rồi, về rồi lão đại về rồi_ Ngày 9
- Ừ, anh về rồi. Mọi người ở nhà vui không???
- Vui lắm_ Ngày 10
- Cậu chủ đã về, tôi cũng vừa nấu cơm xong. Cậu vào phòng ăn đi tôi lên gọi cô Tuyết.
- Chị cứ dọn đi em lên gọi cho
- Vậy làm phiền cậu

- Không có gì

- Vợ à, ăn cơm thôi

- Anh về rồi à

- Ủ, dạo này ở trường cũng không có gì!!! Các con vẫn ngủ hả

- Ủ, trẻ con mà ngủ suốt thôi.

- Thế xuống ăn trưa đi, tranh thủ kéo lát nữa chúng dậy lại gào khóc.

- Em biết rồi. Mà hôm nay em đi khu mua sắm, có mua cho anh một cái somi và đôi dây Tây đấy. Sắp hè rồi, mặc somi là thích hợp nhất.

- Ủ, cảm ơn em.

- Cảm ơn gì chứ, đi ăn cơm nào.

Các bé của cô hôm nay không ở nhà, chúng được ông bà nội ngoại mang đi mất rồi. Họ còn đặc biệt dặn cô cứ ba giờ lại ghé cho tụi nhỏ ăn nữa. Cô bảo để cô đi cùng luôn họ lại còn bảo không được. Cô mà đi chúng nó sẽ không nhìn bà nội ngoại nữa. Đây là tình trạng thêm trẻ giai đoạn cuối rồi, tại bị mấy bác hàng xóm làm dây đứt đến bệnh mà. Biết vậy nên cô cũng đành để họ mang chúng đi, bây giờ thì hay rồi, chán không ai chơi cùng. Anh thì đi làm, mấy chị cũng phải làm việc nhà, lũ Này cũng đi tìm thú vui riêng rồi. Minh mình cô đơn trong bốn bức tường biết ra sao???

- A. Hay là tới trường nhỉ, dạo này không có dịp gặp lũ trẻ cũng nhớ ra phết.

Ngay lập tức cô liền thay quần áo ra ngoài. Cứ nói phụ nữ mới sinh cần ở cữ nhưng mà nằm mãi cũng chán nha. Với lại cô vừa được máu và kháng sinh nên rất khỏe, ngang với trâu luôn ý. Vậy nên đi một tí chắc hẳn cũng không sao đâu!!!

Vậy là thẳng một đường ra nhà xe, lái chiếc xe của cô đi mất hút. Mấy bạn Này mãi chơi nên cũng không phát hiện cô đã ra ngoài.

Đến trường cô cũng không làm phiền anh mà đi tới phòng giáo vụ chơi với các cô giáo.

- Ô cô Tuyết, cô đã đi làm lại rồi sao???_ cô Lam phát hiện ra cô bước vào nên hỏi, mọi người trong phòng cũng rầm rộ chạy lại xem cô. Hôm nay xem như hội bà tám đủ bộ nè!!!

- Dạ không, em đến đây thăm mọi người, lâu rồi không gặp mà ở nhà riết cũng chán.

- Cô đến đây hay rồi, tôi kể cho cái này hay lắm. Thời gian cô nghỉ trường mình nhiều chuyện hay lắm, tôi thì kể hết rồi nhưng mà không hợp rơ bằng cô. Tôi là tôi mong cô mãi đó_ cô Sơn.

- Có tin gì mà hot chị nói đi. Em cũng chán muốn ngửa mồm rồi nè.

- Thì nè....?!,đ(@;"83!):đ:&:@:?...

- Thật sao???

- Thật nhưng mà cũng chưa là gì, chuyện cô Lý cơ, cô ta lại mang thai rồi!!!

- Cô ấy có bốn đứa rồi mà vẫn còn mang thai nữa.

- Phải, cô ấy sắp chuyển rồi. Cô ấy sinh nhiều quá sợ là mãi chăm con nên sẽ không đảm đương việc giảng dạy ở đây nên cô ấy xin chuyển về trường gần nhà hơn.

- Nên vậy mà, cô ấy đẻ mau quá mà!!!

- À mà cô biết không, cái cô giáo mới đó. Tự dưng xin thôi việc, lúc ra về còn được một đại gia ôm hôn nữa. Chắc câu được đại gia rồi...

- Cô Hồ sao?

- Phải, trông kiêu ngạo lắm, lúc đi còn chẳng thèm chào đồng nghiệp chúng ta một câu.

- Như vậy cũng được sao!!!

- Thì đó, mà em biết không. Cô ta trong trường á, chẳng phải dạng tốt lành gì đâu. Hay bám chồng em lắm, cẩn thận nha.

- Làm sao có chuyện đó được.
- Chị thề với em luôn, này nhá. Mỗi khi hiệu trưởng đi qua thì cô ta luôn giả vờ vô tình gặp gỡ, sau nó ồng ẹo trước mặt thầy ấy một lúc rồi mới đi. Mà đó là cô cố tình đứng đấy chờ hiệu trưởng cơ.
- Làm sao chị khẳng định như vậy?
- Thì chị nhìn thấy mà, cả cô Luyên, cô Nhung, cô Xoan cũng bắt gặp đấy!!!
- Nhưng mà cô ta nghĩ việc mà chị!!!
- Đó chẳng qua là cô ta không câu được chồng em nên mới bám đại gia thôi. Nhưng mà em cũng không được chủ quan đâu, từ ngày chị ra trường đi làm nghề giáo tới nay chưa bao giờ gặp ai lăng lơ như cô ta.
- Vâng, em sẽ chú ý hơn.
- Nhớ đấy, thôi chị lên lớp đây.
- Vâng.
- Tôi cũng lên lớp đây, cô Sơn nói đúng đó. Nếu không phải chồng tôi very good thì hiệu trưởng Dương đúng là hình mẫu lí tưởng đó_ cô Lâm
- Phải đó mỗi tội chị cứ bị yêu chồng_ cô Luyên
- ...
- Máy chị thật là, em biết rồi.
- Hi hi đi đây. Nếu muốn nghe bát quái của trường này thêm nữa thì chờ chị dạy xong nhé_ cô Sơn
- Thôi đi bà, em lên thăm tụi nhỏ lớp em rồi về.
- Ủ, mấy đứa đó suốt ngày lải nhải sao cô Tuyết vẫn chưa đi làm lại vậy_ cô Luyên
- Nhất là lớp cô chủ nhiệm bây giờ đã được cô Lương đảm nhận. Họ kêu muốn hát trong giờ luôn ấy. Điều đó khiến cô Lương sốt ruột muốn chuyển sang dạy văn thể mỹ luôn đó_ cô Sơn
- Em biết rồi, em muốn đợi con em đầy tháng đã. Như vậy em sẽ an tâm hơn, chị biết mà em có tận ba nhóc.
- Ôi nhắc mới nhớ, về gửi ảnh ba bé cho mấy chị đấy, muốn ngắm dung nhan của con hiệu trưởng quá. Nhớ đâu con gái chị làm con dâu em cũng nên_ cô Luyên
- Đúng đúng nhớ lấy, thôi chết trễ 5 phút rồi đi đâu.
- Vâng, dạy tốt nha!!!

****

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Cốc cốc cốc

- Vào đi
- Anh, em nè. Có phiền không???
- Sao lại là em, các con đâu đừng bảo chúng cũng ở đây nha!!! Thời gian này không được đi đâu đâu???
- Không, chúng nó được ba mẹ mang đi rồi. Em thì khoẻ lắm tới đây chơi một lát, cũng sắp về. Muốn vào đây xem anh thôi.

- Ủ, ngồi đấy chờ anh 30 phút. Xong anh về với em.
- Không cần đâu, em lái xe tới mà!!!
- Xe thì cứ vút đấy, anh nói chờ anh. Không đến 30 phút đâu chắc chỉ 20 phút thôi!!!
- Cũng được!!! Mà có cần em giúp không???
- Không có gì, em ngắm anh là được rồi!!!

-....

20 phút sau

- Xong rồi, đi về thôi.
- Xong rồi sao, em đang đọc báo mạng, có hình ảnh của cô Hồ luôn trên trang nhất nè.
- Em nói nghe thử
- Cô ta là giáo viên mà sao lại không có đạo đức như vậy, anh xem đang làm tình nhân của CEO Chu Lan.
- Coi như cô ta cũng có bản lĩnh
- Anh nói gì cơ
- À không, thôi kệ cô ta đi anh đưa em đi ăn.
- Thôi, về nhà cha mẹ đi. Còn cho tụi nhỏ ăn nữa, em đi cũng sắp hai tiếng rồi.
- Vậy cũng được. Để anh gọi cho mấy chị báo nghỉ com
- Vâng. À mà bảo họ em xin lỗi đi mà không chào.
- Ủ.

***

- Alo, Này 1. Các cậu đang làm cái gì ở nhà vậy. Chị dâu đâu???
- Lão đại a bọn em đang canh gác nè, chị vẫn trên phòng.
- Hừ, lại còn nói dối. Chị mày ra ngoài rồi. Cũng may cô ấy không sao, nếu không mấy đứa tự cạo đầu vào Đông Khánh đi tu đi.
- Chị dâu ra ngoài sao. Lão đại, em xin lỗi, lần sau em sẽ chú ý hơn. Em không muốn đi tu đâu người ta còn chưa lấy vợ mà
- Nếu muốn lấy vợ thì làm việc cho hần hoi vào. Hôm nay anh chị không về đâu, báo chị Sắc nghỉ com.
- Dạ.

Cái lũ quỷ, chắc lại bận chơi game, chat chút linh tinh đây mà. Đúng là rảnh rỗi quá mà, nuôi còn hơn cả mấy bà cô. Có mỗi cái việc là bảo vệ chị dâu thôi mà cũng để cô ấy đi ra khỏi nhà suốt hai tiếng vẫn không biết.

Nếu cô ấy bị sao đừng bảo cạo đầu đi tu, anh cho chúng mày ra biển mò ngọc trai hết, không mò được thì cứ ở đấy luôn đi đừng về.

- Anh, nói chuyện gì lâu thế
- À không, đi thôi.
- Ồ

Bây giờ là giờ cao điểm nên ra đường bị tắc nghẹt. Anh đã cứng ngắc ở đoạn trên cầu suốt 30 phút rồi mà cũng chẳng đi thêm được tí nào. Chán quá nên ngồi ngắm cô, nói sao ta. Hình như sinh xong vợ anh lại càng đẹp ra. Cô sinh xong nên được đổi da đổi thịt, ngày trước hơi gầy bây giờ thì cân đối rồi. Da thịt trắng trẻo, căng tràn mát rượi. Mái tóc vàng hoe hiện đã được tết bím rất gọn gàng phía say. Thân hình thì đầy đặn cái cân phát triển quả nhiên phát triển. Nó phát triển đến độ toàn cơ thể như tiết ra một loại khí chất. Không còn hơi ngầy ngồ nữa mà cô bây giờ thực gọi cảm, rất dễ thu hút ánh

mắt của bạn khác phái. Nói dễ hiểu thì cô bây giờ thực đúng là một người phụ nữ, một người phụ nữ của gia đình. Cô đẹp vậy anh vừa thích vừa buồn phiền. Nhờ bị thằng nào để ý, nó bám lấy thì anh sẽ phát điên mất. Vợ anh mà mấy người lấy quyền gì ngăn.

- Anh nhìn gì mà nhìn ghê vậy.

-...

- Anh

- Hả, em nói gì cơ?

- Anh nhìn gì mà thần thờ thế?

- Em

- Em sao?

- Ủ. Ghé sát đây anh bảo!

- Bảo gì mà bí mật vậy, trong xe cũng đâu có ai?

Tuy nói vậy nhưng cô cũng hơi ngại ngùng nhìn về phía anh, cô cũng muốn biết anh nói gì mà... Nhưng anh có nói gì đâu!!!

Chợt

- Anh nè, tưởng bảo chuyện gì hay lắm.

- Hôn em là chuyện hay nhất trong cuộc đời của Dương Thần này.

-...

***

- Ba mẹ, con tới rồi. Mấy bé đói chưa.

- Tuyệt hả, mấy bé đang bận lắm chưa muốn ăn đâu!!!

- Sao ả???

Mới có 3 ngày tuổi, bận việc gì cơ chứ!!!!

- À, mẹ mới mua cho mấy bé vài đĩa nhạc. Mới bật có vài phút đã bận đi ngủ mất rồi.

- Ra vậy, mà mẹ mua nhạc gì vậy???

- Nhạc không lời.

-...

- Vậy để một lúc nữa con cho tụi nhỏ ăn. Mẹ có việc gì không con làm cho.

- À, con cũng đi ngủ đi. Còn A Thần vào ngủ nốt. Ngủ nhiều mới có thêm em bé.

-....

Như vậy thì không có việc rồi!!!

- Hi, mẹ đùa thôi. Làm gì mà mặt con ngu luôn vậy. Con lên xem lũ trẻ đi, gọi cha con ra. Từ lúc chúng ngủ đến giờ lão già đó cũng ở miết không ra. Không biết còn rất nhiều việc sao.

- Cha ở đó sao, vậy để ông ấy trông đi. Mẹ có việc gì con làm cho.

- Việc này con không làm được, chỉ cha con làm được thôi.

- Việc gì ghê vậy ả.

- Theo mẹ đi sang nhà bà Ngô, mẹ khoe có cháu khấp xóm rồi chỉ thiếu mỗi bà ấy thôi. Tự dưng đi du lịch hôm qua mới về!!!

- À à à. Con hiểu rồi, con lên gọi cha ngay đây ạ!!!
- Ừ nhanh lên. Mà sao từ bấy tới giờ không thấy A Thần nhỉ, mẹ tưởng nó về với con.
- Dạ cùng về. Cơ mà anh ấy lên phòng bọn trẻ rồi ạ.
- Sao cơ, hồi nào sao mẹ không biết???
- Lúc mẹ bảo nhạc không lời ý ạ.

Cô rất chân thành nhắc nhở bà.

- Ở đoạn ý hả. Vậy con lên nhanh đi gọi lão già cho mẹ, trời ơi không bà ấy lại đi công tác bây giờ.
- Dạ con đi ngay.

Cốc cốc cốc

- Ba ơi mẹ gọi ba đi thăm bác Ngô.
- A phải rồi. Tí thì quên mất, các con trông cháu ba cẩn thận ba đi một tí rồi về.
- Dạ

Vào...mất dạng

- Hahaha..._ A Thần
- Anh cười gì?
- Thì ba mẹ đó.
- Ừ đúng là buồn cười. Sao họ phải so đo với mấy ông bà cùng xóm làm chi không biết.
- Thì tại nhà anh hiếm trẻ con. Họ thì thích trẻ lắm, mỗi tội chỉ có thể ngắm con nhà người ta. Bây giờ em về làm dâu, một phát ba đứa. Ba mẹ kích động quá mà. Anh phải cảm ơn em đó, anh chưa bao giờ thấy họ vui như vậy.
- Có gì đâu, họ cũng là cha mẹ em mà.
- Phải rồi. Họ còn thương em hơn anh nữa mà.
- ...

Anh đúng là người khiến người đối diện quên mất cách nói chuyện mà.

Kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cơ thể mềm mại của cô. Đời này anh có người vợ như em đúng là rất mãn nguyện. Nâng mặt cô lên, nhìn sâu vào đôi mắt kia. Rất tốt, trong mắt cô chỉ có anh, tự dưng bây giờ anh muốn nổi thú tính quá. Rất nhanh môi anh đã phủ kín lấy đôi môi ngọt ngào của cô, tham lam quấn chặt.

Oa oa oa...

Rất thích thời, một đứa khóc ré lên phá tan khung cảnh lãng mạn của cặp nào đó. Người đàn ông thì nhúu mày khó chịu, cô gái thì giật mình chột dạ. Có vẻ họ làm các con tỉnh giấc rồi.

- A, Tiểu Hàn dậy rồi. Đói phải không con, để mẹ cho con ăn nha.

Dứt lời, ôm đứa nhỏ lên nâng niu vào lòng. Không có người ngoài nên cô rất tự nhiên vạch áo lên cho con ăn. Chỉ là hành động tự nhiên của cô khiến ai đó giật mình. Trời ơi, anh của anh bị cô làm có phản ứng luôn rồi nè. Cái thằng quỷ con, sướng thế không biết. Anh phải đi ngay, đi dập lửa ngay kéo ở lại lâu nó thành bùng nổ mất.

Mấy hôm nay vợ chồng cô không về nhà, ở lại nhà ba mẹ luôn. Mấy đứa con của cô rất ngoan, chỉ khóc khi đói bụng và khi đi vệ sinh không thể tự giác. Còn lại ăn no thì sẽ rù nhau cùng ngủ, nếu không buồn ngủ thì sẽ liếc mắt đi khắp nơi, như muốn khám phá mọi thứ trên Trái Đất này vậy. Chúng chỉ khác người một chút đó là không bao giờ cười. Cho dù mọi người trên chóc nghịch ngợm, làm trò hề thì chúng cũng không cười. Nhưng nếu như chẳng may có tiếng động lớn như vỡ bát vỡ cốc hay sấm đánh thì chúng liền cười khanh khách. Nhiều lúc cô còn tưởng con mình bị sao chứ. Lại như bây giờ, ông nội đang cù li tiểu Hạ, nó chỉ cựa quậy cái thân hình bé xù của mình. Thế mà chẳng may ông ấy bị trượt chân suýt ngã may có bác đầu bếp đỡ lấy thì nó lại cười khanh khách. Đây có phải biểu hiện của việc thích cười trên nỗi đau của người khác không???

- Chị Thoa, vứt rác thôi có người đi thu rồi_ mẹ Dương

- Bà chủ đợi tôi tí, tôi phơi nốt mấy cái áo_ chị Thoa

Ngồi ở ghế lớn phòng khách, thấy mẹ đang loay hoay với cái quần len, chị Thoa đang phơi quần áo mà cái xe chở rác đã pháp phới phía xa rồi. Ai cũng bận, thân rảnh rồi như mình cũng nên làm chút việc nhĩ. Nghĩ vậy cô rất nhanh chạy vào bếp xách ba bọc rác bụi chà bá ra cổng. Vừa hay chiếc xe tới gần, phốc phốc phốc, ba phát mỗi phát dùng hết lực bình sinh của mình cô thành công ném thẳng ra sau thùng. Ra hiệu cho chú lái xe đã xong khỏi cần đỡ lấy rác, tránh phiền phức. Đang định quay trở về thì cô cảm nhận được một thứ mùi quen thuộc. Thuốc mê, thứ mà không lâu trước đó cô đã trúng phải. Trước khi ý thức cạn kiệt cô biết mình đã bị bắt nên cố tình thả lại chiếc dép lê ở chân.

***

- Ba mẹ con về rồi_ A Thần

- Ồ, thế tiểu Tuyết đâu???_ mẹ Dương

- Sao mẹ hỏi con, con tưởng cô ấy ở nhà mà!!!

- Không, mẹ có thấy nó đâu, mấy đứa nhỏ cũng sắp dậy rồi. Mẹ tưởng nó đến chỗ con chứ.

- Không, mẹ gọi điện cho cô ấy chưa???

- Mẹ tưởng nó ở với con nên không gọi!!!

- Để con gọi

Reng reng reng

- Ở kia điện thoại ở nhà_ mẹ Dương

- Để con đi tìm xem, có khi cô ấy ra ngoài mua gì đó.

- Ừ xem xem.

Chạy vội ra cổng, đi loang quanh tìm khắp khu phố cũng không thấy cô đâu. Gọi điện cho Xu Xu, cô ấy bảo cô không tới tìm. Hỏi thăm mấy giáo viên trong trường họ cũng nói không gặp. Anh lo quá, không biết cô đi đâu rồi.

Lúc trở về, anh tí ngã. Hoá ra vấp phải một cái dép. Mà cái anh vấp phải nó có màu hồng, cùng loại với dép lê của anh.

- Chết tiệt, à đàn bà đó ra tay với cô rồi. Anh đúng là sơ suất, không cho người tới canh chừng nhà ba mẹ.

Nhặt chiếc dép của cô trở vào nhà, nhờ ba mẹ trông lũ trẻ, anh phải đi thôi. Không biết cô có sao không? Nếu à dám làm xước một cái móng tay của cô anh thề dù có phải đi tù anh cũng nhất định chém cho à một dao.

Mẹ nó kiếp trước anh làm gì à ta mà sao kiếp này à bám gia đình anh ghê thế. Anh đã tha cho cả nhà à một con đường sống rồi, thế mà à còn không chịu an phận đi làm người phụ nữ của lão dê gia Chu Sâm. À tưởng có lão che chắn thì anh không làm gì được chắc, nhớ lấy Dương Thần anh không gì không làm được. Phụ nữ mà lộng hành làm xằng làm bậy anh cũng đánh hết.

- Alo, Này 1 chị dâu mày bị bắt cóc thật rồi.

- Dạ, chị chị dâu bị bị...bắt bắt rồi.

- Phải, anh không biết mày làm cách nào. Mày mau xác nhận vị trí của à và lão già kia cho anh.

Đừng nói cho bạn mày biết, nó sẽ báo cho Phong. Chuyện lần này anh sẽ tự giải quyết, hơn nữa anh sợ kinh động tới à. À ta mắc bệnh thần kinh, không nên xem thường.

- Vâng em sẽ nhờ Này 2 tìm vị trí ngay ạ.

- Nhanh lên

Quay người vào trong xe ngồi. Có phải anh rất thất bại, vợ mình cũng lo không xong. Hết lần này tới lần khác để cô ấy bị bắt đi, mà nguyên nhân thì cũng tại anh, tại anh mà ra.

####

Đúng thực là ' nhân nhượng với kẻ thù là tàn ác với bản thân '. Anh ấy là vì nghĩ à bị bệnh nên mới không thêm chấp. Chỉ hơi đề phòng thôi, nếu như biết trong lương lai à ta phụ sự tốt bụng của anh thì anh đã một cước tống à vào tù rồi.

-----chúc các bạn ngủ ngon-----

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Tỉnh lại sau một giấc ngủ dài, quả nhiên như dự liệu trước khi bị bắt tới đây của cô. Đây là một nhà hoang, kha khá tối và bẩn, dạo gần đây thường có mưa lất phất nên không khí ẩm mốc kinh đến tận đây chẳng nào. Đang mãi quan sát thì như cảm nhận được một ánh mắt sắc bén, cô quay người lại. Là một cô gái nóng bỏng, cô cũng quen, là Hồ Âm mà các chị ở trường vẫn thường nhắc đến đây mà!!!

- Chào cô Hồ

- Chào nữ thần của trường, cô cũng có ngày hôm nay_ Hồ Âm

- Tôi bình thường, cô Hồ hôm nay mới thật khác biệt.

- Mẹ kiếp, đến đây rồi còn giả hộ thanh cao. Người đâu...

Từ trong bóng tối hai thằng đàn ông cao lớn dần tiến vào, cúi đầu với ả.

- Phu nhân có gì cần dặn.

- Lấy tao cái ghế, treo cô ta lên cho tao.

- Vâng.

- Cô muốn làm gì_ T3

- Phá hủy cô. Đầu tiên là gương mặt xinh như hoa này, sau đó là cái quý giá nhất cô. Đợi khi cô bị phá hủy rồi, cô sẽ mất tất cả. Xem xem anh Thần còn yêu cô không???_ Hồ Âm

- Cô bắt tôi chỉ vì Thần!!!

Bốp

- Cô còn giả ngu, không vì Thần thì cũng vì cha tôi, vì sản nghiệp hưng thịnh của Hồ gia. Tại cô tại cô hết..._ Hồ Âm

Vừa nói, mắt ả lại thoáng qua những hình ảnh trong quá khứ. Hình ảnh anh ấy bế ả băng băng vào phòng y tế. Rồi hình ảnh cái xác trắng nhợt của ba, cảnh ả và mẹ long đong trong khu ổ chuột bẩn thỉu ấy nữa. Ghê tởm nhất là phải nằm dưới lão già kia, lão khốn nạn đòi hỏi vô độ. Bức ả tới chết đi sống lại mới thôi. Tất cả những điều đó đều tại cô ta, không có cô ta anh sẽ chỉ yêu ả. Anh sẽ không bao giờ tố giác để hại cha, ả cũng không phải nhìn cha chết sẽ không bao giờ phải làm tình nhân của lão già...

- Cô mới ngu, tôi chẳng làm gì cả.

Trước vẻ mặt ngày càng tái đi của ả, cô trả lời rất bình tĩnh. Cô thực sự không hề làm gì. Đàn bà khi yêu chẳng lẽ ai cũng mù quáng như cái cô Hồ Âm này sao. Chỉ vì không nhận được tình yêu, chỉ vì tình yêu của nửa kia chỉ dành cho một người khác mà làm ra những việc điên đảo. Đồ mọi tội lỗi lên đầu cô thì ả sẽ thấy hạnh phúc hơn sao, đúng là có bệnh.

- Cô không làm gì cả. Cô chỉ cướp đi anh ấy thôi, anh ấy là của tôi của tôi cơ mà_ ả hét lên kinh dị.

- Cô điên rồi. Tôi không cướp anh ấy. Tình yêu từ hai phía mới là tình yêu chân chính. Cô yêu anh ấy thì phải chúc phúc cho anh ấy, không phải là đi phá hoại hạnh phúc của anh ấy. Cô hiểu không, hiểu rồi thì mau thả tôi ra.

- Mơ tưởng, là cô cướp anh ấy của tôi. Tôi quen anh ấy sớm hơn cô, biết anh ấy rõ hơn ai hết. Nếu không phải lời ra kẻ phá đám như cô thì vợ anh ấy đã là tôi rồi.

Nghĩ đến vợ anh ấy là mình, ả bắt đầu cười như điên. Nhưng rồi lại như nhớ ra chuyện gì, ả hét lên.

- Sao tôi phải nhiều lời với cô. Mau mang cái dao cái dao của tao ra đây.

- Cô giết tôi.

- Giết, phải giết nhưng mà cô mới tới nhà kho của tôi có ba tiếng. Giết cô nhanh như vậy Hồ Âm này thấy thật nhạt nhẽo. Tôi phải thấy cô khóc lóc van xin. Tôi phải khiến cho bộ mặt này trở nên ghê tởm mới được_ Á vuốt vuốt con dao rồi cười man rợ.

- Vậy thì thật tiếc cho cô, tôi Trần Thái Tuyết này sống 28 năm chưa biết khóc lóc van xin là thế nào.

- Đừng có kiêu ngạo, tôi sẽ làm cho về kiêu ngạo kia biến thành miếng giẻ lau nhà.

Bóp bóp bóp

- Dám lử tôi à. Mày đâu, đánh cô ta cho đến khi cô ta khóc cho tao.

Bóp bóp bóp

Bóp bóp bóp

Lực tát của một thằng đàn ông quả nhiên lớn. Chưa gì cô đã thấy da mặt đau rất kinh khủng. Nhưng cô không thể khóc, thà chết chứ không chịu nhục.

- Coi bộ cũng oai phong lắm. Dừng tay đi, tao phải điêu khắc mới được. Như vậy còn hay hơn ha_ Hồ Âm

- Hồ Âm cô có huy dung tôi thì anh ấy cũng sẽ không tha cho cô đâu bởi vì anh ấy chỉ yêu tôi thôi_ Nhìn con dao bóng loáng trên tay ả nói cô không sợ thì là giả nhưng mà cô không thể khuất phục người điên. Mà cô biết chuyện ngày hôm nay nhất định sẽ xảy ra. Nhớ cái hôm cô tới trường nói chuyện với mấy chị, cô cố tình nhắc đến ả trước mặt anh. Tuy anh không nói gì nhưng trong ánh mắt anh cô thấy được sự chán ghét. Cô có một đặc điểm đã có khúc mắc gì mà không phá được thì sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Vậy nên cô mới nhờ Jen, bạn của cô điều tra tư liệu về ả. Jen làm việc cho tổ chức điều tra tội phạm của Anh, cậu ta làm việc hiệu quả vô cùng. Hai tiếng cô đã biết toàn bộ mọi thứ của ả, và cô cũng biết lí do tại sao có sự xuất hiện của mấy nhóc này. Anh vì lo cho cô nên mới không nói cho biết. Nhưng mà đàn bà thì đương nhiên hiểu tâm tư của nhau, ả yêu anh thì sẽ ghét cô. Mà ghét thì sẽ tìm cách hại cho đỡ ghét, sớm hay muộn thì nhất định chuyện này sẽ xảy ra. Cũng may cô biết nên cũng không quá hoảng mà nhìn ả đắm đuối. Thôi thì cô không chấp người bị điên.

- Không anh ấy chỉ tạm thời yêu cô thôi. Cô không còn thì anh ấy sẽ yêu tôi. Sẽ yêu tôi thôi...

- Cô đừng có mà mù quáng. Mau thả tôi ra rồi đi uống thuốc đi.

- Cô dám chửi tôi điên, tôi giết chết cô.

- Giết, xin mời. Lúc trước tôi mang thai, tôi lo cho bọn trẻ bây giờ tôi sinh rồi, cả cái xác này chỉ có tôi. Tôi chết cũng không sao. Dù sao sau khi tôi chết cô cũng đi cùng. Bởi vì anh ấy sẽ giết chết cô, giết mẹ cô. Anh ấy sẽ hận cô hận tới chết.

- Im đi. Im đi.

Mắt bình tĩnh ả đắm một nhát vào bụng cô. Nhìn thấy bàn tay dính máu của cô ả vừa khóc vừa cười điên dại.

- Ha ha ha, máu máu của cô kìa. Nó thật đẹp. Cô sẽ chết sẽ chết ha ha ha.

Ả rút dao ra nhảy múa điên cuồng, vung vẩy khắp nơi tới chỗ hai thằng áo đen. Họ sợ quá cũng chạy mất. Chỉ còn lại mình cô nhắm mắt trên nền đất lạnh cóng. Nếu đây là ý trời vậy cô cũng đành chịu.

Anh à, chăm sóc các con thật tốt nha. Em đi đây, kiếp sau em lại làm vợ anh. Không phải em muốn thế đâu chỉ là vì bất đắc dĩ thôi. Tại em phải xử lí hộ anh một cái đuôi đấy. Cái đuôi này cũng thật to gan dám đâm em một nhát rõ đau. Chảy đầy máu đây này, đứng cũng không có nổi luôn. Anh nhớ phải trả thù cho em đấy. Xong rồi thì không được khóc lóc đau buồn đâu. Anh khóc chắc xấu lắm, em nhìn thấy sẽ chịu không nổi đâu. Có đau buồn thì một hai ngày thôi, anh còn phải chăm các con đấy. Đồ đặc của em thì phải đốt hết cho em, không được giữ cái nào hết. Anh mà giữ lại hay lười ra ngắm rồi nhớ đến em thì không có được. Đồ đặc của anh thì nhớ cất gọn gàng vào không lại kêu đòi em đi tìm. Anh bị đau da dầy đấy phải uống thuốc đúng giờ nha. Không tự lo liệu mà bị làm sao là em sẽ giận đó. Phải tìm lấy một cô gái thật tốt, yêu thương anh và nhờ cô ấy yêu thương các con của em nữa. Nhớ phải tìm đấy, trong gia đình phải có một người phụ nữ thì mới ổn.

Các con à, mẹ xin lỗi. Các con mới có ba ngày tuổi thôi mà đã mất mẹ rồi. Mẹ thật xấu xa phải không? Mẹ có lỗi với các con nhiều lắm. Ở trên trời mẹ hứa mẹ sẽ luôn theo dõi các con. Sẽ luôn ở bên các con. Mẹ xin lỗi vì tất cả. Mẹ yêu ba và các con.

Bệnh viện lớn tại phòng phẫu thuật.

Ả đàn bà điên đó dám ra tay với cô. Lúc anh đến chỉ còn mỗi mình cô đang thoi thóp trên vũng máu. Khoảnh khắc ấy anh tưởng mình chết luôn rồi chứ. Tại sao cô lại nằm cô đơn thế kia, lại đau đớn thế kia. Cô phải ngủ ở trên giường bông của họ chứ sao lại nằm trên đất làm gì. Đất lạnh lắm, cảm thì biết làm sao giờ. Anh ôm chặt cô vào lòng chạy ra xe, anh phải nhanh nhanh lên thôi. Anh sợ mình chỉ chạm có một giây thôi cô sẽ bỏ anh và các con đi mãi mãi. Anh không cho phép cô bỏ anh, cô mà bỏ anh anh sẽ đến đó lôi cô về.

Cô đang được phẫu thuật, lâu rồi. Cả người anh toàn là màu đỏ của máu. Là máu của cô, cô bị mất nhiều máu lắm. Bác sĩ ra vào mà trên mặt ai cũng căng thẳng, họ dùng có lẽ bộ mặt đó ra nếu không anh tưởng cô đã đi rồi mất. Tim anh đau lắm rồi, đau lắm không có chịu nổi đâu.

Thấy lại một cô y tá đi ra, anh nóng ruột quá. Vồ tới cô ấy hỏi chuyện.

- Y tá, cô ấy sao... sao rồi.

- Tôi không biết. Cô ấy bị đâm khá sâu, mất rất nhiều máu. Tôi phải đi lấy thêm máu.

Bị đâm rất sâu. À họ Hồ kia ác như vậy, đâm cô sâu thế nào mà cô mất nhiều máu tới vậy.

Từ xa có bóng người chạy lại. Tiếng khóc râm rứt phát ra

- Dương Thần, tiểu Tuyết sao rồi.

Xu Xu vừa khóc vừa hỏi thăm. Vừa nghe thấy Tuyết bị đâm, cô đang nấu cơm suất thì cắt vào tay. Trời ơi, nó ăn ở tốt vậy mà ai đâm nó chứ. Bà biết bà chém cả nhà mày.

- Không rõ, đang cấp cứu.

- Hu hu hu cái đứa mất dạy nào đâm bỏ tao.

-...

Đúng lúc ấy ông bà Dương và ông bc Trần cũng chạy vào.

- Thần, chuyện gì xảy ra vậy? Tuyết con bé có sao không???

- Đang cấp cứu ạ. Ba mẹ đều ở đây ai trông bọn trẻ.

- Con yên tâm, chị Thoa và mấy chị Bảy trông rồi. Cả Vũ nữa.

- Vâng. Tuyết vẫn chưa xong đâu, ba mẹ cứ về trông bọn trẻ đi. Có con ở đây rồi, có chuyện con sẽ báo ba mẹ sau.

- Cũng được.

Nhớ báo đấy

Ba mẹ về đây.

- Vâng. Xu xu cô cũng về đi. Tôi báo sau cho.

- Không được, tôi trông cho anh về thay đồ đi. Quần áo toàn máu.

- Nhưng mà..

- Tôi tin Tuyết sẽ không sao. Cô ấy rất mạnh mẽ. Nhất là vì sự sống, tôi tin Tuyết không chết chỉ vì một nhát dao đâu. Cô ấy còn phải nói cho tôi biết kẻ đã đâm cô ấy nữa.

-....

Quả nhiên là bạn bè, phát ngôn cũng thuộc hạng đẳng cấp.

- Không cần phiền phức như vậy. Kẻ đâm vợ tôi là người đàn bà khôn kiếp tên Hồ Âm. À ta đang trốn dưới nách của lão Chu Sâm. Tôi rất bận giao à cho cô xử lí. Nhất định đừng để tôi thất vọng.

- Hồ Âm, Chu Sâm. À thì ra là Hồ li tinh và Sâm dê già. Được em rě giao cho chị, chị sẽ khiến cho hai đứa nó ăn cơm bằng lợi.

- Đi đi.

Lau nốt nước mắt trên mặt, ngẩng cao đầu hướng phòng cấp cứu giơ tay chào kiểu quân đội nói lớn: " Người yêu bé nhỏ, chờ anh anh sẽ báo thù cho em".

- Đi đi, cô ấy là vợ tôi không phải bỏ cô đâu.

- Là bỏ tôi đó. Tôi đi báo thù. Anh trông bỏ tôi cho tốt, đợi tôi trở về sẽ ban thưởng.

Dứt lời, bạn Xu oai phong lẫm liệt bước đi.

Thương cái gì nữa chứ, cô là vợ anh mà.

***

Khoảng một tiếng sau thì đèn báo phòng cấp cứu cũng tắt. Bác sĩ và y tá lần lượt bước ra.

- Người nhà bệnh nhân.

Đang lơ đãng trên ghế chợt nghe tiếng bác sĩ anh vội vàng chờ ra nghe thông báo. Họ ra ngoài tức là cô không sao rồi phải không???

- Dạ tôi đây.

- Ừm bệnh nhân được cấp cứu kịp thời nên tạm giữ được mạng sống. Vết thương khá sâu nhưng rất may là không phải chỗ hiểm. Chúng tôi đã khâu lại rồi, không biết bao giờ bệnh nhân tỉnh lại nhưng mà lúc tỉnh chỗ bị đâm sẽ đau lắm đấy. Tránh nước và cử động mạnh. Vết thương mà rách ra bị nhiễm trùng thì chúng tôi không biết xử lý thế nào đâu.

- Vâng cảm ơn bác sĩ.

- Không có gì đâu là trách nhiệm của chúng tôi.

- Còn nữa, cô ấy vốn rất yếu. Huyết áp thấp do thiếu máu thường xuyên. Hiện giờ lại mất quá nhiều máu tuy đã tiếp thêm vào rồi nhưng cũng cần thận bổ sung các chất cho máu, ăn đồ ăn bổ máu cho cô ấy.

- Vâng tôi nhớ rồi. Tôi vào thăm cô ấy được chứ?

- Được. Nhưng đừng lâu quá tránh vi khuẩn xâm nhập.

- Vâng.

Vào phòng thăm cô. Cô nằm rất ngoan, mắt nhắm lại thanh tỉnh vô cùng. Sắc mặt nhợt nhạt, da xanh xao, khắp cánh tay cắm đủ loại dây tiêm. Thấy mà xót xa, hơn một tuần trước cô cũng nằm như vậy. Sức khỏe vừa ổn định được một tí đã lại phải vào đây nằm rồi. Thương quá đi mất, đợi cô tỉnh lại phải cho cô ăn thật nhiều thứ, cô muốn gì anh cũng cho hết, muốn anh đi đông anh mới không thêm về tây đâu. Chỉ cần cô tỉnh lại nhanh thôi. Không thấy đôi mắt tinh ranh liếc ngang liếc dọc của cô anh lại thấy thiếu thiếu cái gì đó. Em à, mau khỏe nha.

Em ngủ một tí nữa thôi đấy, anh đi thông báo. Anh về thay đồ rồi hôn con họ em luôn nha. Khi nào tỉnh trả lại anh sau.

- Alo, mẹ à Tuyết không sao rồi.

- Ừ, con mệt không mẹ đến trông con bé cho.

- Dạ thôi. Con ở đây với cô ấy. Mẹ à mẹ nấu bát gà hầm thuốc bắc, tí con qua lấy được không???

- Ừ được.

- Cảm ơn mẹ***

- Alo, Xu Xu. Vợ tôi ổn rồi, cô đang đâu đấy.

- Biết ngay mà, bỏ tôi sao dám bỏ tôi mà đi chứ. Bỏ tôi có chết nỗi đâu mà. Em ấy mà không sống đến tầm 90 tuổi thì không chịu chết đâu. Tôi hiểu nó quá mà.

Còn việc tôi ở đâu. Anh ngu quá, tôi đang đứng trước khách sạn của lão Sâm đây. Đợi tôi xử lý Hồ li tình xong sẽ đến thăm cô ấy.

- Tôi biết rồi, nhớ quay lại cho tôi xem. Xong, phiền cô nốt việc cuối cùng. Tống ả vào trại cho tôi, ả điên không nhẹ đâu!

- Ừ, nhưng mỗi vào trại thôi à. Phải đâm giả lại nhất vừa rồi nữa chứ. Anh vạch bụng Tuyết lên xem ả đâm vào chỗ nào tí tôi đâm lại chỗ ý.

-...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Từ cửa lớn, chị hai bước vào cửa. Đến quầy tiếp tân thì gõ cạch cạch ba phát lên đó, lớn giọng:

- Chu Sâm ở phòng nào.

Cô tiếp tân thấy vẻ mặt đáng sợ của Xu Xu thì hoảng sợ. Nếu nói ra nhờ đây là phu nhân hay tình nhân của Chu tổng tới đánh ghen rồi cô nói ra bị mắng chết. Không nói ra thì ôi ôi về mặt như hồ mẹ thế này. Nói cũng chết không nói cũng chết hay là nói toẹt ra luôn.

Chân chừ mãi không thấy cô nàng tiếp tân mở miệng, chị hai tỏ ra rất bức bối. Dám coi thường lời nói của mình xưa nay chỉ một người. Hiện người ấy đang nằm viện, không chấp.

- Nói

- Dạ dạ, phòng 302.

- Hừ. Không nói nhanh là ăn vạ đấy.

- Dạ dạ. Thưa chị lần sau em không thể nữa.

- Ngoan

-...

Nâng bước vào thang máy hướng căn phòng có số 302 may mắn. Hôm nay chị hai Xu sẽ ghé thăm nơi ở của lão Sâm. Vinh hạnh cho lão quá còn gì.

Cốc cốc cốc

Tay gõ cửa nhưng chị hai vẫn áp sát hai tai lại nghe ngóng bên trong. Nghe thử trong này có tiếng gì không??? Nhưng mà chị hai làm việc vô ích rồi, khách sạn 5 sao, cách âm siêu tốt luôn. Có đứng đây nghe cả ngày lẫn đêm cũng không nghe được gì đâu.

- Ai đó _ Chu Sâm

- Hò hừm hừm... Dạ nhân viên phục vụ _ Xu xu ỏn ẻn nói

Cách...

Mất thấy cái cửa mở ra, chị hai nhảy vọt vào trong. Trời ơi đúng là không đúng dịp, á kia còn trần chuồng nhưng mà không sao đừng để chị nhìn cha già kia trần chuồng là được. Lão này vẫn quần áo nghiêm trang chứng tỏ chị đã phá vỡ chuyện tốt rồi, kệ chứ phá hoại hạnh phúc của người khác là niềm vui của chị mà. Các con nuôi cũng là gen của chị mà ra đấy chỉ được cái mặt giống bố mẹ chúng thôi.

- Cô là ai _ á hoảng loạn vội vàng chui vào chặn mặc quần áo.

- Cứ từ từ làm nốt việc đi, tôi sẽ nói sau.

Lão già kia im lặng nãy giờ thấy người vào phòng là một người đẹp thì hai mắt phát sáng. Sao dạo này toàn gặp gái đẹp vậy nhì.

- Bỏ ngay cái ý nghĩ ghê tởm trong đầu ông đi _ Xu Xu

Lão già chột dạ

- Gì chứ.

- Không bỏ là tôi thiên đó _ vừa nói chị cũng không quên dùng ánh mắt đảo dần xuống phía dưới.

Thấy vậy lão có vẻ hơi sợ thật, tay bắt giắc ôm lấy bụng dưới. Nhưng thật quá mất mặt, đường đường là một ông chủ lớn sao lại có thể tỏ vẻ sợ sệt trước mặt một con nhóc đột nhiên xuất hiện được. Vậy nên ông ta gân cổ lên giọng.

- Hồn láo, cô bé là ai sao tự xưng vào phòng của tôi.

Chị hai ban cho lão một ánh mắt khinh bỉ, hừ cô bé... tự xưng... tôi. Gớm nếu không có chuyện chị lại thêm vào đây chơi với mấy người chác. Còn á kia nữa mặc có mỗi bộ quần áo mà tưỡn ta tưỡn tạo, ngực lại còn lắc lắc rung rung. Báo sao lão già kia yét hầu lên xuống. Cậu nam nữ này thật khiến người buồn nôn, mình đứng chính ỉnh ở đây mà vẫn có thể làm trò.

- Tôi không tự xưng có mặt ở cái động hồ ly này đâu. Cô kia cô tên Hồ Âm đúng không? _ Chị hai phải xác nhận lại, nhờ xử sai người tội lắm.

- Phải. Hỏi tôi làm gì? _ Hồ Âm ngoe nguẩy đứng lên. Bước tới chỗ lão già kia ôm lấy cánh tay ông ta mà cọ cọ, trông đến ngứa mắt.

- Đúng là người sao tên vậy. Hồ ly chín đuôi, Âm mưu xảo quyệt, chuyên sống dưới Âm phủ.

- Mày nói cái gì đó _ Á hét lên giờ tay muốn tát Xu.

Nhưng nào có dễ như vậy, chị hai mày đây đầu gấu bao năm đi học, quản lý tá nhân viên ở sân bay, đai đen Karate chính hiệu. Muốn đánh chị còn phải đợi chị cho không đã.

Chị hai cầm tay ả vặn ngược ra sau, tay kia giơ lên tát một cái BỐP rõ kêu. ả đau điếng ngã văng xuống đất, miệng còn rỉ máu. Lão già kia ôm cái bụng như bà chửa chạy lại đỡ ả. Mồm chửi lớn.

- Cô kia, tự tiện xông vào đây đánh người. Muốn chết phải không???_ Chu Sâm lớn tiếng quát

- Muốn đấy, ông dám giết không?

- Anh, cô ta bắt nạt em. Hu hu hu đau quá đau quá_ Hồ Âm ăn vạ

- Anh thương anh thương. Con ranh con, ông chẳng động chạm tới mày, mày lại tới đây gây sự với ông mày, mày nghĩ ông mày sống từng này tuổi để để con ranh như mày bắt nạt thế hả. Khôn hồn nhân lúc tao vẫn giữ được bình tĩnh thì để người yêu tao và lại một phát rồi đi đi_ Chu Sâm nói một tràng dài.

Ông ta vừa nói xong, máu nóng trong người chị cũng dâng lên. Tát một phát rồi đi. Sợ quá đi, sợ quá ả, bộ nhiều tuổi thì muốn làm gì thì làm chắc.

- Dạ dạ. Cháu xin lỗi..

- Ranh con, em yêu cho em xử đi.

- Được. Tay ả vùng lên...

Bốp

Áaaaa...Bịch

- Mày... Đang mỉm cười thích thú thì lão ngã ra. Nguyên nhân là ả muốn tát chị nhưng mà nào có dễ như vậy. Chị vả cho ả ngã lăn quay ra trúng lão vậy là cả hai liền không hện mà ôm đất đấm đuối.

- Tôi làm sao. Không nhiều lời nữa, mất thời gian. Tôi cho hai người ba sự lựa chọn. Một là ông giao ả cho tôi, hai là tôi xử ông, ba là tôi xử cả hai người.

Nhưng họ coi thường lời nói của chị.

- Alo. Quản lý đâu, mau báo cảnh sát cho tôi. Có một kẻ cố tình gây sự với tôi trong này... Phải nhanh lên... Đúng... mau cử người tới đây.

- Ôi trời, tưởng gì. Báo cảnh sát hả, càng tốt đang định đi báo án. Chộ ôi, có kẻ mới giết người, có kẻ là tông phạm. Kiểu này chắc cũng ngồi 5 năm chứ ít gì_ Chị hai chậm rãi nói, tiện thể kéo cái ghế xuống, lót qua một tấm vải rồi mới đặt mông ngồi. Không lót chẳng may dính tí tạp chất bắn hết cả người.

Nghe Xu nói vậy, họ không hện mà chột dạ. Nhất là ả, mặt tái đi trông thấy. Còn lão thì thấy bình thường, chỉ nghĩ ả gây sự với kẻ bình thường, lão vùng tiền là mọi chuyện không sao hết rồi.

- Anh anh có gì từ từ nói_ ả khề thì thào vào tai lão.

Nhưng mà lão không chịu, nhất quyết đợi cảnh sát. Mà quái, đợi 10...15 phút rồi mà tiếng động nhỏ nhất cũng không có. Con ranh kia còn ngồi rung đùi vừa hát vừa nghịch điện thoại nữa. Nhìn thì xinh mà chẳng ngon như Âm Âm tẹo nào.

Vừa ngẩng đầu chị hai đã nhìn thấy bản mặt đáng ghét của lão kia. Sao mà dâm thế không biết, thật là ngứa mắt.

- Tôi chán chơi trò im lặng với mấy người rồi. Lão già kia mau trả lời câu hỏi của tôi của tôi. Lão chọn cái nào chị cũng chơi.

- Ranh con, tao đố mày đấy. Tao không chọn cái nào đấy mày sẽ làm gì???

ả thấy cảnh sát không đến thì nghĩ chắc lão bảo thôi nên bắt đầu lật mặt.

- Anh, xử đẹp con kia cho em_ HẢ

- Ok em yêu_ CS

- Buồn nôn_ Chị hai

Lão khinh thường nhỏ, chạy lại ra tù sau đó từ tù lòi ra một khẩu súng. Vung vung khẩu súng sau đó chĩa thẳng vào đầu chị hai. Nhưng chị hai đầu gấu nào có sợ, vẫn ngồi im liếc liếc mắt khinh thường.

- Bắn đi. Bắn thẳng vào đây này.

- Mày thách tao à_ CS

- Oa anh yêu giỏi quá, bắn chết cô ta đi _ HẢ

- Tòì thách ông đấy?

Sống trong gia đình chính trị, từ bé đến lớn Xu Xu này bị bắt cóc không dưới chục lần. Lần đầu tiên, lần thứ hai, thứ ba thì nói thật rất sợ nhưng rồi lặp đi lặp lại thấy cũng quen. Dù sao thì bọn chúng cũng chỉ mong muốn có một thứ từ cha chị nên khi chưa có đạt được nhất định sẽ không làm gì chị. Cha chị thì hơi oi, cả gia tài có mỗi chị trân quý nhất, họ muốn gì cũng cho tất.

Lão già này chìa súng vào đầu chị cũng thường thôi. Đây bị chìa nhiều rồi, nhòn rồi. Có dám bắn không cơ chứ, cùng lắm thì chết. Nhưng mà chị là chị ghét cái cảm giác bị chìa súng lắm.

Vung tay lên hất tung súng của lão lộn một vòng nó liền rơi tõm vào tay chị. Tháo súng ra, chộ ôi chẳng có viên đạn nào. Thế mà to mồm.

- Ông bác này, súng dờm hả. Một viên đạn cũng không có.

Mới cầm súng oai phong chưa được 5 phút đã bị cướp mất. Chưa kịp bắt ngờ lại bị chị trêu ghẹo, mỉa mai.

- Tòì ghét nhất những kẻ coi thường lờì tòì nói. Tòì nhắc lại một lần cuối cùng, ông chọn cái nào _ chị hai thay đổi về mặt, không còn cọt nhả chanh chua nữa mà giọng đã lạnh đi rất nhiều.

Lão thoáng không nói gì nữa. Lôi ả chạy ra ngoài, kêu lớn.

- Quản lí khách sạn này đâu, chết hết rồi ả. Mau mang con điên này đi cho tòi.

Ngoài sảnh hiện rất đông người, nhìn thấy lão thì chạy mất hết. Ngay cả quản lí khách sạn cũng chỉ dám nhìn lão bằng ánh mắt bất đắc dĩ.

Từ trong đám đông một thanh niên cao lớn tiến tới chỗ lão và ả. Đi qua bọn họ rồi vào trong phòng, chị hai cũng chồm chồm chạy ra đuổi theo. Gặp nhau ngoài cửa, cậu thanh niên cúi đầu chào.

- Chị Xu Xu.

- Ố, Hồ lí tình Sâm dê già đứng lại cho tòi.

- Chị Xu, họ bị em bắt rồi.

- Cậu là...

- Em là Này 1. Đàn em của anh Thần, bọn em tới đây giúp chị bắt ả đàn bà ti tiện kia. Chị yên tâm mà xử lí ả ta, cảnh sát em đã mời đi uống cafe, cả cái khách sạn này em cũng thu xếp rồi. Còn hai kẻ kia là của chị. Anh Thần bảo, anh tin chị sẽ giúp họ có một kỉ niệm đáng nhớ. Nếu chị không làm được thì để họ cho bọn em xử trí.

- À à ra vậy. Em yên tâm chị là chị làm được hết mà. Gớm, em rẻ sao mà cẩn thận quá.

- Vâng

- Đi đi, mang họ tới phòng tổng thống cho chị.

- Vâng

***

Vừa chạy ra ngoài sảnh thì lão bị tóm lấy. Bị tát cho mẩy phát mà hóp cả má, chưa kịp hiểu chuyện gì thì trên TV ở sảnh chiếu tới cảnh công ti của lão bị cảnh sát đóng băng. Chuyện quái gì vậy, sao mới ngủ dậy chưa đầy ba tiếng mà công ti liền bị cảnh sát mang đi điều tra rồi. Tiền, tiền của lão đều ở trong đó đó.

Không kịp hiểu chuyện gì thì lại bị bắt tới một cái phòng khác. Vừa vào là lão bị ném bộp xuống sàn, nằm ngay dưới chân con ranh con vừa cãi nhau với lão.

- Chu Sâm, ông đã hết vui chưa.

- Mày mày làm gì vậy. Rõ ràng tao và mày không quen biết.

- Tòì sẽ không bao giờ thêm đề ý đến ông chỉ tại ông ngu ngốc mới vậy. Ông che chở cho ai không che lại đi bao che cho con đàn bà điên Hồ Âm. Lẽ nào ông không biết ả chọc giận đến ai sao.

- Ai chứ. Chẳng lẽ chỉ vì mấy hôm trước em ấy đâm chết cái con nhỏ thiếu nợ em ấy sao _ lão trả lời tỉnh bơ.

- Phải. Nhưng mà nợ, lão đúng là ngu ngốc. Chết vì gái.

- Mà nói vậy là sao???

- Thôi. Tôi thấy lão ngu quá nên sẽ trả lời cho. Mà tôi cũng không chấp lão đâu, tội. Già rồi mà, tôi nói xong thì về đi. Về mà đi thăm bác Nghiêm. Đòi mà, chết vì gái là cái chết tê tái_ Xu Xu vừa than thở vừa cảm thán sự đời.

- Ý mà là gì.

- Chắc chắn chắc... Cô gái mà ả ta đâm là con gái của Trần gia - công nghệ thông tin TT; con dâu của Dương gia - CEO của khách sạn ngân hàng gì gì đó không biết nữa. Danh gia vọng tộc như vậy lại thiếu ả đàn bà chuyên đi câu đại gia cái gì. Chưa kể tới cô ấy còn là người tình bé nhỏ của tôi nữa. Gạt hai cái trên một mình tôi cũng đủ chấp ả với ông rồi. Xác...

Cái ngân hàng của ông tôi công nhận giàu thật, tôi cũng gửi tiền vào đó đấy. Nhưng mà tôi kịp rút hết tiền rồi. Hi hi hi...

Có trách thì cũng trách ông, ai bảo ông ngu dây vào cái tên DT làm gì. Thằng đấy tuy làm giáo viên quen nhưng mà nó đều lắm, toàn đi điều tra mấy cái xấu xa bí mật của công ti lớn thôi. Ai mà dây vào nó là chết mất xác luôn. Lấy VD cho nhá...

Cái ả họ Hồ kia chọc hấn nên nhà mới phá sản đi làm bò của ông đấy. Hay cái vụ lùm xùm mấy tuần trước ý. Ông Lâm Tú, đi bầu cử sắp được ngồi vào ghế chủ tịch tỉnh rồi. Tự dưng vợ ông nói xấu vợ hấn, lại còn đi mời chài hấn. Hôm sau, anh cho cái clip ông ta mua chuộc người bầu cử nên rút, bị loại khỏi hội đồng luôn. Kinh chưa...

Lại tí như bây giờ, lão chọc giận hấn. Hấn mang bằng chứng lão hối lộ nghị viên quốc hội cho cảnh sát. Giấy tờ lão quýt ít tiền công quỹ cho bộ thu thuế. Đây lão xem, hai cái này thôi đã đủ ngồi tù đến già rồi, mà nhằm tới chết chứ lão bây giờ già rồi mà.

À không nếu nhét tiền vào thì khoảng 7 năm thôi, cha tôi làm quan tôi biết. Nhưng mà đứt lót cẩn thận một chút. Cha tôi nghiêm lắm ông mà biết là tóm sống đấy, tội đứt lót là ngồi tù gấp đôi luôn đấy. Hi hi hi...

Tôi mách cách cho rồi đấy, giờ đi đi... Tôi thích chơi với Hồ li cơ.

-....

Ông trời ơi hãy nói cho con biết lời con nhỏ này nói không phải sự thật đi mà. Chẳng lẽ con dây vào lừa thật sao.

Em Âm sao lại hồ đồ như vậy... Không, con đàn bà lăng lo đó sao lại ngu thế không biết. Nó hại chết mình rồi. Làm sao đây... Sao mình lại ngu đi dây dưa với ả ta cơ chứ..._ lão nghĩ ngợi rồi bởi.

- Cháu gái... Ta biết lỗi rồi tha cho ta đi. Ta chọn ta chọn phương án 1, giao ả cho cháu. Mau mau bảo em rả cháu tha cho ta đi, ta còn ba vợ và đứa con thơ nữa.

- Haiz muộn rồi. Lúc bảo chọn thì không chọn. Tôi là tôi thương lão lắm rồi không có làm gì lão hết. Về đi...

Này 1 mời chủ tịch Sâm về, tiện thể mang ả vào đây cho chị ha.

- Dạ.

- Cháu à... Ta cầu xin cháu...

....

- Tội quá, tôi nói thêm cho lão biết. ả không chỉ dựa hơi lão làm chuyện xằng bậy mà còn lừa dối lão rất nhiều chuyện nữa đó.

ả thích em rả của tôi nhưng mà em tôi không thích nên ả tức giận tìm đến ông để ông bao che ả, ả kiếm có trả thù em tôi đó. ả muốn lợi dụng ông để trả nợ tình đó.

Haiz.. Đến nước này rồi có hối cũng không kịp_ Xu xu nhẹ nhàng nói.

Mẹ kiếp. Đúng là sắp chết thật rồi...

Làm thế nào đây làm sao đây. Lão không có muốn ngồi tù... Không thể ngồi tù được.

- Cháu gái. Ta cầu xin cháu... Cháu tha cho ta lần này... Ta sẽ trả thù ả cho cháu mà... Ta có rất nhiều clip âm thanh của ả... Cháu tha cho ta ta sẽ khiến ả xấu mặt... Ta sẽ xé xác ả cho thỏa đáng mà... Cháu tha cho ta đi...

Lão vừa nói vừa khúm núm. Muốn nhảy ra ôm chân Xu Xu cầu xin thì bị Này 1 tóm lấy định mang đi.

- Này 1 em, giao lão cho cảnh sát xong thử thảo luận về cái clip ở trong mồm lão xem là cái gì. Chị nghe thấy cũng hay hay...

- Dạ.

Cảnh sát xông tới, áp giải lão đi. Họ cũng không nhắc tới ả, có lẽ Thần em rể chưa báo án. Càng tốt...

Xu Xu này chưa làm gì đã giao ả cho cảnh sát như vậy chẳng phải rất chán sao. Cảnh sát chỉ thăm vấn rồi cho ngồi tù, như vậy với ả quá là nhẹ nhàng. Người điên thì để bác sĩ chữa trị, cảnh sát chữa không có nổi đâu. He he he...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Lúc đến ả cũng giống như lão Sâm bị ném bịch xuống chân chị. Nhưng ả này lại chẳng ngoan như ông ta, bò chồm hồm dậy lớn giọng chửi bới như kẻ vô học.

- Đáng ghét, dám đẩy tao ngã ả. Đừng tưởng chúng mày đông người mà tao sợ, Hồ Âm này sống bao nhiêu năm không sợ bất kì ai. Mày là cái thá gì mà bắt tao.

- Vậy cô là cái thá gì mà bắt Tiểu Tuyết, đâm cô ấy.

- Hừ, lại là cô ta. Tao ghét nó, tao căm hận cái bản mặt nó. Tao ghét thì tao đâm, sao mày là gì của nó. Ha ha ha nó chết chưa...chết chưa

Bốp

- Ti tiện, cô mới đáng chết.

- Ha ha ha... Ti tiện.. Phải tao ti tiện đấy... Tao không ngại giết thêm mày đây...

Ả xông tới chỗ chị như muốn ăn tươi nuốt sống chị vậy.

Nhưng mà muốn đánh chị còn lâu nhé! Đừng là đàn bà, chỉ xăm xăm dứt tóc với cào cấu, chị khác chị khác nha.

Chị lách ra chỗ khác, ngáng chân ả.

Rầm... ả úp thẳng mặt vào tường, chị nghĩ gãy mũi rồi cũng nên.

- Aaaa... Đau quá, mặt của tao mặt của tao... Nó không thể bị huỷ được....Aaaa... Con khốn kia...

Phụ nữ sống dựa hơi đàn ông đều sẽ như vậy. Trong dờ bần đến đâu thì bên ngoài đẹp đến đó. Họ coi trọng nhan sắc hơn cả mạng sống. ả đàn bà này cũng vậy, mặt chất cả bã phân, môi đỏ như máu. Mắt đánh sặc sảo vô cùng. Nhìn rất mê người. Dù mới ngủ dậy ả cũng phải lung linh như người nổi tiếng vậy.

Quần áo thì ít nhất cũng phải lộ ra cái gì đó, không lộ sợ đàn ông nó không thèm. Giọng thì ngọt hơn cả mật ông, nghe sao mà vừa lắng lơ vừa quyến rũ. Lại còn thích làm quá vấn đề lên để đàn ông nó thương hại.

Có ngã một tí mà sốt vó lên, sợ mặt có vết thương để lại sẹo. Sẽ xấu, sẽ không đẹp, sẽ không tìm được trai mà kiếm lời...vv và vv.

Phụ nữ ai cũng yêu thích cái đẹp nhưng đẹp sao cho người ta hâm mộ. Chứ đẹp mà ông a ong ọ trước mắt đàn ông thì chị mày khinh.

- Sao lại không thể... Chị mày thích thì chị mày huỷ.

- Tao liều mạng với mày...

Mắt thấy con dao gọt hoa quả trên bàn, ả lao tới cầm lấy chém tới tấp về phía chị. Đàn bà khi lên cơn thật kinh khủng. Chị lé nhanh, tránh những nhát dao của ả. Nhân lúc ả sơ xuất lại đập cho một phát đập mặt. ả này lên cơn phải trời phải trời lại.

Chị hai túm lấy hai ta ả bẻ ra sau, lấy khăn trên cổ buộc tay ả lại. Chạy ra vào nhà tắm lấy khăn tắm buộc nốt chân ả. Xong xuôi lấy ghế, quặp tay ả ra sau ghế, thế này ả cử động một phát gãy tay luôn.

- Thấy sao... Thoải mái không. Bây giờ thì liều mạng đi...liều đi.

- Mày là đồ xấu xa. Không phải người, tao mà thoát được tao chém mày chết.

- Tôi đợi...

Này, bắt được chưa.

- Dạ bắt được rồi.

- Mang chúng vào đây.

Từ cửa lớn bay vào hai sinh vật lạ. Mặt mũi bầm dập, quần áo tả tơi, miệng mếu máo khóc như đàn bà...

- Tha mạng...xin tha mạng...

- Nín đi. Không tao lại cho thêm phát nữa đấy_ Này 1 đe dọa

- Xịt xịt... Nín nín ngay ạ...

- Chị hai, là bọn chúng đã bắt chị dâu của em.

- Ủ.

Quay sang hai tên đó, chị rất nhẹ nhàng hỏi han.

- Tôi hỏi hai cậu, hai cậu bắt Tuyết như thế nào???

- Dạ...

Đang xịt xịt nghe chị hỏi như vậy họ im luôn. Như vậy là sao nhĩ???

- Nói...

- Dạ dạ... Bọn em đánh thuốc mê ạ.

- À...

Này 1, lấy thuốc mê tiêm cho ả

- Hà... Dạ!!!

- Tiêm đi...

- Vâng_ Này 1 khó hiểu nhưng cũng không tiện hỏi lại.

Cậu chỉ kịp ra ngoài khoảng 5 phút rồi trở vào với một cây kim. Ghim chặt tay ả, chẳng thèm xem ven ở đâu mà cậu cầm thẳng vào tay. Tuy bị miệng nhưng ả vẫn bị đau mà run bần bật. Lúc sau khi lịm đi.

Ả dính thuốc mê nên ngủ mất, chị hai thì có vẻ không bận tâm. Chị ấy gọi phục vụ mang đồ ăn. Rồi hình như quên mất còn có ba người đàn ông đang ở đó thân nhiên ngồi ăn ngon lành. Anh bạn Này 1 lần đầu gặp trường hợp này nên hơi bối rối, nhưng còn đỡ hơn hai kẻ kia. Mặt tím tái lại bị mẫn trước mặt làm cho xanh biếc, trông mất tướng như muốn lòi ra luôn vậy đó.

- No quá_ Chị ăn xong rất không hình tượng vỗ bồm bộp cái bụng. Nói lớn.

- À, chị quên mất mấy người. Thông cảm từ đêm hôm đến giờ chưa ăn gì, đói muốn rụng rời luôn.

- À... Ha ha không sao ạ!!!_ All

- Từ này tới giờ mất bao nhiêu phút rồi nhĩ?

- Dạ, 20 phút rồi ạ.

- Ờ, lấy chị chậu nước.

- Làm gì ạ?

- Cứ lấy đi...

***

- Chị ơi, đây!!!

- Ủ, dội thẳng vào mặt ả đi cho tỉnh... Cho ngủ 20 phút rồi còn gì!!!

- Dạ!!!

Ừm..

- Áaaaa...um um ư...

- Sao, tỉnh chưa. Tỉnh rồi thì chơi tiếp.

Hai người, bắt đến xong thì sao?

- Dạ... Tắt...tắt ạ!!!_ Họ dè dặt nói.

- Hiểu rồi. Tắt bao nhiêu cái, nhớ kỹ vào...

- Dạ... Phu nhân tắt 2 cái, tụi...tụi em mỗi đứa hình như 4 cái.

- Giỏi lắm... Trung thành ghê, phu nhân... Tôi bảo mấy người tắt phu nhân đi..

- ư ư ư...

- Sao, cô muốn nói gì? Chờ tí sẽ được nói ngay.

Sao, không dám???

Lắc lắc đầu...

- Vậy được... Tắt đi... Hôm đó mấy người tắt Tuyệt bao nhiêu lần tắt ả gấp đôi. Thiếu một cái tôi tắt mấy người. Tắt nhẹ tôi cho phép tắt lại

- Vâng vâng!!!

Bóp bóp bóp...

- Ư ư ư...

Bóp bóp bóp...

- Aaa ư ư ư

- Dạ Dạ chị đủ rồi ạ

- Oa nhanh vậy. Đủ 16 cái rồi hả??

- Đủ rồi ạ.

- Tốt... Xoẹt_ chị xé miếng băng dính ra cho ả ta

- Còn đàn bà khôn nạn. Có ngon mày thả tao ra... Thả ra..._ ả bành bạch tức giận

- Trời ơi. Hai má sưng như mông lợn vậy mà vẫn còn dư sức nhí!!! Có phải vẫn muốn ăn tắt nữa sao...

- Mày....

- Tiếp đi...tắt xong thì sao???

- Lúc đó lúc đó phu nhân và cô gái kia cãi nhau... Phu nhân đâm cô ấy một nhát rồi chạy mất...

- Tốt, trí nhớ rất tốt. Đâm sao...

- Phải đó... Ha ha ha tao đã cho con ranh đó một đao. Máu văng tứ tung.. Đẹp rất đẹp.. Máu của nó đẹp lắm rơi đầy đất.... Ha ha ha nó chết, nó chết chưa...

- Cảm thú như cô mới chết được. Thật khiến cô thất vọng rồi, Tuyệt số lớn mạng lớn. Hiện chưa có chết...

- Không thể... Mày lừa tao... Nó chết rồi... Tao đã đâm chết nó rồi...

Từ nay không còn ai cản trở tao nữa!!!.... Ha ha ha

- Tôi nói thật. Người chết chỉ có thể là cô thôi.

Dứt lời chị lấy con dao nhỏ, đưa lên mặt ả khắc chữ X to tướng ở giữa trán của ả. ả đã làm với Tuyết như nào chị sẽ làm nguyên như vậy. Nhưng chị là con người không sánh được bằng súc vật. Chị sẽ không đâm chết ả, chị khắc chữ X, là OUT. Người như ả luôn luôn thất bại, dù làm cái gì cũng sẽ thất bại. Coi như chữ này là quà kỉ niệm đi, mong rằng nhìn thấy chữ này ả sẽ nhớ mà làm việc thiện. Đừng để đến lúc không đơn giản là có sẹo ở mặt thôi đâu, sẽ trả giá bằng cả mạng sống của mình đây.

Theo vết rạch trên trán, máu dần rỏm ra. Chảy dần xuống như khóc ra máu vậy... ả hét lên phẫn nộ, gào gào chửi rủa điên cuồng.

Hoàn thành tác phẩm, chị cũng không nán lại. Ở chung một chỗ với súc vật không thoải mái chút nào. Chị về, chị muốn đi thăm Tuyết một lúc. Công việc còn lại giao cho Đây 1, cậu ta cũng chẳng thêm ở lại. Gọi cho cảnh sát, tổng cả lũ đó vào tù.

Hai tên kia thì rất an phận theo họ duy chỉ có ả. Soi gương hết lần này tới lần khác, miệng thì rên rĩ chửi rủa. Nói nhăng nói cuội khiến viên cảnh sát vừa kinh vừa sợ. ả sẽ không phải ngồi tù như mọi người mà bị mang tới bệnh viện tâm thần của các phạm nhân. Số người phạm tội rồi bị điên số lượng không ít, ở đây họ sẽ được chăm sóc để khôi phục ý thức tuy nhiên vẫn bị giam lỏng như bình thường. Cho ả tới đây không biết bệnh nhẹ hơn hay nặng hơn nữa. Dù sao cũng chẳng ai thêm quan tâm. Ác giả ác báo, xấu xa rồi sẽ phải nhận lấy hậu quả. Cuộc đời này rất công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Tạt qua nhà mẹ, thay một bộ quần áo sạch sẽ. Anh lên xem tụi nhỏ, đang uống sữa. Ba thương mấy đứa lắm, tại ba mà mẹ bị bắt rồi không thể cho mấy đứa uống sữa mẹ, phải uống sữa của mấy cô khác. Chắc mấy đứa khó chịu lắm. Các con chịu khó một tí, ba sẽ chăm sóc mẹ các con thật tốt. Đợi mẹ khỏe hẳn, mẹ sẽ về với mấy đứa, sẽ cho mấy đứa ăn sữa, sẽ hát ru, sẽ tâm sự cùng các con nha. Chụt...chụt...chụt

Chụt...chụt...chụt

Ba hôn các con, ba hôn cả phần của mẹ. Ngoan nha, vắng mẹ không được quấy ông bà đâu nha!!! Thương các con!!!

Sau khi trò chuyện với tụi nhỏ được một lúc thì anh trở xuống nhà, vô bếp lấy canh gà. Mẹ đi xin sữa cho bọn trẻ, có nói canh gà đã để sẵn ở bếp nên anh chỉ việc lấy rồi mang đi. Dẫn dò vũ chăm sóc lũ trẻ, anh lái xe tới bệnh viện.

***

Cô được đưa vào phòng bình thường rồi nên anh cũng không quá lo lắng như hôm qua. Chỉ là hiện tại cô vẫn chưa tỉnh. Anh biết cô rất mệt, rất muốn ngủ nên không làm phiền cô. Anh chỉ ngồi chờ, ngồi nhìn cô thôi.

Anh chờ cô hết mệt rồi dậy nói chuyện với anh. Không vội, chờ ai chứ chờ vợ của mình thì không vội chút nào!!!

Có lẽ mệt quá nên anh gục xuống bên giường ngủ mất. Trong cơn mơ, bàn tay họ vẫn nắm chặt, vẫn đan vào nhau khăng khít. Khăng khít như tình yêu như niềm tin như cuộc sống hạnh phúc của họ vậy. Đã yêu thương nhau họ nguyện tin tưởng đối phương vô điều kiện. Cho dù có kẻ phá đám, có kẻ bày trò phá hoại cũng không thể chia cắt họ. Vì họ là của nhau. Họ thuộc về nhau như một chân lí của cuộc đời này vậy. Không gì phá bỏ....không có gì phá bỏ...được.

***

- Ư ư ư....

Đang ngủ lại thấy có tiếng động, mở mắt ra thì thấy cô động đậy. Mừng quá cô tỉnh rồi.

- Ư ư ư...đau quá.

- Đứng động, động là sẽ đau hơn đó.

- Ui, sao chết rồi mà vẫn còn đau thế nhỉ???

Cô tỉnh lại nhưng mà mắt thì chưa sáng rõ lắm. Thấy mờ mờ ảo ảo lại tưởng mình chết rồi. Cô cũng không thấy rõ anh dù anh ngồi ngay bên cạnh.

- Chưa chết, đương nhiên là đau. Em yêu cố gắng mở căng mắt ra xem ai đây.

Mắt một lúc cô mới nhìn rõ mọi vật xung quanh, cô thấy khung cảnh trắng quen thuộc, có cả anh nữa. Thì ra cô chưa chết thật. Thì ra ông trời không nỡ mang cô đi.

- Ủ... Ai vậy??? Sao nắm tay tôi vậy???

Mở mắt ra là biết đích thực là cô. Cái ánh nhìn tình quái, lấp la lấp liếm là biết đúng cô rồi. Tỉnh dậy là phải phá ngay, còn giả bộ không quen anh nữa. Cô thích giả bộ vậy anh không ngại vờ vịt một lúc đâu!!!

- Không biết nữa, thấy thích nên nắm thôi. Xin lỗi ha...

- Không sao, mau gọi hộ tôi Bác sĩ tôi đau quá nè.

- Thương quá, chờ một lát đi gọi ngay đây!!!

- Nhanh lên, đau quá không biết ai với ai rồi đây nè!

Bác sĩ tới khám lại cho cô, tiêm vào vùng bụng một mũi thuốc giảm đau sau đó căn dặn một lượt rồi đi mất. Bác sĩ nói cô tỉnh lại tức là mọi chuyện đã tốt đẹp, không có gì đáng ngại. Điều cần thiết là nghỉ ngơi cho tốt và uống thuốc đầy đủ. Sau khi vết thương lành lặn, tháo chỉ là có thể xuất viện rồi. Vết thương đó có thể sẽ để lại sẹo, anh ấy còn nói nếu sợ xấu thì anh ta có quen một Bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, vết sẹo đó có thể biến mất được. Anh thì nói nghe cô, anh cũng muốn phẫu thuật cho cô nếu cô sợ xấu. Nhưng cô có vẻ không quan tâm lắm, chỉ bảo sẽ suy nghĩ sau.

- Tốt rồi, em nằm yên nhé. Anh đi hâm lại canh gà, tiện thể mua ít cháo. Ngủ hai ngày rồi, chắc cũng rất đói phải không???

- Ủ, anh không nhắc thì thôi nhắc đến là muốn ăn rồi.

- Chờ anh.

Lát sau trở lại phòng, để tránh động vết thương nên anh lại đút cho cô ăn. Vợ anh rất nghe lời, ăn xong liền ngủ. Không hề hỏi hay đề cập đến chuyện xảy ra hôm trước. Có lẽ cô biết tất cả rồi nên không hỏi anh. Vợ anh chính là vậy, không cần anh nói cô cũng tự biết. Đây được coi như biết lễ nghĩa không nhỉ!!!

Cô nằm ngủ thêm hai tiếng thì mọi người đến thăm. Cả hai bố đều đến còn hai mẹ thì ở nhà với mấy bé. Chúng còn non nớt nên tránh ra ngoài. Cả cô nàng Xu Xu cũng ghé tới. Cái miệng liến thoắng trăm thứ chuyện, cứ ồm ồm khư khư cô mà kể lể. Anh mà không đuổi về thì chắc nói tới sáng. Phục cô nhất cô ấy nói nhiều như vậy mà cô vẫn nằm nghe rất thích thú. Thỉnh thoảng còn thì thọt nói cái gì vào tai nhau, rồi lại liếc anh tía từ trên xuống dưới làm hết hồn. Không biết có phải vợ anh muốn bán anh đi không nữa.

À bị đưa vào trại tâm thần quân đội. Bác sĩ tái khám nói thực ra ban đầu ả chỉ bị bệnh trầm cảm, chữa trị có thể khỏi. Nhưng vì thời gian lâu quá, bệnh trở nên mãn tính luôn suy nghĩ theo chiều hướng xấu. Luôn bị ảnh hưởng từ mọi sự vật xung quanh nên từ trầm cảm hoá thành rối loạn tâm tư tình cảm. Suy nghĩ lệch lạc, luôn khao khát những thứ mơ hồ, không thực nên thần kinh trung ương không thể điều khiển được hành động nữa. Thần trí rối loạn nhưng tình trạng không đến nỗi quá xấu. Nếu không ai kích thích ả ta thì thần trí ả vẫn bình thường như mọi người. Chỉ khi sốc nhẹ thì thần kinh mới ảnh hưởng. Điều trị hợp lý thì ả sẽ bình thường.

Tuy có báo cáo chứng nhận là bị thần kinh. Người bị thần kinh không kiểm soát được hành vi của mình nên sẽ không phải chịu xử phạt pháp lý. Tuy nhiên trường hợp của ả ngoại lệ. Theo điều tra và nhân chứng cho hay thời điểm làm việc xấu thần trí của ả rất bình thường, không phải bệnh mà là cố tình làm vậy. ả phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Bất cớ người trái phép, cố tình gây thương tích, phi báng danh dự nhân phẩm của một người. Ba tội trên ghép lại ả phải nhận hình phạt là 10 năm tù giam, bồi thường thiệt hại số tiền là 50 triệu đồng. Nếu không nộp phạt mức án sẽ tăng thêm 2 năm tù. Thời điểm truy tố và phán xét anh không hề mang cô tới toà, ở toà chỉ có luật sư của anh. Anh và cô không tham dự, hình phạt ả phải nhận tùy thuộc vào ý trời. Có lẽ đây chính là nhân nhượng duy nhất anh và cô dành cho ả.

Mong rằng ngày ra tù, ả sẽ là một con người mới. Có lẽ đoạn thời gian đã qua, ả chỉ là vì mù quáng mà phạm sai lầm. Có một ngày ả sẽ nhận ra, sự mù quáng ấy không phải tình yêu.

Bệnh trầm cảm của ả khiến con người ả bị cô lập. Sống trong xã hội nhưng không muốn chung đụng ai, dần dần cô đơn trong mối quan hệ xung quanh. ả không tin tưởng mọi người, bị mọi người dần xa lánh. Ngày hôm ấy, giữa dòng người vô tâm ấy anh lại mở lòng với ả nên ả si mê. Ngộ nhận đến cuồng dại, đây không phải tình yêu đích thực mà chỉ là ánh sáng nhạt nhoà trong cuộc sống bất hạnh của ả mà thôi. Ngày ra tù, tuy không muốn gặp lại nhưng mong là ả sẽ thay đổi. Thay đổi tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Cô xuất viện, mọi người tổ chức một bữa tiệc tại vườn nhà của anh và cô. Tổ chức cùng với tiệc đầy tháng của ba bé. Và họ cũng tổ chức lễ cắt duyên cho ba đứa. Thật ra là bà Nội ngoại của chúng muốn làm. Tương truyền sinh đôi một trai một gái thì phải làm lễ cắt duyên cho chúng. Họ nói có thể kiếp trước chúng là người yêu của nhau, yêu say đắm nên cùng nhau đến kiếp này. Cắt duyên vừa để cảm tạ tình yêu đó vừa là cắt đi duyên nợ kiếp trước của chúng. Cô sinh ba có một cô con gái nên cũng phải như vậy. Nói vui thì có thể là do kiếp trước cả ba dây dưa không dứt nên cô mới sinh ba luôn.

Tiệc đầy tháng diễn ra rất hoành tráng. Cha mẹ của chúng không hề mất một xu nào bởi vì bữa tiệc này là quà sinh nhật đáng nhớ mà ông bà của chúng dành cho chúng. Ba bé chính là món quà vô giá mà thượng đế ban tặng cho họ, tiệc sinh nhật đầu tiên của ba bé phải là món quà do ông bà của chúng tặng. Như vậy mới ý nghĩa, như vậy thể hiện sự yêu thương của ông bà dành cho cháu. Mong rằng ông bà sẽ sống mạnh khỏe để có thể nhìn các cháu trưởng thành. Ba mẹ chúng đâu thể làm gì khác, ý nguyện lớn lao của ông bà tội nhỏ mà.

Nhân vật chính của bữa tiệc tuy không biết gì nhưng lại cười đến vui vẻ. Phá lệ ai chọc cũng cười híp cả mắt, ba bé được tặng vô số quà. Ai đến cũng ôm một hộp quà bự thật bự. Bởi cha của chúng đã có căn dặn, không cần mang tiền mừng chỉ cần đem quà. Ai mang tiền thì đi về, ai tay không không mang gì cũng về nốt.

Nói đi nói lại, đừng hòng ăn không cái gì của cha Thần. Hi hi hi...

- Thử giọng thử giọng...123...123

Tốt. Xin chào mọi người, tôi tên là

Hứa Ngọc Hân... Có thể gọi là Xu Xu tiểu Hân cũng được. Tôi chính là MC của bữa tiệc này, MC xinh đẹp sẽ hướng dẫn tất cả mọi người tham gia bữa tiệc này. Hãy tin tôi, theo chân tôi bạn sẽ không thất vọng đâu.

Trên tay tôi kim đồng hồ đã chỉ sang phút thứ 59. Vâng 1 phút nữa 1 phút nữa thôi bữa tiệc sẽ chính thức bắt đầu. Yêu cầu à không tôi xin phép cưỡng chế các bạn về chỗ ngồi. Ai không ngồi mà thấy vẫn đứng thì sẽ phải lên đây múa một bài. Ok hiểu chưa, tôi sẽ đếm từ 1 đến 60 nha.

1, 2, 3,.....60

Oa rất tốt, không ai muốn múa hả!!!

Vậy thì thôi... Sau đây sẽ là sự xuất hiện của Thái Hân, Thái Vũ và Thái Hạ. Nickname của ba bé theo lần lượt là Bưởi, Cam và Chanh.

- MC....

- Đang nói mà, bạn bạn muốn hỏi gì sao???

- Chị Xu Xu... Sao nickname của ba bé giống hoa quả vậy!!!

- Ô thắc mắc hả. Đợi 5 phút sẽ có câu trả lời.

Vậy là chị hai rất không hình tượng chạy thùm thụp vào trong nhà, tóm lấy mẹ lũ trẻ hỏi chuyện. Hỏi xong lại phóng như tên lửa lên sân khấu.

- Hi. MC đã trở lại. Tôi xin trả lời ý nghĩa của mấy loại quả, à nhầm tên thường gọi của ba bé.

Là như vậy nè... Thứ nhất là vì trong cùng một loại họ hàng Bưởi to nhất, Cam nhỏ hơn xíu và Chanh là nhỏ nhất.

Thứ hai, Bưởi thường là rất ngọt. Bé Hân tên lạnh mà ngọt. Cam chua chua ngọt ngọt. Bé Vũ, tuy mưa dầm dạt nhưng đẹp. Chanh vừa thơm vừa chua. Con gái của cô ấy tuy thơm nhưng không mong manh, chua chính là sự mạnh mẽ của cô bé.

Thấy sao, tên hay mà biệt danh cũng hay. Phải không, đúng thì cho tràng pháo tay nào!!!

- Hay, tên thường thường mà rất tinh tế. Ba mẹ nó thật khéo chọn... Bópppppppppppp.....

- Cảm ơn, cảm ơn rất nhiều. Nào nào nào, mấy mẹ trẻ ơi bé cháu mọi người lên đây nào. Phải cho các bạn xem mặt nam thanh nữ tú của Dương gia ta chứ nhỉ!!!!

Đây rồi đây rồi. Bé trai có bộ cánh màu vàng này là cậu cả, bé Bưởi. Bé trai có bộ cánh màu cam này là ai thì mọi người chắc cũng đoán ra. Phải đó, là cậu hai, cậu tên Vũ bút danh Cam. Màu xanh này thì còn ai ngoài tiểu công chúa bé bỏng của lão Dương chứ, cô bé nữ danh là Chanh, bé Chanh. Mời mọi người nhiệt liệt chào đón.

Bópppppppp.....

- Rồi. Đã giới thiệu rồi. Bây giờ mời mọi người liên hoan với chúng tôi. Ai có nhu cầu ngắm mấy bé thì vào phòng của các bé ở lầu hai. Một tiếng nữa

chúng tôi sẽ làm lễ cắt duyên cho ba bé. Mong là mọi người vẫn sẽ ở lại tham gia. Lễ xong chúng ta sẽ tổ chức nhiều trò chơi, ai đề cử trò gì có thể nói với tôi, hay yêu thăm ai mà muốn tỏ tình chúng tôi sẵn sàng nhường sân khấu lớn này cho. Tôi đảm bảo một lần nữa hôm nay sẽ rất vui. Vui chơi hết mình đi, giờ thì mời liên hoan.

- Ok...

- Hú... Tập trung tập trung... Để tránh các bạn cảm thấy chán, tôi đã nghĩ ra hai phương án. Ai muốn tham dự lễ cắt duyên thì tới sảnh của nhà này. Ai cảm thấy chán thì ở lại dựng giúp chúng tôi những trò chơi mà các bạn muốn chơi. Các bạn thấy sao, ta lại đếm ngược nha... Trong vòng 1 phút suy nghĩ, 1 phút đi chuyển... OK.

- Ok...

- 1,2,3,4....120.

Oa hầu như là đi gần hết, toàn các bạn gái đi thôi nhì, các bạn nam của chúng ta thì ở lại. Vâng, đây là Ngày 10. Chuyên về hạng mục tổ chức sự kiện do chúng tôi mời đến. Anh ấy sẽ cùng các bạn tổ chức trò chơi nha!!! Còn tôi, tôi theo đoàn kia cơ...

- Ôi... Thế mà tưởng được chơi với mỹ nhân cơ đây???

- Tự dưng thích sang đoàn kia ghê!!!

-....

###

Tại hội trường lễ

-)d&&_{\${!¥}*{!>¥_€¥]??]'

_ thầy đang đọc kinh cho buổi lễ.

Mọi người thì đang chăm chú nghe, duy chỉ có ba bé là không im tí nào. Thầy lầm bầm đọc chúng không nói được thì kêu, í a í ới. Cả ba đứa hợp xướng làm thầy thỉnh thoảng còn quên cả lời. Không biết là 1 tháng hay 1 tuổi mà kêu to thế không biết, ba mẹ chúng cũng ái ngại nhìn mọi người cười.

Đọc lời khấn xong, thầy lấy một sợi dây đỏ quấn quanh đầu ba đứa, vái vái ba cái rồi lấy tay không liền làm đứt sợi dây thành 3 đoạn. Khoảnh khắc dây bị đứt thì không hiểu sao mà cả ba đứa liền nhắm mắt đi... Ngủ.

Bước cuối cùng là thầy sẽ ôm cả ba đứa cũng không thể làm được. Chúng ngủ mà, bé nó nó tỉnh khóc um loa lên thánh đồ nổi. Con họ họ biết, đã ngủ là ngủ ít nhất 2 tiếng, vừa ngủ mà bị đánh thức chứ không phải tự thức là sẽ khóc, khóc dữ lắm. Thầy bảo, mai sau ba đứa này sẽ hơn cha hơn mẹ, toàn làm việc người khác không làm thôi!!!

Híc không biết là tốt hay xấu mà không ai làm ta...

###

Sau vườn

Ngày 10, đang tổ chức trò chơi cho mọi người. Tất cả đều là những trò chơi dân gian của dân tộc Việt. Ba mẹ chúng hầu hết đều sống ở nước ngoài nhiều năm, lần này mở tiệc tuy là theo phong cách Tây nhưng phương thức sẽ là phong cách của ta. Tổ chức trò chơi dân gian chính là phong cách đó. Mong rằng các bé tiếp thu được nền văn hoá nước ngoài nhưng vẫn giữ được nét đẹp của đất nước mình.

- La la la... MC xinh đẹp của xuất hiện. Vâng sự xuất hiện của tôi báo trước điều gì???

Yes, sự xuất hiện của tôi để báo rằng sau đây là thời gian giải trí của chúng ta. Loa loa loa... Ai muốn tham gia trò chơi hãy quay về vườn, bốc thăm nha. Bốc thăm tham gia trò chơi, bốc cái nào phải chơi trò đó, không thích cũng phải chơi nha!!!

- Ok.

- Tốt. Ngày 7, em trai mang hộp phiếu cho mọi người bốc đi.

Mọi người mọi người, ai chơi thì bốc không chơi thì không cần bốc, đứng cổ vũ cũng được. Hôm nay quan trọng là niềm vui thôi nha!!!

- Được...

- Cảm ơn.

-....

- Rồi, xong chưa các bạn.

- Rồi...

- Tôi giới thiệu chút nha. Chỗ có cái hồ to kia là chơi bắt lộn. Chỗ mấy cái dây treo lủng lẳng là chơi đập niêu. Chỗ có mấy cái bàn là chơi bốc thăm trúng thưởng. Ai nhảy tãi qua chỗ bạn Đây 1, kéo co chỗ bạn Đây 2 và hoá trang công chúa thì đến chỗ tôi. Đó, các bạn hiểu chưa ạ.

- Ok

- Tốt, phòng trang điểm của tôi đừng ai trốn nha, nam nữ đều phải biến hình hết.

- Ha ha ha....Ok

- Rồi, chúc mọi người chơi vui vẻ. 7h tối chúng ta sẽ tiếp tục liên hoan, ai đứng đầu các trò chơi sẽ có phần thưởng đặc biệt, đó là bạn muốn hay nhờ chủ nhà thực hiện điều gì họ cũng sẽ làm chỉ cần không quá đáng quá là được!!!

- Được được được....

***

Bên bắt lộn thật âm ỉ

- Oa bên phải, thêm bước nữa, trái trái... Chạy mất rồi... Lên trên lên trên... Phải phải...

- Ôi lại bắt trượt rồi...

- Con lộn kia chạy nhanh thật...

- Đẳng sau đẳng sau đó!!!

Khu đập niêu cũng rất nhộn nhịp

- Tôi có được đo thử không???

- Được!!!

- 1,2,3,4,5,6... Ok 6 bước. Tôi sẵn sàng rồi cậu bị mất đi

- Ok

....

- Đập đi đập... Oa... Trúng rồi, cô ấy siêu quá!!!

- Vỡ tan luôn...

- Đỉnh thật!!!

Đối diện là các tuyển thủ tài năng đang kéo co và thi nhà tài.

- Thấp, thấp người xuống... Kéo đi

Đỏ cổ lên.,

Xanh cổ lên.,

Đỏ kéo đi kéo đi nào..,

Xanh cổ lên!!!

- Yes. Xanh thắng rồi.,

....

Nhảy đi.. Cổ lên., Thanh ơi cổ lên.. Vi ơi cổ lên., Long ơi cổ lên..

- Nhảy cao lên... Nhảy đi...

- Mau sắp về rồi

-...

Phòng trang điểm

- Phấn trắng nè, môi đỏ nè, má hồng nè, kẻ mắt này... Còn nữa, đội bộ tóc giả này nữa. Rồi cậu đi thay váy đi, gớm xỉnh quá cơ!!!

- ha ha ha... Mặc cười quá...!!!

- Ôi..., ha ha ha... Công chúa Nờ...

-----7 giờ tối-----

- Hello everybody.... Mọi người, mọi người chơi có đã không??? La hét có vui không???

- Vui... Vui lắm... Thích lắm..

- Tốt lắm. Các bạn Này đã đưa tôi tên bạn chơi giỏi nhất. Có 5 người chơi rất hay, mời các bạn lên đây với tôi.

- Ok... Tốt lắm, trong 5 người chỉ duy nhất một người được quà thôi!!! Các bạn phải chơi một trò nữa, sẽ chơi với bạn của chủ nhà, anh Du Khánh Duy. Mọi người hiểu rồi chứ. Chúng ta chơi hát nối... Ai hát nhanh đúng bài có từ cần nối sẽ thắng! Có hiệu luật không mấy bạn!!!

- Ok

- Sẵn sàng chưa???

- Sẵn sàng..

- Anh Duy sẵn sàng chưa?

- Ok. Nhưng tôi có điều kiện được không mấy bạn?

- Anh có điều kiện gì_ 1 bạn trong đó hỏi.

- Hãy coi tôi cũng giống các bạn chơi trò này. Nếu tôi thắng sau cùng tôi sẽ được làm một yêu cầu???

- Ủm... Ok

- MC thì sao???

- Mọi người không có ý kiến thì tôi có ý kiến làm gì?

- Tốt, tôi sẵn sàng.

-Bắt đầu từ ai đây, mấy bạn chơi bao búa kéo đi.

Bao búa kéo.... Rồi bạn Lâm thắng. Mời bạn hát câu đầu tiên, theo vòng kim đồng hồ nha!!!

- Một buổi chiều êm đềm quá lòng bỗng nhớ... Nhớ lắm những lúc anh hay làm trò cười đùa từng câu nói... Nói đi em người ơi vì sao em nữ vô tâm thế này... Này cô bé ơi chậm chậm thôi chớ bước đi nhanh...

-... Oa các bạn thật ấy thật tài năng!!! Nhưng mà từ nhanh... khó quá phải không???

Ôi rất tiếc anh Duy ra từ nhanh khó quá bạn Nhi số 5 đã bị loại. Chỉ còn 4 bạn thôi, cố lên nha!!!

Bắt đầu tiếp từ bạn Tùng đi.

- Ok. Người con gái bé xinh đạp xe trên phố đông tà áo trắng bay bay... Bay lên trên mọi nhà nào cùng bay lên trên mọi người... Người ấy có tốt với em như anh đã từng yêu... Yêu là cùng tay trong tay đi dưới con đường... Đường aaa khó quá!!! Gì ta gì ta...

- Ôi đến bạn Lâm thì hơi bối rối nhì. Rất tiếc bạn bị loại rồi.

- Số 2 tiếp nào. Bạn Minh đó!!!

- Vâng. Trái tim của em rất đau chỉ muốn buông tình ta...Ta quen nhau đã bao lâu rồi hồi em em có hay... Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi

anh...Anh xin lỗi vì đã cướp mất khoảng trời của em nhưng có người sẽ...Ồi sẽ sao... Hát tiếp đi sẽ khó quá à hu hu hu

- Ha ha ha... Bạn Linh đáng thương quá. Bạn ấy bị bạn Lăng gài nên bị loại rồi!!!

Bạn Tùng lại tiếp nào.

- Hôm qua anh mơ hay tất cả là sự thật... Thật ra anh đâu đâu có muốn chia tay như vậy... Vậy là vậy là... Ồi gì nhỉ???

- Hi hi hi lần này là bạn Lăng OUT nha!!!

Anh Duy nào, vâng đây là ván cuối cùng. Món quà đặc biệt sẽ thuộc về ai đây, hãy đón xem cùng Xu nào!!!

- Làm vợ anh nhé anh có một bờ vai đủ rộng... Rộng... Khó chết mất...

- Hic Hic.... Anh Duy của chúng ta đã knock out bạn Tùng chỉ trong vòng một câu ra đề, thật thâm phỉ không ạ. Đáng tiếc quá, phần thưởng lại thuộc về anh Duy đây.

- Hi hi hi cảm ơn nhiều. Tôi nói luôn điều kiện của mình. Tôi nói xong mọi người ủng hộ tôi nha!!!

- Ok

Nhận được sự ủng hộ của mọi người. Khánh Duy bỗng chăm chú nhìn Xu Xu. Hai ánh mắt giao nhau bất ngờ khiến chị hai tự dưng bối rối. Anh ta sao vậy nhỉ, nhìn mình mà ánh mắt ngọt quá, hay mình hoa mắt ta.

- Điều kiện của tôi là tôi muốn kết hôn rồi.

- Oa...

Nghe câu nói của Duy cả hội trường bỗng nóng rực lên. Không khí lại càng vui tươi, thích thú.

Duy nói xong bước đi tự nhiên lại dần dà về phía chị hai. Không nói không rằng kéo chị tới bả đồ hôn lên cánh môi hồng tước đoạt hương vị riêng của chị.

- Oa Oa Oa.... Nhìn kìa... Mãnh liệt quá

- Oh my god...

- Du Khánh Duy... Khánh Duy... Khánh Duy...

Chị hai thì bất ngờ tốt độ. Ồi ngại quá ngại quá, làm sao đây thật xấu hổ quá!!!

Rời khỏi hương vị kia Duy rất hài lòng khi thấy bộ mặt ngạc nhiên lẫn đỏ au của Xu. Bà chẳng này khi đỏ mặt đáng yêu hết nấc, thật muốn cắn phát nữa à.

Rồi sau đó anh từ từ cúi xuống quỳ một chân, lấy từ trong túi áo của Xu một chiếc hộp, mở ra là một chiếc nhẫn lấp lánh.

- Xu Xu.... Anh sắp già rồi, em có thể gả cho anh không???

Tuy em chẳng khác gì cướp cái nhưng ai tốt hơn em anh cũng không cần. Chỉ cần em đồng ý, anh nguyện yêu cướp cái suốt đời, em muốn bắt nạt ai, bày trò nghịch phá ai anh cũng sẽ ở bên cạnh cùng em bày trò nghịch phá họ. Em à, lần vợ anh nha!!!

Úi, anh ấy đút hộp này ở trong áo mình lúc nào thế nhỉ!!!

- Đồng ý đi..., đồng ý đi!!!

- Nhận lời đi...,

- Gả đi gả đi.,

Trong lúc chị hai vẫn còn ngây ngô thì ở dưới khán giả ủng hộ nhiệt tình, ai cũng vỗ tay rầm rầm.

- Anh dám gọi em là cướp cái. Để xem nào??? Em ừ đồng ý đấy???

- Đồng ý đi mà....

- Không đâu...

- Đeo nhẫn nha!!!

- Không đeo...

- Đeo nha...

- Không đẩy!!!

-.....

-...

Hừ, không biết sao anh lại yêu cô gái này nữa. Cô thật làm anh tức chết mà!

- Hừ. Mặc kệ. Em không chịu cũng phải chịu!!!

Nói xong, cầm lấy bàn tay chị hai đeo

thẳng vào ngón áp út. Sợ chị tháo ra nên cầm luôn tay chị nhét vào túi áo.

- Anh... Đều!!!

- Đều thì sao, miễn có vợ được rồi. Phải không, đúng thì cho tròng pháo tay nha mọi người...

Bóppppppp....

- Ha ha ha... Cảm ơn các con nha, cha nuôi yêu các con. Tự đứng lại có sân khấu lãng mạn hi hi hi...

Lời này là suy nghĩ của anh Duy.

- Mọi người ơi, giúp tôi chụp một tấm với vợ tôi nào _ anh Duy cầm mic nói với mấy bạn đang quay phim.

- Ok... Anh chị tạo tự thế đi.

- Được.

Dứt lời, kéo Xu Xu vào lòng. Để cô tựa vào lồng ngực mình, nở một nụ cười hạnh phúc nhất trong suốt 30 năm cuộc đời.

- Chụp nha!!!

- Ok

- 1,2,3... Tách...

Ồi...

- Ê... Minh, ảnh đẹp không _ Dương Thần hỏi!!!

Anh Duy mắt cả buổi trời tạo dáng, đương lúc lên sóng thì anh bé Thái Hàn, Thái Vũ; cô thì bé Thái Hạ nhảy ra đẩy Xu Xu và Duy ra; hồn nhiên lên sóng.

- Hi hi... Đẹp lắm lão đại.

- Tốt. Chụp kiểu nữa nào... Vợ ơi, ôm anh nào. Ngày sinh nhật 1 tháng của con mình mà, sao có thể để người khác chụp ảnh kỉ niệm chứ!!! _ Vừa nói anh vừa liếc về cặp đôi nào đó mặt đen như than.

- Ok...Ha ha ha.

-... Vợ chồng nhà kia mới là xấu xa. Du Khánh Duy anh nhầm rồi, Xu Xu bé bỏng của anh không phải cọp cái... Tức quá à..

- Xu Xu... Đi, anh đưa em đi thẳng tới Studio chụp ảnh cưới... Không thêm nữa.

- Ủ... Không thêm!!!

- Ha ha ha...

Tiếng cười vang khắp không gian. Tiếng cười như biểu trưng cho hạnh phúc của họ vậy. Cuộc sống chính là vậy, biết yêu thương trân trọng thì hạnh phúc sẽ mãi mãi ở bên bạn. Định mệnh gắn kết hai con người với nhau thì ắt có nguyên nhân của nó. Nguyên nhân đó chính là hạnh phúc lứa đôi. Hai tiếng giản đơn mà cả kiếp người đi khắp thế gian để tìm kiếm. Hạnh phúc, hạnh phúc, hạnh phúc...

Tìm thấy nhau khó lắm đấy nên đừng để lạc nhau nha. Hãy biết trân trọng, tin tưởng vô điều kiện nhau như Thần Tuyết nha!!!!.....^_^

----- END -----

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Phiên ngoại 1: Khi chúng tôi 5 tuổi

Thời gian trôi qua, thoát cái đã 5 năm. Những năm qua, gia đình của anh và cô cũng có nhiều thay đổi. Anh không có làm hiệu trưởng nữa mà trở về điều hành công ti của ba Dương. Ba già rồi, không thể lo được nữa, hơn cả là ba không muốn giao đứa con mình gây dựng nên cho người ngoài. Anh thì đương nhiên đồng ý, ba mẹ cho anh làm theo ý thích cũng 30 năm rồi mà.

Anh đi quản công ti nhưng cô thì vẫn làm giáo viên của trường, chỉ khác đã trở thành Phó hiệu trưởng rồi, anh Phó thì lên làm hiệu trưởng. Ba mẹ Trần cũng đang muốn vứt quách cái sản nghiệp kia cho anh để đi chơi. Ai bảo họ có mỗi cô gái thôi, mà hai lão nhân nhà họ Dương lại dám vứt công ti cho con rể đi chơi. Họ cũng không thêm, họ muốn đi chơi. Vậy nên không còn cách nào khác là hai công ti xác nhập. Thay đổi này khiến anh chị vất vả không có nhiều thời gian rảnh như hồi trước. Tuy vậy cuộc sống vẫn rất là hạnh phúc.

Hạnh phúc lớn lao nhất của cả gia phả Dương Trần chính là ba tiểu quý. Càng lớn càng không biết giống ai..

Khẳng định 100% chúng ngoài bộ mặt và nhóm máu giống ba mẹ thì không giống một cái gì hết.

Lúc chúng nó sinh nhật 1 tuổi, đang làm lễ thì lẫn lộn bỏ khắp nơi. Lúc chọn quà để xem tướng vận thì chọn linh ta linh tinh. Trong cái sạp có bánh, kẹo, tiền, vàng, quần áo mới... Đủ thứ chúng không chọn, cu Bưởi ngoan nhất, chọn tiền, rất đúng ý mẹ. Cu Cam ranh ma lắm, nó bò đến mép cái sạp lật cả cái sạp vứt đồ tung toé, ba nó đắc chí vì nghĩ con trai thông minh chọn hết. Đến lượt cô út, bé Chanh hơi ối sợ quá, cái con dao bé Na gọt táo để cạnh đấy nó cầm vào. Ôi bao cái hay nó không chọn nó đi cầm dao, tất cả mọi người ai cũng xanh mặt.

Chúng được 14 tháng thì biết đi và nói. Điều đó khiến ai trong nhà cũng mừng rỡ, chỉ chăm chăm vỗ tay vẫy vẫy để mong chúng đi đến ôm mình. Nhưng mấy ngày đầu thôi, lúc sau thì lười không chịu đi, cứ nằm chính ỉnh ra giữa sân giả bộ gác tay lên trán như ông bà cụ non.

Lần đầu chúng học nói đã biết gọi mẹ, điều đó khiến cô rất vui. Nhưng sau đó chúng không gọi nữa suốt ngày chỉ nói ăn, ị, ngủ. Muốn cô hay anh bế chúng đi dạo thì cũng không gọi mẹ, ba mà nói là Thần ối, Tuyết ối đi chơi. Xem xem có hư không???

Càng lớn càng khó chiều, được cả ba đưa suốt ngày ra về ta đây người lớn.

Năm nay chúng được 5 tuổi, nhưng mà cũng 6 tuổi rồi thì phải vì hôm nay là sinh nhật lần thứ 6 của chúng mà, là ngày 6/3. Mỗi năm tới ngày này ngoài tổ chức sinh nhật cho tụi nhỏ ba chúng cũng luôn chuẩn bị một bữa tiệc dành cho cô nhân dịp 8/3. Anh nói bù cho cô vì ngày ấy phải đón 8/3 trong viện. Cô nói không sao nhưng anh nói, ngày Quốc tế phụ nữ ra đời thì tức đó là ngày quan trọng. Đã là quan trọng thì anh muốn cô trong ngày đó sẽ là duy nhất.

Tuy nhiên, sinh nhật thì sẽ phải tổ chức sinh nhật thôi!!

Mỗi năm mới có một lần, mà còn là chung của cả ba đứa nên cô luôn dậy từ sớm làm bánh và trang trí nhà cửa để tổ chức cho mấy bé.

Sinh nhật mấy bé anh và cô không bao giờ mở tiệc quá lớn chỉ mời mấy người bạn thân thiết thôi.

Năm nay hơi khác vì bốn ông bà đi chơi rồi nên chỉ có vợ chồng Xu Xu, vợ chồng Lâm Hạo, vợ chồng bé Na, anh chị Đồng Đồng - Ngô Văn, vú nuôi, 4 chị BSCV và mấy nhóc. Bây giờ đã có hết vợ. Và đương nhiên không thể thiếu bạn của mấy bé rồi!!!

Tiểu Hàn ngủ dậy, lật lật mấy quyển lịch cho chắc ăn, quả nhiên hôm nay sinh nhật mình, chẳng có gì thú vị. Chơi game trước..,

Tiểu Vũ ngủ dậy, khoan thai tới trước gương soi, ngồi ngắm nghía tự kỉ.

- Da trắng, môi trái tim, mái tóc bông bênh... Ôi sao mà Vũ đẹp trai quá, tại sao lại có thể đẹp trai như vậy..., hi hi hi...

Tiểu Hạ ngủ dậy, lôi kiểm giả ra múa võ trên giường. Đây là hành động con bé thường làm mỗi khi ngủ dậy suốt hai năm qua. Nó mới 5 tuổi thôi nhưng đã ghét mặc váy đẹp, ghét chơi búp bê... Đồ chơi của nó là súng nước, là kiểm nhựa, là phi tiêu...

Ba anh em nhà này, tuy mỗi người một vẻ nhưng lại có cùng sở thích. Chúng thường cùng nhau xem phim, vui chơi, học tập... Nhưng phim phải là phim hành động, phim bom tấn, phim kinh dị; phim nào đánh nhau càng bốc, càng kinh dị chúng càng thích xem.

Chơi đùa cũng không có chơi đuổi bắt, chơi đồ hàng... đâu, ba anh em nó chơi bắn súng nước, đá bóng, hù ma mấy bác trong nhà. Trẻ con quanh xóm

này không ai không sợ ba đưa nó, tất cả đều gọi chúng là đại ca nhị ca tam ca... Hết, Tiểu Hạ bảo gọi là ca ca cơ!!! Cô bé không có thích làm con gái...T_T!!!!

- Alo, các Baby cả mẹ. Ra khỏi phòng thôi nào_ Sau khi cho bánh vào lò nướng, cô bắc cái loa ngày thường vẫn sai gọi lũ trẻ.

Quả nhiên, 5 phút sau cửa ra vào của cả ba phòng mở ra. Tuy sinh ba nhưng mà chúng cũng không có giống nhau y đúc như các cặp sinh đôi khác. Mỗi đứa đều có điểm khác nhau. Tiểu Hàn rất ít nói, rất ngoan, cậu bé thường thích mặc quần áo thể thao và vuốt mái tóc mượt mà lên cao. Rất năng động và sáng sủa.

Tiểu Vũ rất sành điệu, cậu bé hay mặc một chiếc quần bò và một cái áo phông, mái tóc rủ xuống như tóc mái. Rất lãng tử và ngầu.

Tiểu Hạ thì độc nhất. Cô bé thích mặc somi và quần jean, tóc buộc gọn sau lưng.

5 tuổi nhưng về vấn đề trang phục, vệ sinh cá nhân và học tập chúng đều rất tự lập. Có lẽ cái này giống cô và anh, thích tự lập.

- Các con, ăn sáng nào.

- Con ăn bánh bao_ Tiểu Hàn

- Con ăn phở hò_ Tiểu Vũ

- Con ăn mì tôm_ Tiểu Hạ

- Ok!!! Nhưng sáng mai ha!!! Hôm nay ăn cháo thôi.

- Mẹeeee....

- Không ý kiến!!!

Mặt cả ba méo như bánh bao thiu, nhưng không thể làm gì hơn, ba nói lời mẹ như quân lệnh, ai làm mẹ buồn thì sẽ bị phạt. Thật ra họ không sợ chỉ là vì hình phạt của ba toàn liên quan đến sở thích không à!!!

- Dạ!!!

- Ăn xong thì học bài nha, sắp lên lớp 1 rồi đấy.

- Dạ!!!

- Ngoan lắm!!! Hôm nay là ngày gì các con ha!!!

- Sinh nhật 6 tuổi ạ.

- Tốt, năm nay nhân dịp sắp vào lớp 1, các con muốn quà là gì nào!

- Mẹ Tuyệt thật tốt, con muốn một cái xe đạp thể thao_ Vũ Vũ nhanh nhẩu nói.

- Con không cần gì đâu nhưng nếu mẹ muốn tặng thì mua con một quả bóng mới cũng được_ Hàn trầm lặng nói.

- Mẹ mẹ cho con đi học môn võ khác nha!!!_ Hạ lảng xảng.

- Ok nhưng mà Hạ Hạ à, sao con thích học võ quá vậy?

- Con cũng không biết nữa à.

- Haiz...

***

- Các con, mẹ về rồi. Còn có quà rồi nè_ từ cổng cô đã hét lớn.

Lũ trẻ đang xem phim thấy tiếng mẹ nên cũng ì ịch chạy ra.

- Oa, xe đạp đẹp quá!!! Vợ Tuyệt giữ lời quá_ Vũ

- Bóng này tốt đấy, thank mom_ Hàn

- Mẹ mẹ còn con_ Hạ

- Hạ Hạ à, yên tâm con gái. Mẹ đã đăng kí lớp cho con rồi, tuần sau có thể học. Mẹ đăng kí cho cả ba luôn đấy, tặng con gái cái mũ quần nhân này.
- Cảm ơn mẹ nhiều...
- Thôi, vào nhà đi. Tẹo nữa ba về rồi. Tối sẽ mừng sinh nhật nha.
- Dạ...

Tối.,

- Con chào mẹ Xu, ba Duy. Mẹ Lam, ba Hạo. Bác Đồng Đồng, Bác Văn. Di Na, chú Vỹ. Bác BSCV, các chú

Này,... Chào các em con của mấy người trên_ All

-...

Mấy đứa này thật là_ suy nghĩ của mọi người.

- Ha ha ha...Sao, mấy người có ý kiến gì với các con của Dương Thần_ anh chui từ bếp ra thấy bọn họ liền chọc ghẹo.
- Nào ai dám nói gì con của mấy người_ Xu Xu lên tiếng phản bác
- Con mấy người là lớn nhất mà_ Duy phụ họa.
- Toàn quan lớn cả_ Lâm Hạo bổ sung.
- Toàn.,
- Thôi đi mấy ông bà, vào không đây. Gặp là xiề xói nhau_ Tuyết chui ra trách vấn.
- Ha ha ha có vào chứ. Các con quà của ba mẹ Hân Duy này.
- Đây là của ba mẹ Lam Hạo
- Của....,
- Cảm ơn mọi người.
- Ngoan.
- Rồi, vào phòng nào. Vào ăn bánh kẹo nào các con.
- Được/ Dạ

Sau khi ăn cơm xong, tất cả mọi người tập trung ca hát ở phòng khách. Tại đây tất cả bu quanh thành một vòng tròn, cô lấy ra cái bánh kem mà mình đã tự tay làm ra, cắm 6 ngọn nến và 3 cái ghi chữ cái đầu tên của ba đứa châm lửa. Châm xong để cho bọn trẻ ước và thổi nến. Rồi cả gia đình liên hoan chúc mừng, chơi đùa với nhau. Bỗng nhiên Na Na hỏi han bọn trẻ.

- Bưởi nè, Cam nè, Chanh nè... Các con ước gì vậy, nói Di biết được không???
- Hồng nói đâu. Bí mật mà_ All
- Nói đi mà.
- Hồng nói đâu_ All
- Vậy nói nghe thử vào lớp 1 rồi thì sẽ học chăm chỉ để mai sau làm gì nào.
- Con muốn trở thành cảnh sát_ Hân
- Con thì sẽ làm bác sĩ_ Vũ
- Con muốn làm đại ca_ Hạ
- Ôi, hai anh con làm nghề tốt vậy sao con gái lại làm đại ca_ mẹ Tuyết giật mình.
- Hừ tại vì con thích. Làm đại ca rất oai, có thể hô mưa gọi gió. Sai bảo tất cả mọi người... Con phải oai phong như vua vậy đó_ Hạ Hạ nói rất hùng hồn.

- Ồ... Vậy sao Hàn Vũ thích làm cảnh sát và bác sĩ vậy_ Xu Xu hỏi.

- Dạ làm cảnh sát để điều tra tội phạm. Những người bị giết rất đáng thương. Chúng ta phải xét nghiệm thi thể tìm manh mối điều tra logic để tìm hung thủ. Cả một hành trình đòi hỏi não bộ tư duy cao, con rất thích điều tra bằng não bộ thông minh này nha_

Hàn thảo thảo bất tuyệt.

- Con thì thấy làm bác sĩ rất tốt. Có thể cứu giúp mọi người mà cũng có thể giết người. Thật kì diệu, hơn nữa làm bác sĩ được mặc áo trắng. Mấy bạn gái trong lớp ai cũng thích màu trắng hết á_ Vũ đồng ý nói.

-... Ồi. Toàn suy nghĩ thật vĩ đại, chúng có phải trẻ con 5,6 tuổi không vậy.

- Các con có lí tưởng thật lớn nha_ Thanh Lâm cảm thán.

- Đương nhiên. Ba bảo là một người đàn ông tư tưởng luôn phải lớn_ Vũ nói

- Hơn nữa làm đại ca sẽ kiếm được tiền_ Hạ Hạ nói

- Làm cảnh sát có phải cũng rất nhiều tiền.

- Bác sĩ cũng nhiều lắm

- Sao các con lại đòi hỏi có nhiều tiền_ Xu Xu tròn mắt hỏi.

- Tại vì nhiều tiền để còn cho mẹ đi du lịch. Ba bảo nhà con nghèo lắm, các con phải kiếm thật nhiều tiền để cho mẹ đi du lịch_ Hàn đại diện nói.

-...

Sau câu nói ấy tất cả đều hướng ống kính tới Dương Thần khinh bỉ. Con hư tại cha mà.... Nhà cậu mà nghèo thì chúng tôi chắc đi ăn xin hết rồi.

Nhận nhiều gạch đá như vậy nhưng anh lại không thất xấu hổ chút nào, rất tự hào khen ngợi các con.

- Giỏi lắm các con. Cứ thế phát huy nha!!!

-.... Phi, vô sỉ_ Xu Xu

- Mặt dày_ Duy

- Trơ tráo_ Lam

- Dối trá_ Hạ

Và vv...vv.

- Oa chồng em thật đáng yêu_ Tuyết cảm động nói. Không hề ngại ngùng mà ôm ngay lấy chồng. Anh thì sung sướng cười lớn.

- ọ ọ ọ...Thấy kinh

Một gia đình toàn biến thái.

Ông trời ơi... Sao ông có thể tạo ra một gia đình như vậy!!!

Toàn thể người có mặt trong biệt thự đều không hện mà có chửi... Hì hì hì

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Xu Xu - Khánh Duy

Tôi là Xu Xu tiểu Hân, bạn của Tuyết. Tôi là quản lý nhân sự của hãng hàng không MMM. Hôm ấy Tuyết đến gặp tôi nhờ xem chuyến bay của chồng cô ấy và để lừa anh ta trở về bên cô. Không may gặp chuyện nên tôi phải đưa vợ chồng họ tới bệnh viện. Ở đó tôi đã gặp người con trai ấy, người mà tôi hoàn toàn không biết rằng sau này lại trở thành chồng của mình.

Thật ra ban đầu tôi không để lắm, trời sinh tôi rất ghét đàn ông, nhất là bọn trắng hoa. Không biết sao lại vớ phải anh ta, điển hình của một kẻ thích tán gái.

Anh ta làm phiền và luôn xuất hiện trước mặt tôi mọi lúc mọi nơi. Điều đó khiến tôi rất mệt mỏi, nhất là khi tôi đánh, tôi đá, tôi bày trò hăm dọa, tôi làm xấu mặt anh ta rất nhiều lần nhưng đổi lại vẫn là nụ cười đều giả của anh ta. Tôi tìm em rề mề leo nhưng cậu ta lại trốn đi du lịch với Tuyết, cặp đôi ấy à rõ ngửa mắt suốt ngày đi chơi không à.

Tôi chán quá nên lên máy bay sang Anh cùng đoàn khách và ở lại mấy ngày, đến cuối anh ta cũng đi công tác ở đó. Tình cờ gặp nhau trong khách sạn, tôi giả vờ không quen trốn đi nhưng vẫn bị anh ta nhìn thấy. Anh ta còn cợt nhả rằng tôi nhớ anh ta nên theo dõi anh. Xác, chị đây mới không thèm. Đường đường là đầu gấu một thời sinh viên lại phải đi theo dõi tên tự kỉ đó chắc. Tôi chẳng thèm nói lại mà về phòng, ăn tối rồi đi ngủ. Sáng dậy đi ra biển tắm, tình cờ thấy anh ta đang bôi kem chống nắng cho một cô gái tóc vàng. Đúng là lũ bệnh, sáng sớm trong trời thế này nắng ở đâu ra mà bày đặt sức kem.

Tôi thân nhiên đi qua, dạo trên cát ngắm cảnh.

- Oa, thật trong lành.

- Ừ

Tự dưng anh ta xuất hiện sau lưng làm giật mình.

- Sao vậy em!!!

- Em cái gì, anh là ma chắc làm giật cả mình.

- Ừ ma đẹp trai.

-...

Đó, anh ta lại tự kỉ giai đoạn cuối rồi. Không thèm chấp, chị đây rất phóng khoáng. Tôi về phòng thu dọn đồ về nhà, phải về nhà mình mới an toàn.

Nhưng mà hình như tôi đã lầm, về nhà cũng thấy bản mặt đáng ghét của anh ta. Quá lắm, thì ra anh ta là hàng xóm nhà tôi trong bao năm tôi đến Anh học tập cùng Tuyết. Chỉ là tôi học có 4 năm thôi rồi về ở căn hộ công ti cấp cho. Hôm nay mới rành rang về nhà một lần sao lại gặp phải yêu quái thế chứ.

Càng khốn hơn là hôm ấy vào ngày liên hoan xóm, cả xóm quây quần bên nhau ca hát uống rượu nhảy múa tung bừng. Đó sẽ là kỉ niệm nếu như tôi và hắn ta không say. Đêm đó tôi với hắn lại có thể lăn lộn trên giường. Ôi đời con gái trong trắng của tôi.

Hắn ta nói sẽ chịu trách nhiệm nhưng tôi không cần. Tôi - nữ cường của thế kỉ 21, không muốn bị trói buộc, hơn nữa lại là với lạ.

Sau đó tôi trở về thành phố, có lẽ lúc chia tay tôi có hơi nặng lời nên anh ta đã không còn quấy rầy tôi như trước nữa. Quảng thời gian sau đó dường như trở lại những ngày tháng trước kia. Tôi nên mừng mới phải nhưng dường như tôi lại thấy thiếu vắng điều gì đó. Nhưng tôi cũng không nghĩ nhiều vậy chỉ chuyên tâm làm việc.

Một tháng sau, có một cô bạn của tôi được phát thiệp mời đám cưới. Bà ấy bị bệnh cô ấy không thể đi được, mà cô dâu chú rể lại là đối tác làm ăn của cô ấy nên cô ấy nhờ tôi tới đưa hộ tiền mừng và nói lời xin lỗi. Tôi hôm ấy cũng rảnh nên nhận lời, chỉ đưa quà rồi về thôi mà. Nhưng chả biết số phận thế nào, nửa đường thì xe bị xịt lốp. Đang loay hoay thì gặp anh ta, anh ta nói mấy câu dụ dỗ thế nào tôi lại nghe vừa tai nên trèo lên xe anh ta tới đám cưới. Tới đám cưới tôi mới biết thì ra anh ta cũng là khách mời. Tôi mà biết thì đã nhờ đưa hộ đồ rồi. Xuống xe gặp cô dâu chú rể chưa kịp truyền đạt lại lời của cô bạn thì anh ta đã giới thiệu tôi là bạn gái của anh ta. Ông bà anh, tôi là bạn gái anh sao bản thân tôi cũng không biết vậy. Muốn nói lời phản bác thì cô dâu và chú rể hỏi dồn dập cái gì đó mà tôi không hiểu, lúc sau đã bị anh ta kéo vào bàn tiệc rồi. Hay rồi, việc cần làm còn chưa xong đã mang tiếng xấu rồi. Bất ngờ là gặp cả Tuyết và em rể, thì ra em rể là bạn của chú rể và cô dâu. Nghe Tuyết kể thì chuyện của họ còn nhiều chuyện lắm... Họ đến thì cô dâu chú rể cũng tới, mấy người đó lại nói những chuyện tôi không hiểu nên đành tán dóc với Tuyết. Mãi lúc ra về tôi mới hoàn thành nhiệm vụ. Lúc ấy tôi muốn nhờ Tuyết đưa tôi về nhưng chẳng hiểu sao lại bị anh ta kéo về xe anh ta.

Tự dưng giờ chỉ có tôi với anh ta ngồi trong im lặng tôi lại thất mất tự nhiên. Tôi, đại cao thủ tự dưng thấy xấu hổ kinh khủng. Trời ơi thật quá mất mặt. Kẻ lắm mồm như anh ta hôm nay cũng rất im lặng. Không nói gì mà chờ tôi về nhà. Đến cửa nhà tôi theo phép lịch sự hỏi anh ta có muốn lên nhà uống cốc nước không? Thế mà anh ta lên thật, tôi lại phải đun nước mời anh ta rồi. Lên nhà tôi anh ta liền hiện nguyên hình, rất tự nhiên đi thăm thú khắp nơi, vào phòng tắm, vào phòng ngủ, vào phòng sách rồi mới ra phòng khách. Ra tới nói anh ta phàn.

- Không khí rất được. Mai anh sẽ chuyển vào ở.

- Cái gì. Anh nói gì cơ!!!

- Anh nói anh sẽ vào đây ở.

- Anh điên à. Đây là nhà tôi.

- Anh biết nhưng anh đã nói sẽ chịu trách nhiệm với em. Anh cho em 1 tháng bình tĩnh đón nhận anh rồi. Bây giờ anh sẽ thực hiện lời hứa của mình.

- Tôi cũng nói tôi không cần.

- Em không cần nhưng anh cần. Nếu em từ chối anh sẽ về nói với bác Hứa là em ngủ với anh rồi mà không chịu trách nhiệm.

- Anh...

- Đẹp trai!!!

- Vô sỉ!!!

Đó, vậy là tôi không thể làm gì hơn ngoài việc để anh ta vào sống trong nhà mình. Tuy có thêm anh ta nhưng tôi lại thấy rất tốt. Anh ta chăm sóc tôi, giúp đỡ tôi, làm rất nhiều việc cho tôi đằng sau những lần tôi với anh đấu võ mồm. Dần dần tôi phát hiện tôi thích anh ta. Nhưng mà nhưng mà tôi sĩ diện tôi cứ tỏ vẻ với anh ta suốt.

Một lần tình cờ thấy anh ta đi với một cô gái, tôi lại tức giận. Tôi không thể lí giải nổi, tôi rất bức bối khó chịu. Tôi đi uống rượu, bình thường Tuyết sẽ đi an ủi tôi nhưng mà cô ấy đang mang thai không uống rượu được. Tôi tự kỉ ở bàn ăn, uống rồi uống đến say mềm. Sáng dậy đầu đau như búa bổ nhưng kí ức mang máng nói với tôi là tôi say ở quán rượu. Thế quái nào bây giờ lại ở nhà, hơn nữa nằm bên cạnh lại là anh ta. Anh ta tỉnh dậy nhìn tôi cười cười mờ ám. Và chuyện đáng hổ thẹn nhất đời này của Xu Xu đã xảy ra vào sáng ngày hôm đó. Anh ta nói tôi đã tỏ tình với anh ta.

Tôi sợ quá, trốn biệt sang Anh, chui vào nhà bạn ở. Tôi tắt điện thoại, cắt đứt mọi liên lạc. Tôi tự thấy bản thân thật nực cười thích một người mà không dám nhận. Con người oai phong mà tôi luôn tự hào thì ra lại có lúc hèn nhát như vậy, không chấp nhận sự thật.

Tôi cứ trốn như vậy, lúc bình thường lại thì cũng là lúc tôi phải trở về công ti làm việc. Tôi xin nghỉ 3 tuần rồi, không đi làm không bị đuổi mới lạ. Tôi trở về, tôi biết nhất định sẽ gặp lại nhưng tôi nói với chính mình nếu có thể lần này tôi sẽ theo trái tim.

Nhưng sự thật phũ phàng trở về tôi thấy anh ta nằm lì trên giường bệnh. Mọi người nói là tìm tôi nên anh ta

không may bị tai nạn. Tôi hối hận thật rồi, rất hối hận.

Nhưng mẹ nó hoá ra anh lừa tôi, tất cả mọi người lừa tôi. Anh ta biết tin tôi sắp về nên cố tình dựng chuyện để lừa tôi, để ép tôi đồng ý ở bên anh ta. Tôi tức giận, thực sự biết mình bị lừa tôi rất giận. Tôi là cô gái có lòng tự trọng cao ngất ngưỡng, bị lừa bị trêu đùa tôi rất khó chịu. Đôi khi lòng tự trọng của tôi có thể giết chết một người không cần đến dao. Nhưng tôi cũng không có làm gì quá đáng cả chỉ là đối với anh ta thờ ơ, lạnh nhạt. Ít ra phải cho anh ta ném vị đau khổ chứ, cũng là để thử lòng anh ta lần cuối. Nếu như tôi lạnh nhạt mà anh ta vẫn quan tâm, vẫn chăm sóc và xin lỗi tôi, muốn tôi làm nữa kia của anh ta. Tôi sẽ đồng ý. Ngược lại thấy mất hi vọng ở tôi, tìm đến ai khác thì tôi sẽ từ bỏ anh ta. Đau khổ cũng từ bỏ vì nếu anh ta thực yêu tôi thì anh ta sẽ không làm vậy?

Và tôi đã tìm được câu trả lời cho tương lai của mình.

Anh ấy đã tỏ tình với tôi, ngờ ý muốn lấy tôi. Lúc đó là vào tiệc đầy tháng của mấy nhóc họ Dương. Tôi là mẹ nuôi của chúng nên đã thay mặt ba mẹ chúng lên làm MC. Anh ấy đã tỏ tình với tôi ở trên sân khấu đó. Lúc anh ấy ôm tôi, hôn tôi, đeo chiếc nhẫn ấy lên tay tôi, tôi đã rất xúc động. Đầu tiên là kinh ngạc ngại ngùng, ngỡ ngàng, xấu hổ và hạnh phúc. Tôi khi ấy rất hạnh phúc, nhưng tôi lại thích trêu anh ấy. Thế mà anh ấy lại dở trò trêu ngược lại tôi. Tôi cũng chẳng để ý, tôi mãi ngắm cái nhẫn lấp lánh trên tay mình. Thì ra được người mình yêu đeo nhẫn lên tay lại có nhiều cung bậc cảm xúc đến vậy!!! Giờ tôi mới biết, yêu cũng là một trải nghiệm đầy phép màu của cuộc sống này.

Sau hôm ấy, anh ấy cư nhiên lôi tôi đi chụp ảnh cưới, mua đồ đôi, dọn hết quần áo của tôi vào nhà anh ấy. Chưa đến một tuần tôi lại trở thành cô dâu đang tiến vào lễ đường. Chỉ trong vòng 1 tuần cuộc sống thay đổi ngoạn mục, tôi không còn là cô gái hoàng kim nữa mà giờ tôi đã có chồng, là hoa đã có chủ. Thật ngoạn mục, bản thân tôi cũng không thể tin nổi. Anh ấy nói nếu không nhanh mang tôi về sợ tôi lại trốn mất. Hi, lần này sẽ không trốn đâu.

Một năm sau, chúng tôi có con. Là một cô gái khá xinh. Cô bé giống ba nó rất tinh ranh và léo mép. Trai trong lớp nó ai cũng mong nó trở thành bạn gái, mặc dù chúng mới có 4 tuổi thôi.

Tôi gọi cô bé là Sam, tên thật là Du Khánh Ngọc. Lấy tên đệm của anh ấy ghép với tên đệm của tôi. Rất ý nghĩa. Cô bé là kết tinh tình yêu vĩnh cửu của chúng tôi. Tôi rất yêu bé và anh ấy. Gia đình tôi sống hạnh phúc bên nhau. Tuy tương lai vô định không biết trước điều gì nhưng với tôi con và chồng là món quà thật quý giá. Tôi yêu họ rất nhiều!!!

Bạn đang đọc truyện *Thăng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Huỳnh Thanh LamLâm Hạo

Tôi quen Thanh Lam trong một ngày mưa tầm tã, em ấy đang trú mưa tại mái hiên ở bến xe buýt. Em ấy là sinh viên năm cuối của trường đại học ngoại thương. Hôm ấy tôi đi làm về thì tắc đường, dù trời mưa lớn nhưng tình trạng này vẫn xảy ra như cơm bữa. Chán nản tôi ngồi ngắm phong cảnh hai bên, qua kính chiếu hậu tôi thấy em đang đội cặp lên đầu chờ xe buýt. Bàn tay tinh nghịch thò ra hứng mưa, nụ cười hồn nhiên của một thiếu nữ tuổi đôi mươi

khiến tôi rung động. Lần đầu tiên trong cuộc đời này tôi thấy trái tim mình nhẹ bẫng như vậy.

Rồi em lên xe, tôi cũng phải đi. Một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng mỗi đêm tôi đều mơ thấy nụ cười đó. Nó sẽ hồi ức đẹp đẽ nếu tôi không gặp lại em lần nữa. Vẫn nét ngây thơ ấy nhưng nụ cười đã biến mất bởi vì hôm gặp em cũng là ngày ba em ra đi. Ba em bị tai nạn xe, lúc được đưa đến bệnh viện thì đã quá muộn, ông ấy ra đi mãi mãi. Em ngồi ở cạnh giường bệnh mà khóc đến là người, đôi mắt đỏ hoe nhưng không một ai quan tâm, không ai biết đến. Lúc đó trong tim tôi rất khó chịu, đây không phải lần đầu tôi thấy một người biến mất khỏi thế gian này nhưng không biết vì sao tim tôi lại bức bách đến vậy. Tôi rất muốn đến bên và ôm em vào lòng, muốn lau hết nước mắt đau khổ của em nhưng tôi không thể. Tôi đâu là gì của em, một người xa lạ sao, thật nực cười. Rồi không biết vì sao tôi lại cho người điều tra em, tôi muốn biết biết về em nhiều hơn, hình như tôi muốn quan tâm em.

Hai ngày sau người ta đưa tôi tất tần tật tư liệu về em. Em tên khai sinh là Huỳnh Thanh Lam, 23 tuổi. Mẹ em mất sớm, ông ấy không đi bước nữa mà ở vậy nuôi con. Hoàn cảnh có hơi khốn khó nhưng rất hạnh phúc.

Em trong trường là một sinh viên rất ưu tú, suốt bao năm đi học luôn đứng đầu lớp...

Rồi tôi đọc tới quan hệ bạn bè, lúc ấy tôi rất hồi hộp không biết em có bạn trai chưa, hay thích thầm ai rồi. Nhưng tôi đã cười suốt ngày hôm đó sau khi đọc được em chưa có bạn trai, chỉ có một cô bạn thân học chung từ bé. Em không có bạn trai, là không có suốt bao năm, em ấy trong trường nên nổi chưa có mối tình đầu. Tôi đã rất bất ngờ khi biết điều đó. Và tôi cũng thấy hư vinh cho chính mình, tôi có thể theo đuổi em không? Liệu em có thích tôi không nhỉ!!!

Tôi hơn em những 7 tuổi, người ta nói cách 3 thế hệ thì khó hiểu nhau lắm mà tôi lại gặp đôi lần, tôi sợ. Lần đầu tiên tôi thấy mình sợ, sợ bị từ chối. Có lẽ cũng qua cái tuổi bông bột nồng nức rồi nên tôi thiếu tự tin về mình. Tôi đi uống rượu với hai người bạn của tôi là Duy và Thân. Họ nói tôi hãy thử, chưa làm sao biết có được hay không? Nếu không được thì cứ coi là một kỉ niệm cũng được! Nhận được sự ủng hộ tôi đã thử tiếp cận em.

Hôm ấy em đi học về bằng chiếc xe đạp màu xanh lam, như cái tên của em vậy. Mắt thấy em sắp ngoảnh vào ngõ tôi liền nép vào đó, lúc cái bánh xe đạp xuất hiện tôi đã lao ra và tôi để em đâm vào tôi như một lần tình cờ ngẫu nhiên. Thật ra tôi chỉ có xây xước da chút thôi nhưng mà em lại rất hoảng sợ. Mặt đỏ lựng nên miệng thì rít rít nói xin lỗi. Tôi tưởng nếu tôi mắng em một câu thôi thì em sẽ khóc luôn quá. Nhưng tôi không ngờ thấy em khóc, tôi ngoài miệng nói không sao nhưng cứ làm bộ đau lắm. Em ấy ngây thơ nên rất nhanh bị tôi lừa. Em ấy lại có thể lấy cái xe đạp đó mà chở tôi tới bệnh viện. Ngồi đằng sau nhưng tôi biết em rất mệt, cô gái nhỏ nhắn như vậy đèo tôi không mệt mới lạ. Tôi thương nhưng bắt đắc dĩ, đã già rồi thì phải già rồi sao cho giống chứ. Em ấy chở tôi tới bệnh viện tôi làm việc, quả nhiên tôi dự đoán đúng. Trước đó tôi đã gọi hộ lí của mình bảo mặc áo của tôi ra khám cho tôi, phải khám bệnh nặng nhất có thể nếu không tôi sẽ yêu cầu viện trưởng đổi người. Và cậu ta đương nhiên rất biết phối hợp. Thấy tôi được em dìu vào thì cười cười mờ ám, làm bộ sờ sờ ần ần rồi phẩn bị bong gân. Ừm, bong gân cũng được nhưng hơi nhẹ thì phải, tôi lừa cậu ta cậu ta lại dám nói là phải 1 tháng mới khỏi. Thế mà em ấy cũng tin, bong gân mà một tháng thì không biết gãy chân thì phải bao lâu mới khỏi đây???

Tuy nói phét nhưng tôi lại rất thỏa mãn vì được em quan tâm chăm sóc. Tôi lấy cớ là tìm vợ nên bảo viện trưởng cho nghỉ 1 tháng liền. Tôi biết làm bác sĩ thì không thể làm như vậy nhưng mà dù sao tôi cũng bắt đắc dĩ. Hơn nữa suốt bao năm tôi chưa từng xin nghỉ một ngày nào, ngày lễ Tết tôi cũng không dám nghỉ. Lần này xin coi như gộp bao năm lại với nhau, và lại bệnh viện này đâu thiếu người. Tôi đảm bảo thiếu tôi cũng không chết được. Vậy là tôi đang hoang được chơi ở nhà, tuy nhiên lão viện trưởng rút đi chỉ cho nghỉ 2 tuần thôi. Haiz... 2 tuần cũng quý lắm rồi!

Tôi viện cớ không có ai chăm sóc, bất tiện trong việc đi lại nên em thẳng tiến đến ở chăm sóc tôi coi như đền bù thiệt hại, vì em cũng đâu có tiền đâu mà bồi thường.

Ở với em 2 tuần nhưng tôi lại phát hiện ra ở em rất nhiều điều. Em khép kín, ít nói và hay ngại ngùng. Em đã làm việc gì thì rất chuyên tâm, rất cẩn trọng. Em luôn sợ mình làm sai điều gì đó nên luôn quan sát sắc mặt của mọi người. Em là một cô gái rất truyền thống.

Là người đã từng trải nên tôi khôn khéo thăm dò em, dễ dàng để em chú ý đến tôi. Và hai tuần tôi được em loại khỏi hai từ người lạ mà thay vào là có quen biết. Em thấy tôi khỏi nên ngại ngùng xin phép về, tôi đã để em vào thì không cho ra nhanh vậy đâu. Tôi đánh vào tâm lí, tôi bảo em cứ ở lại, xem như là người giúp việc cho tôi tôi cho em ở lại và đưa tiền lương. Khỏi phải đi làm thêm, nhìn em vất vả tôi không thích. Đương nhiên đây là tiếng lòng của tôi.

Em thẹn thùng khó xử, xong vẫn bị tôi thuyết phục. Vậy là hằng ngày tôi đi làm về nhà thấy em tất bật dọn dẹp nấu cơm cho tôi. Quả thực tôi thấy hạnh phúc lắm, chúng tôi như là vợ chồng son vậy. Ngày tháng trôi qua, tôi phát hiện tôi yêu em nhiều hơn, tôi muốn em là vợ tôi. Nhưng tôi không biết đối với tôi em có cảm xúc như tôi không? Hay em chỉ coi tôi là chủ, là bạn cùng nhà không hơn không kém.

Một ngày kia tôi đi làm về, tôi thấy có một cậu thanh niên đang đứng tỏ tình

với em. Tôi thấy em khóc, ôm cậu ta rồi vào nhà. Tôi ở trong xe nên không rõ lắm em có đồng ý không nhưng em khóc và ôm lấy cậu ta khiến tôi ghen tức. Em chẳng lẽ em đã thuộc về người khác rồi. Tôi mất bình tĩnh tôi vào nhà nhanh nhất có thể, tôi siết chặt lấy em và gầm gào.

- Em vừa ôm ai đó.

- Anh.. Đau quá!!!

- Em nói đi.

- Bạn em thôi...

- Bạn mà sao lại ôm nhau thắm thiết như vậy.

- Anh đừng làm em sợ. Bạn ấy chỉ muốn ôm em lần cuối để ra nước ngoài thôi ạ.

- Cả vậy cũng không được, em là của tôi cơ mà.

- Dạ

Tôi đã thốt lên lời nói ấy, em rất ngạc nhiên. Em đã sốc và không dám nhìn tôi. Còn bản thân lúc ấy cũng rất rối nhưng tôi đã không che dấu nữa mà nói thẳng.

- Lam Lam... Anh, thực ra... Anh yêu em.

Tôi thấy em bất ngờ hơn nữa... Rồi không hiểu tại sao em lại khóc. Em ấy khóc khiến tôi nghĩ em ấy sợ tôi, em ấy từ chối tôi nên em ấy khóc. Tôi rất hoảng và nói:

- Anh yêu em là thật. Nhưng nếu em không yêu anh cũng không sao, anh sẽ luôn chúc em hạnh phúc, sẽ không trách em đâu.

Tôi nói xong em ấy lại còn khóc lớn hơn. Chẳng lẽ tôi tỏ tình lại đáng sợ đến vậy sao???

- Anh à, em cũng vậy!!!

Lúc tôi đang bực dọc thì em ngược mặt lên nhìn tôi, em nhìn tôi bằng ánh mắt đỏ hoe lẫn lộn cảm xúc. Tôi không nghe nhầm phải không, em ấy em cũng có cảm xúc với tôi. Tôi không thể diễn tả cảm xúc bằng lời, tôi thấy thoải mái hơn bao giờ hết. Tôi kéo em vào lòng ôm chặt lấy em, tôi cướp đi hết tiếng nức nở của em. Tôi biết khoảnh khắc này là thứ vô cùng quý giá bởi vì tôi biết tôi đã được em đáp trả. Tôi đã sung sướng đến nỗi mạnh bạo cướp đi đêm đầu tiên của em. Tôi biết nó rất quý giá nhưng mà tôi muốn là người đầu tiên cũng như là người cuối cùng của em. Sau đêm ấy em chính là của tôi, tôi cũng không để em phải chịu bất cứ một thiệt thòi nào nữa. Tôi dẫn em tới đăng kí kết hôn, em ngượng ngùng nói sớm nhưng ý tôi đã quyết. Vậy là tôi chỉ sau một đêm đã có vợ, tôi biết dòng chữ màu đỏ trên tờ giấy đó sẽ trói buộc tôi cả đời này nhưng mà tôi lại yêu thích sự trói buộc đó đến vô hạn. Tôi đã bỏ cả công việc chỉ để ngồi ngắm tờ giấy hôn thú đó, tôi đã có vợ rồi, tôi không còn độc thân như trước nữa. Tôi sẽ là một người đàn ông hoàn hảo của riêng em. Chỉ của em thôi, Thanh Lam của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Chồng Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.